

சங்கிலியன் துரை

மு. பொ.

சங்கிலியன் தரை

ஆசிரியரின் ஏனைய நூல்கள்

கவிதை	:	அது காலி லீலை சூத்திரர் வருகை பொறியில் அகப்பட்ட தேசம் கவிதையில் துடிக்கும் காலம் விலங்கை விட்டெழும் மனிதர்கள்
சிறுகதை	:	கடலும் கரையும் முடிந்து போன தசையாடல் பற்றிய கதை
நாவல்	:	நோயில் இருத்தல்
விமர்சனம்	:	யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும் திறனாய்வு சார்ந்த பார்வைகள் திறனாய்வின் புதிய திசைகள் விசாரம் வாசிப்பதும் வாசிக்கப்படுவதும்
ஆங்கில கவிதை	:	A Country Entrapped
சிறுவர் இலக்கியம்	:	கலைகள் செய்வோம் செவ்வாய் மனிதன் நீர்க்கோலங்கள்
நாடகம்	:	உண்மையில் எழுதல்

சங்கிலியன் தரை

மு. பொன்னம்பலம்

4

புனைவகம்

கொழும்பு - யாழ்ப்பாணம் - சென்னை

2015

சங்கிலியன் தரை (நாவல்) • மு. பொன்னம்பலம் எழுதியது • முதல் பதிப்பு 2015 வெளியீடு: புனைவகம், 39, 36 ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு-06, தொ.பே. 011 2364550, மி. அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com. 3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026 • அச்சு: குமரன் அச்சகம், 39, 36 ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06 • வெளியீட்டு எண்: P 014

Shankiliyan Tharai (Naval) • by M. Ponnampalam • Frist Edition 2015 • Published by Punaivakam, 39, 36th Lane, Colombo - 06, Tel. - 011 2364550, E.mail : kumbhik@gmail.com, 3, Meigai vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026 • Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd. 39, 36th Lane, Colombo 6.

ISBN: 978-955-0350-13-1

போரில் இறந்த
அனைத்தியக்க போராளிகளுக்கும்
மக்களுக்கும்

முன்னுரை

“ஒரு தேசிய இனம் தேசிய ரீதியான சுய அர்ப்பணிப்புக்குத் தயாரான தாய் இருக்குமாயின் அது தன் எதிர்காலத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறது” என்றார் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு முதன்முதலில் தலைமைதாங்கிய மகாத்மா காந்தி அரவிந்தர்.

நமது விடுதலைப் போராட்டம் தோல்வியடைந்து துடைத்தெறியப் பட்டதாயிற்று.

அப்படியாயின் அது தேசிய ரீதியான சுய அர்ப்பணிப்பு இல்லாததாக இருந்ததா? அல்லது எதிர்காலந்தான் அதற்குப் பதில் தருமா?

“விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்கள், முதலில் விடுதலை பெற்ற வர்களாக இருக்க வேண்டும்” என்றும் மீளவும் அரவிந்தரே கூறியுள்ளார்.

அதன் அர்த்தம் என்ன?

சமயம், சாதி ஒடுக்குமுறை, அர்த்தமற்ற ஆசாரங்கள் என்ற தளைகளில் இருந்து நமது மக்கள் விடுதலை பெற்றிருந்தனரா? இல்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் விடுதலைக்காக போராடும் போராளிகளை அவர்கள் விடும் பிழைகளை தட்டிக் கேட்கும் சுதந்திரம் உடையவர்களாய் இவர்கள் இருந்தார்களா? இல்லை.

அப்படியென்றால் நமது விடுதலைப் போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாக மாறியிருக்கவில்லை? அதுதான் உண்மையா?

‘எங்கட பொடியன் விடான்கள்’ என்று கதையளந்தவர்கள் எல்லாம் பொடியனை தட்டிக்கேட்கும் திராணியுடையவர்களாய் இருந்தார்களா? அல்லது போராட்டத்தில்தான் அற்ப பங்களிப்பேனும் செய்தவர்களாய் இருந்தார்களா? இல்லை.

1915 சிங்களவர்களால் சிறுபான்மை இனமான முஸ்லிம்கள் தாக்கப் பட்டபோது அவர்களைக் காப்பாற்றாது பெரும்பான்மை இனத்துக்கு வக்காலத்து வாங்கி பெருமை தேடிக்கொண்டு பெரும் அபத்தம் புரிந்த பொன்னம்பலம் இராமநாதன் செய்ததற்கொப்பாவே புலிகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முஸ்லிம்களை வெளியேற்றியது நிற்கிறது.

இது துடைத்தெறியப்பட வேண்டிய களங்கம்.

ஆனால் அதே நேரத்தில் முஸ்லிம்கள் இவற்றின் மத்தியில் புனிதர்களா இருந்தார்களா? இல்லை.

இயக்கங்கள் தோன்றி விடுதலைப் போராட்டம் தீவிரமடைந்தபோது, ஒவ்வொரு இயக்கத்திலும் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் ஏராளமாகச் சேர்ந்

தார்கள். இதைக் கண்டு துணுக்குற்ற முஸ்லிம் பிரமுகர்கள், தம் இருப்பை நிறுவிக்கொள்ள முஸ்லிம் காங்கிரஸை நிறுவி, அடிப்படைவாதம் பேசி, அவ்வளவு முஸ்லிம் இளைஞர்களையும் இயக்கங்களைவிட்டு வெளியேற்றினர்.

முஸ்லிம் - தமிழர் பகைமைக்கு இது காரணமாயிற்று என்பதை இந்திய ராணுவத் தளபதி ஒருவர் கூறியுள்ளார்.

‘முஸ்லிம் தேசம்’ என்ற கோஷம் இதன் கூறுதானா?

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் செல்வநாயகம்-வன்னிய சிங்கம் தலைமையில் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியடியில் நடந்த சத்தியாக்கிரகத்தை சிறிமாவோ அனுப்பிய ராணுவம், இரவோடு இரவாக அடித்துக்கலைத்தது. பல தமிழ் தலைவர்கள் அடிபட்டு இரத்தக்காயத்துக்குள்ளான போது “ஐயோ என்னை அடிக்கிறாங்களடா, கொல்லுறாங்களடா!” என்று யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்த யோகர் சுவாமி கத்தினார்.

அந்த யோகர் சுவாமி, குழந்தைவேற் சுவாமி, கடையற்சுவாமி, குடைச்சாபி என்று வரும் ஞானபரம்பரையால் வழிபடுத்தப்பட்டு வந்த நேர்மையும் அதன் உரமும் நெறியும் நம் விடுதலை போராளிகளுக்கு இருந்ததா? இல்லை.

மாறாக நாவலரின் வழி வந்த சமய சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு தயாரான சிந்தனையின் தீவிரமே அவர்கள் நிர்வாகத்திலும் இருந்தது.

மொத்தத்தில் பொன்னம்பலம் இராமநாதனில் இருந்து ஆரம்பமாகும் பிழையான அரசியல் பார்வை, நாவலரின் மோசமான சமய சாதிப் பார்வையோடு சங்கமித்து, இன்றுள்ள தமிழரசுக் கட்சியின் மிக மோசமான சந்தர்ப்பவாதமாகி, காந்தியத்தையே துஷ்பிரயோகம் செய்து, மார்க்சிய ‘பேராசிரியர்’களால் இன்னொரு நலமெடுப்புக்கு இரையாகி எல்லாம் இழந்த நிலையில் நமது விடுதலைப் போராட்டம் நிற்கிறது. மற்றும் எல்லாக் கூறுகளும் ஓய்ந்து போக இப்போ ஒரு பெருவெளியை கண்டடைந்துள்ளது.

இந்த வெளி, செயல் திறனும் சிந்தனை திறனும் உடைய நேர்மையானவர்களால் பயன்படுத்தப்படுமாயின் அது எவரும் சுதந்திரமாக வாழக்கூடிய கூட்டுரிமையைத் தரும். அதுவே இந்நாவலின் நோக்கமாகும்.

இந்நோக்கைக் கொண்ட இந்நாவல் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைப் போராட்ட வரலாற்றின் ஒரு வெட்டு முகமாகும்.

- மு.பொ -

26.08.2015

பரதேசிகள்

[பாகம் - 01]

ஓவென வீசியடித்த காற்றில் ஓலையால் வேயப்பட்ட அந்த வீட்டின் இற்றுப்போன பழங்கிடுகுகள் மேலே தூக்கப்பட்டு தூக்கப்பட்டு கீழே விழுந்தன. கோடைகால வெப்பத்தை முன்வைத்து அரிகற்களால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட கல்வீடாய் இருந்தும் அது கிடுகுகளால் வேயப்பட்டிருந்தது. கிடுகுகள் தூக்கப்படும் ஒவ்வொரு சமயமும், கிடுகுகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்த, உக்கிபோன அதன் உள்சட்ட எலும்புக் கூட்டுத் தோற்றம் யாரோ ஒரு முற்றிய காச நோயாளியின் மார்புச் சீப்பெலும்புகளாய் ஏதோ ஒரு பரிதாபத்தை கிளறின. ,

அவன் அந்த வீட்டின் பரிதாபத் தோற்றத்தைப் பார்த்து கொண்டே இருந்தான்.

அந்த வீட்டிற்கு சற்றுத்தள்ளி "சீமால்" வேலியருகே நின்ற அந்தத் முற்றத்து வேம்பு படர்த்தியிருந்த வேரில் குந்தியிருந்தான்.

அவன் நெஞ்சில் ஓர் இன்னதெரியாத துயர் முட்டிமோதித் துளிம்பிக் கொண்டிருந்தது. அந்த துயருக்கான ஆயிரம் காரணங்கள் ஆயிரம் முளைவிட்டு அவன் கண்முன்னே நெளிந்தபோதும் எதுவும் அவன் பிடிக்குள் அடங்காது நழுவி நழுவிச் செல்வதன் மூலம் அவன் துயரைப் பன்மடங்காக்கின.

வீட்டின் கிடுகுகள் மேலெழுந்து வீழ்ந்து கொண்டே இருந்தன. அவன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.

அவன் வாழ்ந்த வீடு அது.

ஆனால் இன்றைய அவன் தோற்றம் அந்த வீட்டோடு ஒட்டிக் கொள்வதாய் இல்லை.

அந்த வீட்டுக்கென வரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தச் சிறிய முற்றத்தின் எல்லை வேலிகளின் ஓலைகள் காற்றினால் உலைக்கப்படும் கறையானால் சிதைக்கப்படும் கீழே தொங்கிக்கொண்டு வெடவெடத்தன.

அதைப்பார்த்த போது அவன் நெஞ்சக்குழியில் ஆரம்பித்த அதே சில்லிட்ட வெடவெடப்பு அவன் உடலெங்கும் பரவிச் சுவறியது. அதனால் அவன் உடல் ஒரு கணம் நடுங்கி அதிர்ந்தது.

அவன் பார்வை இப்போ அவனது வீட்டு வேலிக்கப்பாலுள்ள அயல் அட்டங்களை துருவித்துழாவுவது போல நீட்சி கொண்டது.

அவனது வீட்டைச் சுற்றியும் சிறிது தள்ளியும் இருந்த ஏழெட்டு வீடுகளில் அவன் பார்வை குந்திக் குந்தி எழுந்தது. ஆனால் அவற்றின் நிலையும் இவனது வீட்டிலிருந்து எந்த விதத்திலும் வித்தியாசப்பட்டதாய் தெரியவில்லை. அவை எல்லாமே ஹோவென்று வீசிய சோளகத்தின் மேய்ச்சல் நிலமாகவே கிடந்தன. புதிதாகக் கட்டப்பட்ட மூன்று கல் வீடுகளைத் தவிர ஏனையவை எல்லாம் இவனதைப் போலவே தொழ்தொழக்கும் காற்சட்டையை அடிக்கடி தூக்கிவிடும் சிறுபையன்கள் போல், சோளகவீச்சுக்கு கூரைக் கிடுகுகளைத் தூக்கித் தூக்கிக் காட்டும் ஓலை வீடுகள். ஓட்டு வீடாய் இருந்தாலும் திருப்திப் படுவதற்கு எதுவுமில்லை. அங்கு நிலவிய அனாதைத் தனத்தில் ஓட்டு வீடும் ஓலை வீடும் சமமாகவே பங்கு கொண்டன.

மாட்டுச் சாணமும் ஆட்டுப் புழுக்கையும் மூத்திரமும் சேர்ந்து ஓட்டு வீடுகளின் சீமெந்துத்தரையில் ஒருவித முடைநாற்றத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு புதிய ஓட்டு வீட்டின் ஒரு பக்க ஜன்னல் கதவு, சிறகொடிந்த பறவைபோல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. யாரோ ஒருவர் அதைப் பெயர்த்துக் கொண்டு போக நினைத்ததின் கைவரிசை அதில் தெறிந்தது. இன்னொரு வீட்டின் முன்னேறாலின் சிறகுகதவு ஹோவெனத் திறபட்டு சோளகத்தை உள்ளே அழைத்துக் கைகுலுக்குவது போல் படார், படார் என அடித்துக் கொண்டு கிடந்தது. அதன் ஹோவென திறந்த வரவேற்புபசாரத்தில் காற்றோடு மண்ணும் புழுதியும் குப்பையும் கூழமும் தம் மூப்பில் உள்ளே புகுந்து பிரதட்சணை செய்து கொண்டிருந்தன. காற்று அதற்குள் நுழையும் ஒவ்வொரு சமயமும் ஹோவெனப் பெரிதாய் இரைந்து பின்னர் ஏதோ இடுக்குள் நுழையும் போது நசியப்பட்டதால் ஏற்படும் உய் உய் என்னும் சீட்டியடிப்புச் சத்தம் வெறித்துக் கிடந்தது. முழுப் பிரபஞ்சத்தின் தனிமையின் குரலாய் ஒலித்தது. ஓட்டுவீடுகள் எழுப்பிய இத்தனிமையின் குரலுக்கு அஞ்சலி செலுத்திப் போடுவது போல் அலை அலையாய் எழுந்த சோளகத்தின் கிள்ளலுக்கு கூரைத் தலைமயிராய் நின்ற ஓலைக்கொட்டில்களின் கிடுகுத் துணிக்கைகள் அள்ளுப்பட்டுச் சென்றன.

அவன் நெஞ்சு கனத்தது.

அள்ளப்பட்டுச் செல்லும் அவன் வீட்டு கிடுகுத் துணிக்கைகள் போல் அவன் நெஞ்சும் துணிக்கை துணிக்கையாக கிள்ளப்படும் வேதனை. அவன் வெளிநாடு சென்ற ஏழு வருடங்களுக்குள் எத்தனை மாற்றம். பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் அவனது வீட்டைச் சுற்றியும் அவனது கால்பட்ட ஒவ்வொரு தெருக்களையும் ஒற்றையடிப் பாதைகளையும் அங்கெல்லாம் ஒங்கி நின்ற பூவரசு மரங்களைச் சுற்றியும் சிலுர்த்தும் நின்ற கலகலப்பும் ஆனந்தமும் எங்கே போயின?

முன்பெல்லாம் இந்த வீடுகளில் ஓயாத உழைப்பும் இரைச்சலுமாய் அடைத்துக் கொண்டு கிடந்த சனங்கள் எல்லாரும் எங்கே போய் விட்டனர்?

பிள்ளைகள் எல்லாம் வெளிநாடுகள் போய் உழைக்கத் தொடங்கியதும் நீர்நிலை தேடிச் செல்லும் பறவைகள் போல் தம் கிராமத்தையும் வீட்டையும் விட்டு சொகுசு தேடி கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாண நகரத்தை ஒட்டிய இடங்களிலும் வீடு வாங்கி குடிபெயர்ந்து சென்றுவிட்டனர். அவர்களை நினைத்தபோது அவனுக்குள் எழுந்த கோபம் செல்லிடமற்று அவன் மேலேயே பொங்கி வழிந்தது.

இந்த நிலைக்கு அவனும் ஒரு காரணந்தானே?

இப்போ எங்கும் வெறித்துப் போன ஒரு தனிமையின் காய்வு தூரத்தே குளக்கரைப் பக்கம் தெரிந்த வெயிலின் கானல் அந்த வெறுமையை உருவகித்து நெளிந்தது. முன்னரோ இன்று இந்த வெறுமையின் நெளிவுகளாய் படரும் இக்கானல் கூட இவன் நெஞ்சு நிரம்பி வழியும் ஆனந்த தாரைகளாகவே அவனுக்குள் பெருகும். சின்ன வயதில் அவன் சிறுவனாய் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரும் சமயங்களில் கானலைப் பிடிக்க அவனும் அவனது தோழர்களும் போட்டிபோட்டு ஓடிய, வெயில் குளித்த காலங்கள் கிளுவை முள்ளில் குத்திய பனை ஓலையை காற்றின் முன் நீட்டி சுழலும் காற்றாடி ஒருகையிலும், புத்தகக்கட்டு ஒருகையிலுமாக இறுக்கிப்பிடித்தபடி காற்றை யெதிர்த்தோடிய அந்தக் காலங்கள்! அந்தக் கிராமத்தின் கடும் வரட்சி கூட ஒரு ஆனந்தத்தையும் கிளுகிளப்பையுமே ஏற்படுத்தின.

பள்ளிக்கூட விடுதலைக் காலங்களில் அவன் அப்பா வியாபாரம் செய்த சிங்களப் பகுதிக்கு பலதடவைகள் சென்றிருக்கிறான். அங்கு எங்கு பார்த்தாலும் பச்சைப் பசேலென்று தெரியும் நிலமும், தூரத்தே புகைக் கவிவாய் தெரியும் மலைமுகடுகளும் கலங்கி ஓடும் ஆற்றின்

நீரும் அதன் மேலால் தூரத்தே வளைந்திருக்கும் கரும்பாலமும் அதன் வழியே எறும்புகள் போல் ஏதோவோர் இலக்கு நோக்கிச் செல்லும் சனங்களின் அற்பமான தோற்றமும் இயக்கமும் அவனுக்கு என்றைக்குமே சந்தோஷம் தந்தவையல்ல. மாறாக துயரமே கிளறப்படும். அதன் காரணத்தை அறிய அந்தத் துயரில் இழுபடும் நூல் இழையைப் பற்றிக் கொண்டு போனால் அது அவன் ஊர்வரை சென்று அங்கே அவன் இங்கு வருவதற்கு பஸ் ஏறிய வெட்ட வெளியில் நிற்கும் வளைந்த பூவரசு ஒன்றோடு அமைந்த பஸ்தரிப்பில் போய் முடியும். அந்த வளைந்த பூவரசு! அதற்கருகில் இருந்த பஸ்தரிப்பில் நின்று இங்கு வர அவன் பஸ் ஏறியமை! அவன் மனதின் ஏனைய நினைவுகளின் அடியீடாய் - கிடக்கும் இக்காட்சிகள்! அப்போ அவனது துயரின் காரணம் ஊரை விட்டுப் பிரிந்தமை!

காய்வும் கருகலுமே காட்சியாய் உள்ள அவன் ஊரில் அவனுக்கு அத்தனை காதலா? லீவு நாட்கள் முடிந்து அவன் ஊர்திரும்பும் போது ரயிலின் ஜன்னல் ஓரமாக இருந்து காலைப் புலர்வோடு கை கோர்த்து வரும் அவனது சொந்த நாட்டின் வரண்ட மணலும், காய்ந்து மஞ்சளேறிய வயல் வெளியும் அவற்றின் இடையே பச்சிலை பரப்பி இந்த மண்ணுக்கு நானே அரசு என்பது போல் மஞ்சள் "விரித்துக் குழலுதும்" பூவரசுகளும் அவனுக்கு என்றுமே இன்னதெரியாத ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்தும் காட்சிகள்! ரயில் ஓட ஓட அதை எதிர்த்து ஓடிவரும் பனை மரங்கள், அவற்றின் இடையே ஓட்டிய வயிறுகளோடு செல்லும் மாடுகளை விரட்டிச் செல்லும் அழுக்கேறிய சிறுவர்கள், பனை வடலிகள் மறைப்பில் மலசலம் கழித்து விட்டு பாதிக்குண்டி தெரிய செல்லும் சில கிழங்கள் எல்லாம் அவன் மனதில் ஓர்தனியான சந்தோசத்தைத் தரும் காட்சிகள்.

அன்று அவன் மண்ணின் வரட்சியிலும் காய்விலும் கண்ட அழகும் ஆனந்தமும் இன்று எங்கே ஓடி ஒளிந்து கொண்டன?

திடீரென அவன் பின்புறமாக சடசடவெனத் தடிகள் முறிவதுபோல் சத்தம் கேட்டது. அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

வெள்ளாடொன்று உக்கிபோன முற்றத்து வேலியில் முன்னங்கால்களைப் போட்டு அதில் பச்சையாய் தெரிந்த கதியால் தளிர்களை சப்பிக் கொண்டு நின்றது.

முன்னர் நாலாபுறமும் சுற்றியடைக்கப்பட்டிருந்த வேலிகள் இப்போ கறையான் அரித்து உக்கி பாறி விழுந்திருந்தன. அதனால் ஆடுகளும் மாடுகளும் உள்ளே வருவதும் போவதுமாய் மிகச் சுதந்திரமாய் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தன. எங்கிருந்தோ வலுவேகமாக ஓடி வந்த சொறி நாயொன்று சற்றும் அது எதிர்பார்த்திராத கோலத்தில் வேம்பின் கீழ் ஒரு மனிதன் இருப்பதைக் கண்ட அதிர்ச்சியில் ஒருவித அனுங்கலோடு வந்த வேகத்தில் திரும்பி முன்னால் கிடந்த காவோலையில் காலை உயர்த்தி மூத்திரத்தை சலசல வென்று பனுக்கிவிட்டு திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து விரைந்தது.

எவ்வளவு அழகாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருந்த வேலியும் வளவும்! ஒரு பூனை கூட நுழைய முடியாத அளவுக்கு இறுக்கமாக அடைக்கப்பட்டிருக்கும் பின்னல் வேலி! இன்றோ.... அவன் வீடும் அந்த வேம்பும் அவற்றை உள்ளடக்கிய அந்தப் பெரியவளவான சங்கிலியன் தோப்பும் எவ்வளவு சோபையிழந்து போய்விட்டன. அவன் அப்பா செல்லத்துரை விதானையார் தலைமைக்காரனாய் இருந்தபோது அவை எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. அந்த வேம்பின் கீழ் எத்தனை பேர் குந்தியிருந்து அவரோடு அளவளாவியிருப்பர். சங்கிலி யன் தோப்புப் பற்றி அவர்பெரிதாக பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுவார். சங்கிலி அரசன் பரம்பரை தாங்கள் என்றும் அவன் பரம்பரையால் சங்கிலியன் தோப்பு தங்களுக்கு முதுசமாக வந்து சேர்ந்த தென்றும் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுவார். இன்றோ.... அவரின் பரம்பரை விதானைப் பதவிபறிக்கப்பட்டு அப்பா சிங்களப்பகுதிக்கு வியாபாரம் செய்யப் போனபோதே அது களையிழந்து போயிற்று!

முன்பெல்லாம் வேலி அடைப்புக்காலம் என்று வந்து விட்டால் வீட்டில் எத்தனை பேரைக் காணலாம். அக்கம் பக்க வீடுகளில் உள்ள வேலை தெரிந்த ஆண்கள் எல்லோரும் கூடி விடுவார்கள். வீட்டில் பெரிய அளவில் சமையல் நடந்து கொண்டிருக்கும். அதற்கு ஒத்தாசையாக அயலில் உள்ள பெண்கள் கூட்டம் வேறு. வீட்டில் ஏதோ விருந்து வைபவம் ஒன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பது போன்ற கலகலப்பும் ஆரவாரமும்!

அதேபோல அயல் வீடுகளில் வேலி அடைப்போ வீடு வேய்தலோ அருவிவெட்டோ என்று ஆரம்பித்து விட்டால் அவனது அம்மாவையும் அங்கெல்லாம் காணலாம். அப்பாவை ஊரில் காண்பது அரிது. சிங்கள

நாட்டில் கடை வைத்திருக்கும் அவர் ஊருக்கு வருவது குறைவே. எல்லாவற்றுக்கும் அதனால் அம்மாவே முன்நிற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அம்மா போகும் இடமெல்லாம் இவனும் வெளிக்கிட்டுவிடுவான், அம்மா வின் தாவணித் தலைப்பைப் பற்றிக்கொண்டு. பள்ளிக்குப் போகாது கள்ளம் போட்டுவிட்டு அயல் வீட்டு நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றுக்கும் அம்மாவோடு சேர்ந்து இவனும் தரிசனம் கொடுப்பான்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இப்படி ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி விட்டு விட்டு இடம்பெறும். வேலி அடைப்போ வீடு வெய்தலோ, சாமத்திய வீடோ, செத்தவீடோ, காதுகுத்தோ, கலியாணமோ - என்று ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி. அப்போதெல்லாம் அவ்வீடுகளின் அயலில் உள்ள அனைவரையும் காணலாம். அங்கே ஒரு கூட்டு வாழ்க்கையின் பிணைப்பு. ஒரு துக்கமான நிகழ்ச்சியின் போதுகூட அந்தக் கூட்டு பிணைப்பில் இயங்கும் ஒவ்வொரு மனிதரையும் தரிசிக்கும் போது ஏற்படும் ஆறுதலும் சுகமும் இப்போது கூட அவன் நெஞ்சை வருடுவது போல்பட்டது. ஆனால் இன்றோ கூடு பிய்க்கப்பட்டு சிதறப்பட்ட பறவைகள் போல் எல்லா உறவுகளும் சிதறப்பட்டு கூடி வாழ்ந்த மனிதர்களே ஒவ்வோர் திக்காகச் சிதறப்பட்ட நிலையில்....

தெற்கேயிருந்து சோளகம் ஹோவென இரைந்து கொண்டு வந்தது. வீசிவரும் சோளகத்தில் அள்ளப்பட்டுச் செல்லும் வேப்பஞ்சருகுகள் போல் எல்லா முன்னைய உறவுகளும் அவன் கண்முன்னே எங்கோ பறந்துகொண்டிருப்பது போல்பட்டது.

அவனுக்கு முன்னால் உருவழிந்த நிலையில் காட்சி தரும் அவன் வாழ்ந்த அந்த சிறு ஓலை வீட்டை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு அவனது அக்காதான் நினைவுக்கு வந்தாள். அவளுக்குச் சீதனமாக்கப்பட்ட வீடும் காணியுமே அவன் முன்னால் தெரிபவை. அக்கா மட்டும் அம்மாவின்னதும் அப்பாவினதும் சொல்லைக்கேட்டு ஒழுங்காக இருந்திருந்தால் இப்போ அந்த இடத்தில் அப்பா உழைத்த சிங்கள நாட்டுக் காசில் நாற்புறமும் மதில் சூழ பெரிய கல்லீடு நின்று கொண்டிருக்கும்.

அக்கா பெற்றோரின் விருப்பத்துக்குமாறாக ஒரு சாதாரண படிக்காத கூலி வேலை பார்க்கும் இளைஞனோடு தொடர்பு கொண்டு யாருக்கும் தெரியாமல் இரவோடிருவாக குடியேற்றப் பகுதிக்கு ஓடிவிட்டாள்.

அக்காதான் அந்தப் பகுதியில் அப்படி ஒரு வழமைக்கு மாறாக ஒன்றைத் தொடக்கி வைத்தவன் என்றே கூறலாம். அப்போதே இன்று சிதைந்து சின்னாபின்னமாகக் கிடக்கும் வீடும் வளவும் போல் சிதைந்து போன அக்கிராமத்தில் கூட்டு வாழ்க்கையின் ஆரம்பக் குலைவு முளை விடத் தொடங்கியது போலவே அவனுக்குப்பட்டது.

அவன் அப்பாவுக்கு அக்காவென்றால் உயிர். அப்படி உயிரை வைத்திருந்தவரையே உதறி விட்டு அவள் ஓடிப்போய் விட்ட நிகழ்வின் தாக்கம் அவரை மீளமுடியாத துயரில் ஆழ்த்தி மெல்ல மெல்ல அத்துயரே நோயாக மாற அவர் இறந்து போனார்.

அப்பாவின் இடத்தை அண்ணா சுவீகரித்து அப்பாவிட்டுப்போன சிங்கள நாட்டிலிருந்த கடையை நடத்தி வந்தான். சிங்கள நாட்டுப் பணம் அண்ணாவின் கையில் எக்கச்செக்கமாகக் குவிந்தது. இதே காலத்தில் தான் அவன் கலியாணமும் செய்து கொண்டான். இயல்பிலேயே மத்திய தரக் குடும்ப, யாழ்ப்பாணத்தானுக்குரிய சுயநலம் அண்ணாவிடம் அதிகமாக இருந்தது. அப்படிப்பட்டவன் கலியாணமும் கட்டிக்கொண்டதும் அதனாலேயே விழுங்கப்பட்டவனாக மாறிவிட்டான். அம்மாவையே பணக் கஷ்டத்துள் வீழ்த்துமளவுக்கு அவனது சுயநலப்போக்கு ஆழமாக வேருன்றி இருந்ததைப் பார்த்தபோது அவனுக்கு அண்ணன் என்பவன் ஓர் அந்நியப் பிராணியாகவேபட்டான்.

இதுபற்றி அவன் ஆழமாகச் சிந்தித்தபோது அண்ணனின் இந்த நிலை அப்பாவைச் சாகடித்த அக்காவின் நடத்தையின் இன்னொரு கோணமாகவேபட்டது.

காசப்புழக்கத்தோடும் அதனால் ஏற்பட்ட ஒருவிதத் தடிப்போடும் மத்தியதரத் தன்மைக்குச் சில குடும்பங்கள் தலையெடுத்தபோது அக்கிராமத்தின் கூட்டுவாழ்க்கையின் இன்னொரு இழை அறுந்தது போலவே அவனுக்குப்பட்டது.

அவன் அண்ணா வீடு கட்டினான். அப்பா அக்காவுக்காக அத்திவாரம் போட்டிருந்த வீட்டைவிட்டு பஸ் போக்குவரத்துள்ள சங்கிலியன் தோப்பின் மறுமுனையில் வீடு கட்டினான். அம்மாவையும் தம்பி தவத்தையும் தன்னோடு வந்திருக்குமாறு பணித்தான். அவர்களும் அவனோடு போய் இருந்தனர்.

அப்போது தான் ஜேர்மனிக்கும் பிரான்சுக்கும் என்று உழைக்கப் போகிற ஒரு ஆரம்ப அருட்டல் எங்கும் பரவலாக அடிபடத் தொடங்கிற்று. இவனது யாழ்பாணத்து நண்பர்கள் பலர் அந்த ஆசையைத் தூண்டி விட்டனர். அவர்களில் சிலர் ஜேர்மனிக்கும் பிரான்சுக்கும் என்று போய் அங்கிருந்து கடிதமும் படங்களும் அனுப்பியிருந்தனர். அந்தப்படங்களில் அங்குள்ள பெருங்கட்டிடங்கள், பூந்தோட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் முன்னால் அவர்கள் ஒருவித அசடுவழிய நின்று கொண்டிருப்பதை பார்த்த போது இவனுக்கு இவனை அறியாமலே சிரிப்பு ஏற்பட்டது. அவர்கள் அங்கு போய் சேர்ந்து விட்டார்கள் என்பதற்குரிய ஒருவித அசட்டு அத்தாட்சி பத்திரங்கள் அவை. இவற்றைப் பார்த்த போது அவனுக்குத் தானும் அங்கு போக வேண்டும் என்ற ஆவல் கூடுவதற்குப் பதில் அது விழுந்து படுத்து விடுவது போலவேபட்டது. ஏனோ அவனை அறியாத ஒருவித வெறுப்பு மேலோங்குவது போல்பட்டது.

இருந்தாலும் விருப்பு வெறுப்புக்கு மேலாய் அவன் வாழ்ந்த யாதார்தம் வலுவாக நிின்றது. ஊரில் நிற்க நிற்க அவன் அம்மாவுக்கு மட்டுமல்ல அவனுக்கே அவனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஒரு பெரும் பாரம் அவனுள் இறங்குவதுபோல்.....

1981ஐ ஒட்டிய காலங்கள் அது. யாழ் குடா நாட்டில் அரச வன்செயல்கள் கண்மூடித்தனமாகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்த காலம். ஜுலை 83ன் வரவுக்குக் கட்டியங் கூறும் போக்குகள் அரசினால் மேற்கொள்ளப் பட்டு கொண்டிருந்தன. தமிழ் இளைஞர்கள் சுடப்பட்டும், வெட்டப்பட்டும் வீதிகளில் எறியப்பட்டிருந்த காலம். ஒருவித அமான்னுஷ்ய பயங்கரம் யாழ்குடா நாடெங்கும் கவிந்து கொண்டிருப்பது போன்ற ஒருவாடை. இதனால் விடுதலை இயக்கங்கள் தமிழ் மண்ணில் வெளிப்படையாக இயங்குகின்ற போக்கு அதிகரித்தது. இவற்றைப் பார்க்க பார்க்க தானும் ஒரு தமிழீழப் போராளியாக மாற வேண்டும் என்ற ஆவல் மெல்ல மெல்ல அவனுக்குள் எழுந்தது. அவனோடு சில இயக்கப் போராளிகள் அடிக்கடி வந்து கதைத்துப் போயினர். ஒரு நாள் அவன், “அம்மா, நான் ஒரு போராளியாக மாறினால் உனக்கு விருப்பமா?” என்று கேட்டான். அவன் அவனை ஒருவிதமாய் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையில் எந்த உணர்வுகளின் மின்னோட்டத்தையும் அவனால் கண்டு கொள்ள முடியாமல் மனம் வெறுமையில் மோதியபோது “நீ என்னவாலும் செய், ஆனால்

முதலில் எனக்கு கொள்ளி வைச்சிற்றுப்போ” என்ற அவளின் பதில் திடீர் எனப் பாறாங்கல் மாதிரி விழுந்து சிதறிற்று.

அவனுக்கும் திடீரென ஒருவித எரிச்சல் நெஞ்சில் புகைந்தது. அவனுக்கு அவனது அம்மா ஒரு பிரச்சினை மாதிரியும் அவன் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தி கழுத்தில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட பாறாங்கல் மாதிரியும் கனத்தாள்.

அப்படி அவளை நினைக்க அவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. தனக்கென எந்தவித எதிர்பார்ப்புகளும் இல்லாமல் அவளிடமிருந்து மடைதிறந்தாற் போல் பாயும் அன்பு வெள்ளத்தில் அமுங்கி மூச்சுத் திணறியிருக்கிறான். எதைச் செய்தாலும் அவனுக்காகவே அவன் நலத்தை நோக்காகவே கொண்டியங்கும் அம்மாவின் முன் அவன் ஒரு அற்புதாசு. அவ்வளவுக்கேன் போவான், இவனது அண்ணாவில் அவள் வைத்திருக்கும் அன்பும் மரியாதையும் மட்டும் குறைவானதா? தனது கணவனின் கடையை தனதாக்கி தனக்கு தரவேண்டிய மூன்றில் இரண்டு பங்குத் தொகையை மூன்றில் ஒன்றாக்கி கடைசியில் அதுவும் இல்லாமல் ஏதோ பாவம் பார்த்து பிச்சை போடுகிற மாதிரி அவ்வப்போது கொஞ்சக் காசு அனுப்பி அவளை அவன் எவ்வளவோ கஷ்டத்துக்குள்ளாக்கிய போதும் தம்பிக்காரன் அண்ணாவின் நடத்தையால் ஆத்திரப்பட்டு ஏதாவது அவனுக்கெதிராகச் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டால் உடனே அவனை அடக்கி “அப்படியெல்லாம் அண்ணனைப்பற்றி சொல்லக்கூடாதா அவன் தான் எங்களுக்கு கடவுள் மாதிரி. அவன் தானே எங்களுக்கு கஞ்சி ஊத்திறான்.” என்று அண்ணனுக்காக உருகத் தொடங்கி விடுவாள்.

அவன் அம்மா அன்பினாலேயே வார்க்கப்பட்டவள் மாதிரி.

அதுமட்டுமல்ல அவளே தனது அன்பை ஏனையோருக்கும் வழங்கிக் கொண்டிருப்பவளும் மாதிரி. சூரியனில் இருந்து ஏனைய கிரகங்கள் தமது ஒளியைப் பெற்றுக் கொள்வது போல அவன் அம்மாவிடமிருந்தே ஒவ்வொரு உயிரும் அன்பால் ஒளிர்வது போல் அவனுக்குபட்டது.

அதனால் தான் அவனுக்கு அவளில் எரிச்சல் ஏற்படுவது மாதிரித் தெரிந்தது. அவளின் கட்டற்ற அன்புதான் அவனுக்குக் எந்தவித காரணமும் இல்லாமல் அவளில் எரிச்சலை ஏற்படுத்துகிறது என்பது போலவே அவன் எண்ணினான். அம்மா தனக்குக் காட்டும் அன்பில் சிறிதளவாவது

அவனுக்கு அவளில் காட்ட முடியவில்லையே என்ற குற்றவுணர்வால் ஏற்படும் ஆற்றமையின் வெளிக்காட்டலா அது?

“பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானினினும் நனிசி ரந்ததுவே” - பாரதியாரின் பாடல் அவன் நினைவில் ஒடிற்று. பாரதியாரும் எந்த விதிவிலக்குமில்லாமல் தாயைத்தான் முன்னுக்கு வைத்துப் போற்றி யிருக்கிறார் என்று கண்டபோது பாரதியாரிலும் அவனுக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டது. இந்த எரிச்சல் பாரதியாரும் தாய்மையைப் போற்றிவிட்டார் என்பதனால் ஏற்பட்டதென்பதை விட அவரும் வழிவழி வந்த பழைமையின் கைதியாய் இருக்கிறார் என்பதனால் ஏற்படுவது போலவே அவனுக்குப் பட்டது. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம், தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை. மாதாவை ஒருநாளும் மறக்க வேண்டாம் என்று வழிவழி வந்த தாய்மையைப் போற்றும் பழக்கத்தின் வெளிப்பாடுதான் பாரதியாரின் பாட்டும் என்றே அவன் எண்ணி பாரதியாருக்கு எதிரான கண்டனம் ஒன்றை வைப்பதில் மகிழ்ச்சி கண்டான்.

இந்த எண்ணம் திடீரென்று அவனுக்கு எங்கோ உதைப்பது போல் பட்டது. அப்படியானால் அம்மாவையும், அப்பாவையும் வாஞ்சித்து தன்காதலனோடு ஒடிப்போன அவன் அக்கா செய்தது சரி? அவன் அண்ணா பொய் சொல்லி அம்மாவை இன்றுவரை ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதும் சரி? நமது ஒழுக்கம் பண்பாடு என்று சொல்லிக் கொள்கின்ற வழி வழிவகுத்த விஷயங்களுக்கு மாறாக நடந்து கொண்ட இவர்களும் அவன் வாதப்படி போற்றப்பட்ட வேண்டியவர்கள் தானே? அப்படியா?

வழிவழிவந்த நல்ல விஷயங்களுக்கு மாறாக நடப்பவர்களும் அவர்கள் நடைமுறைகளும் இவனையும் ஈர்க்கிறதோ? இவனும் இவன் அண்ணா அக்கா மாதிரித்தானா? அப்படியானால் அன்பெனும் பிணைப்பால் ஆன அக்கிராமத்தின் கூட்டு வாழ்க்கையின் இன்னோர் இழை இவனால் அறுக்கப்படுகிறதா?

மீண்டும் எங்கோ ஏதோ பிழைப்பது போல் அவன் உள்ளுணர்வில் புலப்பட்டது. அன்பென்னும் கூட்டு வாழ்க்கையின் இலக்கணமாக உள்ள இக்கிராமமே அந்நியர்களையில்விழுந்து அழிபடப் போகுதென்றால்? இவர்கள் இதுகாலவரை கட்டிக்காத்த பண்பும் அதைப் பாதுகாத்த பிரதேசமும் பறிபோகப் போகிறதென்றால்? இப்போழுது எல்லாமே மின்னொளியில் பளீரிட்ட பொருட்கள் போல் அவனுக்கு விளங்கிற்று.

அக்காவும் அண்ணாவும் அம்மாவுக்கு எதிராக இயங்கியது போன்ற தல்ல இவனுடைய விவகாரம். அம்மாவின் அன்பில் இவனுக்கேற்பட்ட ஆத்திரம் அந்த அன்புக்கு இவனால் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் போய் விட்டதே என்பதால் அல்ல. அம்மாவின் அன்பு அதன் அடுத்தகட்ட பெருவளர்ச்சியான தியாகமாக அவனுள் உருக்கொள்வதை தடுப்பதாய் நிற்பதை அவன் உள்ளுணர்வு புரிந்து கொண்டதால் ஏற்பட்ட ஆத்திரம். அம்மா இவனுக்கு காட்டிய அன்பு அவனிடத்தில் அவன் கிராமத்துக்கும் நாட்டுக்குமான தியாகமாக விரியும் ஒரு பரிணாமத்தை எதிர்பார்த்து நின்றது. அத்தகைய அன்பை வளர்த்த அம்மாவே அதற்கு எதிராக நின்றால்?

அவனுக்கு எரிச்சல் வருவது நியாயந்தானே? “தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் - பெற்ற தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா” மீண்டும் பாரதியாரின் பாப்பா பாட்டு அவனுக்கு நினைவில் எழுந்தது. பாரதியார் இன்னொரு சுழற்று சுழற்றி இந்தப் பாட்டில் அவனது பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக நிற்பதைக் கண்டு அவன் வியந்தான். அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்? எதனோடு கூட்டுச் சேரப் போகிறான்? அன்போடா அல்லது தியாகத் தோடா? அதாவது தாய்மையாக விரியும் நாட்டுக்கு தன்னை அர்ப்பணிக்கும் முயற்சியிலா?

அம்மா மோப்பச்சத்தி மிக்கவள். மகன் எதையோ தனக்குள் போட்டு மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் புழுங்குவதைக் கண்டு அவள் உஷாரானாள். அவன் அம்மா பழந்தமிழ் புறநானூற்றுப் பெண் மாதிரி மகனின் போர்க்கள வேட்கை கண்டு அவனை ஆரத்தழுவி உச்சிமோந்து தட்டிக் கொடுத்து போர்க்களம் அனுப்பவில்லை. மாறாக தன் மகன் போருக்குப் போய் இந்தப் பச்சிளம் வயதில் செத்துப்போகப் போகிறானே என்று பயந்தாள். அதை நினைத்தபோது அவளுக்கு குளிரெடுத்தது போல் உடம்பெல்லாம் பயத்தால் நடுங்கியது. தனக்கு கொள்ளி வைக்க ஆளில்லாவிட்டாலும் மகன் எங்காவது கண்காணாத் தேசத்திற்காவது போய் உயிர்தப்பி இருக்கட்டும் என்று அவள் உள்ளம் துடித்தது.

அம்மாவின் அன்பா அல்லது தனது தியாகமா என்ற மனப்போராட்டத்தில் தியாகத்தின் தேவையை அவன் மனம் “தெளிவாக அறிந்திருந்த போதும் அது இறங்கிச் செயல் பட வைப்பதற்குரிய மனவலு அவனிடம் இருக்கவில்லை.

இக்காலத்தில்தான் அந்தச்சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இவனது வீட்டுக்கு அடிக்கடி இயக்கம் போராளிகள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இவனது அண்ணன் அக்கா, அப்பா, அம்மா ஆகியோரின் அனுதாபமும் அவர்களுக்கு இருந்தது.

ஒவ்வொரு இயக்கமும் தமது சிறப்பை பறைசாற்றி கூட்டங்கள் வைத்தன. வகுப்புக்கள் நடத்தின. இவர்கள் வீட்டில் உள்ளவர்களும் இவனும் புலிகளின் அமைப்புக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். அதனால் அவர்கள் வீட்டில் வந்து கூட்டங்கள் போட்டனர்.

இவ்வாறு ஒருமுறை கூட்டம் அங்கு நடந்தது. அவர்களின் அரசியல் பொறுப்பாளர்பேசி முடித்ததும் மக்களுக்கு கேள்வி கேட்கும் வாய்ப்புக் கொடுக்கப்படும். அந்த நேரத்தில் அதை பயன்படுத்தி அங்கிருந்த தவம் சில கேள்விகளை கேட்டான். அவர்கள் தேசதுரோகிகளாக அடையாளம் காணப்பட்டவர்களுக்கு வழங்கிய தண்டனை பற்றியதாய் அது இருந்தது. அவன் பின்வருமாறு கூறினான்.

“நான் தேசதுரோகக் குற்றமிழைப்பவர்களுக்கு தண்டனை கொடுக்க கூடாது. என்று சொல்லவரவில்லை. ஆனால் தண்டனை கொடுக்கும் முறைதான் குருமான், அருவருப்பான் உணர்வினைத்தருவதாக உள்ளது. நமது இயக்கம் பற்றி மக்கள் மத்தியில் தவறான எண்ணத்தை உருவாக்க இது வழிவகுக்கும்” எனக்கூறி அதைபற்றியும் விபரித்துச் சொன்னான்.

இது அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் மத்தியில் வரவேற்பைப்பெற்றது. இதைச் செவிமடுத்த அரசியல் பொறுப்பாளரும் அவனது பேச்சை வரவேற்றதோடு இதை மேலிடத்துக்கும் அறிவிப்பதாகக் கூறினார். கூட்டம் இனிது முடிந்தது.

கூட்டம் முடிந்து இரண்டு வாரங்கள் ஆகி இருக்காது, அவனது நெருங்கிய உறவினனும் அண்மையில்தான் இயக்கத்தில் சேர்ந்த போராளியுமான லோகன் என்பவன் தவத்தின் வீட்டுக்கு மோட்டார் சைக்கிளில் வேகமாக வந்தான். வந்ததும் வராததுமாக தவத்தை தனியாக அழைத்து, “மச்சான் தவம் அண்டைக்கு கூட்டத்தில் நீ பேசிய போது எங்கள் புலனாய்வுப் பொறுப்பாளர் மதியும் வந்திருந்தார். அவருக்கு நீ பேசிய பேச்சு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லையாம். உன் போன்றவர்களை விட்டு வைத்தால் இயக்கம் சீரழிந்து போகுமாம் அதனால் உன்னைத் “தட்டச்” சொல்லி எங்கட தயாளனிடம் கட்டளை போட்டிருக்கிறார். அவன் என்னை

கூப்பிட்டு இதை உன்னிடம் சொல்லச் சொன்னான் கெதியாக எங்கயாவது உன்னை தப்பிப் போகச் சொன்னான்.”

இதைக் கேட்டதும் தவத்துக்கு உடம்பு சோர்ந்து தளர்ந்தது. இதுதான் இயக்கமா?

இது வீட்டுக்கு தெரிந்ததும் தமிழினி விரைவாக இயங்கினாள். நடசாசனின் திட்டத்தின் படி அவன் கடல் மார்க்கமாக மன்னாருக்கு சென்று அங்கிருந்து கொழும்புக்கு போனான். அங்கிருந்து வெளிநாட்டுக்கு போவதற்கான முயற்சியிலும் வெற்றி பெற்றான்.

இது அவன் தாயாருக்கு வயிற்றில் பாலை வார்த்தது. அவன் அப்பா செல்லத்துரையருக்கோ அவன் தாயாருக்கோ இப்படி அவன் கொழும்புக்கு அனுப்பப்பட்டு வெளிநாட்டுக்கு போனதன் காரணம் எதுவும் தெரியாது.

உயர்தரப் பரீட்சையில் நல்லமுறையில் தேர்ச்சி பெற்ற அவன் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போகாது வெளிநாடு போக வைத்ததை செல்ல துரையர்கொஞ்சம்கூட விரும்பவில்லை. “இவன் வெளிநாடு போய் உழைத்துதான் நாங்க சாப்பிட வேண்டுமா?” என்று அவர்அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

இவனது பிரான்ஸ் பயணம் மற்றவர்களைப் பொறுத்தளவில் பெரும் சாதனைபோல் தோன்றினாலும் இவனுக்கோ அது பெரிய அவமானமாகவும் சுத்த சுயநலமும் துரோகமும் நிறைந்த செயலாகவே விஸ்வரூம் எடுத்தது. வெளிநாட்டில் போன புதிதில் இவனை நித்தரை கொள்ள விடாமல் வைத்த குளிரகடியை விட இந்த எண்ணங்களின் குத்தல்களே இவனைப் பெரிதும் பாதித்தன. அவை பற்றியே எண்ணியவனாய் வேலை தேடும் சிந்தனை கூட அற்றவனாய் பல நாட்கள் கிடந்தான்.

எப்படி அக்கா யாருக்கும் சொல்லாமல் ஒருவனோடு ஓடிப்போய் அப்பாவைச் சாகடித்தாளோ, எப்படி அண்ணன்காரன் அம்மாவின் கடையை சுவீகரித்துக் கொண்டு அவளுக்கு எதுவும் கொடுக்காமல் அவனையும் அவனையும் வஞ்சித்தாளோ, அப்படியே கடைசியில் இவனும் தனது நாடு ஆபத்தில் சிக்கி இவனது தியாகத்தை எதிர்பாரத்துக் கொண்டிருக்கும் காலக்கட்டத்தில் நாட்டை விட்டோடி தனது நாட்டுக்கு பெரும் துரோகம் செய்து விட்டான். இந்த விதத்தில் இவனும் இவன் அக்காவும் அண்ணாவும் ஒரே கோட்டில் வந்து நிற்பவர்கள் போலவே தெரிந்தது.

காலம் காலமாக வந்த அன்பின் பிணைப்பினால் ஆன கிராமத்தின் கூட்டு வாழ்க்கையில் நீக்கல் ஏற்படுத்தியவர்களின் பட்டியலில் அவனும் கூட்டுச் சேர்கிறானா?

கனகாலமாக இந்தக் குற்ற உணர்வுகளோடு மல்லுக்கட்டிய அவன், அதிலிருந்து மெல்ல மெல்ல விடுபட்டபோது செய்த முதல் காரியம் பிரான்ஸ் நாட்டின் முக்கிய கட்டிடங்கள் முன்னாலும், பூந்தோட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் முன்னாலும் நின்று படமெடுத்துக் கொண்டதே. இவன் ஊரில் இருந்த போதும் எவை எவை இவன் சிரிப்புக்கும் பரிகாசத்துக்கும் இலக்கானவையாகலிருந்தனவோ அவையவற்றையெல்லாம் அவனே செய்ய முற்பட்டது அவனுக்கே வியப்பாக இருந்தது. அம்மா பார்த்து மகிழ்ந்தும் என்ற சாட்டில் “நானும் பிரான்ஸ் நாட்டில் இருக்கின்றேன்” என்ற உள்ளீடற்ற வெற்றுப் பெருமையை ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு பறைசாற்றும் முனைப்பின் ஓர்எச்சமா இந்த படமெடுக்கும் விவகாரங்கள்? அவன் மனதில் இக்கேள்விகள் எழுந்த போதும் அவன் அதை ஆழமாகத் தொடராமலுக்குக் காரணம் உண்டு.

இந்தச் சுயவிமர்சனங்கள் என்றால் அவனுக்கு இப்போ தொடை நடுக்கம். காரணம் முன்பு வந்த புதிதில் அவன் நித்திரையில்லாமல் கழித்த இரவுகளின் பயமுறுத்தல்கள் இப்போதும் அவன் முதுகின் பின்னால் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவே அவன் எண்ணினான். அதனால் அப்படியான விசாரணைகளை அவன் தட்டிக் கழிக்கப் பழகிக் கொண்டான். அவன் சாதாரணமானவர்களிலும் சாதாரணமானவனாய் இருக்க விரும்பினான். இந்த மாற்றத்தின் விளைவாய் அவன் செய்த முதல் வேலை பரீஸிலுள்ள ஐஃபல் ரவர்புமுன்னால் தான் நிற்க எடுத்த புகைப்படமே.

அவன் அந்தப் படத்தை கையில் வைத்துத் தன் அசட்டுக் கோலத்தைப் பார்த்தபோது அவனுக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அந்தப் படத்தின் பின்னணியும் அவனது தோற்றமும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாது துருத்திக் கொண்டு நிற்பது போலப்பட்டது. ராஜ் கோபுரத்தின் முன்னால் ஒரு ஓடேந்தும் பரதேசி போல், ஒரு பிச்சைக்காரன் போல் அவன் தோற்றம் தெரிந்தது. அவன் அந்தப் படத்தை எத்தனையோ விதக்கோணங்களில் வைத்துப் பார்த்தும் அதில் புகுந்துவிட்ட அபத்தம் போவதாய் இல்லை. அது அவன் படத்தை வைத்துப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு சமயமும் ஏதாவது ஒரு கோணத்திலிருந்து எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

2

அவன் இன்னும் அந்த வேம்பின் கீழேயே இருந்தான்.

அவர்கள் வாழ்ந்த சங்கிலியன் தோப்புக்கு அழகூட்டிய வேம்பு இன்று பலரால் பல தேவைகளுக்காகப் பட்டை உரிக்கப்பட்டு தேடுவாரற்ற நிலையில் தன் பழமையையும் தன் கீழ் வாழ்ந்த சந்ததியினரையும் மட்டும் நினைவுட்டிக் கொண்டு நின்றது. அந்த வேம்பை பாதுகாத்து அதனால் அழகேற்றப்பட்டு வந்த சங்கிலியன் தோப்போ இன்று தாலியறுத்த பெண்போல தன் எல்லைவேலிகளையும் இழந்து தன் பாதுகாப்பையும் இழந்து சீரழிந்து கிடந்தது.

வேம்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு திடீரென தான் பரிசில் ஐஃபல் கோபுரத்துக்கு முன்னால் எடுத்துக் கொண்ட படத்தின் நினைவு வந்த போது “ஆ” என்று தன்னையறியாது ஏற்பட்ட கூச்சத்தால் கத்திவிட்டு பின்னர்தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டான்.

சோளக்காற்று இன்னும் ஊளையிட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

மாலை முதிர்ந்து கொண்டு வந்தது. அதன் முதிர்வு கண்டு காற்று மேலும் அட்டகாசம் கொள்வது போல்பட்டது. பகலிலேயே பல அடாவடித் தனங்களில் ஈடுபடும் கள்ளர் இரவின் திரைமறைவில் தமது அட்டகாசங் களை கண்மூடித்தனமாக கட்டவிழ்ப்பது போல் இருளின் வரவு கண்டு காற்று எக்காளம் இட்டது.

பனங்கூடல்களில் காற்று விழுந்து வந்துபோது அதன் இரைச்சலில் ஒரு இருண்ட கனதியும் துயரும் ஏறியிருந்தது போல, பனை மரங்களின் ஓலைகள் நாலாபுறமும் சுழன்று பெண்கள் தலையில் கை வைத்து ஒப்பாரி வைப்பதுபோல சப்தித்தன. தூரத் தெரிந்த இரண்டொரு தென்னைகள் கூந்தலைக் கலைத்துவிட்டுக் கூத்தாடும் பெண்கள் போல அங்குமிங்கும் தள்ளாடின.

அவன் வேப்பமரத்தை விட்டு எழுந்தான்.

வேம்பின் குடை நழலில் அழகோச்சிக் கொண்டிருந்த அடக்கமான அவன் வீட்டு முற்றம், இன்று அதன் அடக்கத்தை உறுதிப்படுத்திய “சீமால்” வேலியின் சிதைவினால் பல் விழுந்துப்போன கிழவியின் கோணல் வாய்ப் போல அலங்கோலமாக கிடந்தது. அங்கிருந்து நகர்

வதற்கு முன் அவன் சங்கிலியன் தோப்பையும் அதன் உயிரான அந்த வேம்பையும் பார்த்தான். முன்னர்பிறை நிலாத் தோணி ஓட்ட, அவன் அந்த வேப்பமர முற்றத்தில் இருந்து அவன் அம்மா ஆசையுடன் பரிமாறிய சோறும், பிட்டும், இடியப்பமும் சாப்பிட்ட நினைவுகள் கிளறுப்பட்டு வந்தன. அதைத் தொடர்ந்து அவன் அக்காவும், அண்ணாவும், அவனும் கூடியிருந்து பச்சை வடலியோலைப் புளாவில், முன்னால் இருந்த குண்டான் பானையிலிருந்த கூழை அள்ளியள்ளிக் குடித்த நினைவுகள், வீட்டுக்கு வேலை பார்க்க வந்தவர்களுக்கும் இதே வேம்பின் கீழ்வைத்து அம்மா உணவு பரிமாறிய நினைவுகள், மார்கழி காலங்களில் அம்மா அதிகாலையில் விழித்தெழுந்து வீடு, முற்றம் பெருக்கி, மஞ்சள் தண்ணீர் தெளித்து சாணத்தால் முற்றத்தை மெழுகி, அதில் கோலமிட, அவள் இட்ட கோலங்கள் வேம்பின் பச்சிலை பின்னணியால் பளீரிட்ட காட்சிகள், தைப் பொங்கல் நாளன்று, சூரியன் மெல்ல அடிவானில் முகம் காட்டி ஒளிப் பொங்கலிட, அதற்கு வரவு கூறுவது போல் அம்மா வைத்த பொங்கல் பானை கதிரவனை நோக்கி பால் பொங்கலைச் சரித்துவிட, அவன் நெஞ்சில் கரை புரளும் ஆனந்தம் அதை ஆமோதிப்பதுபோல் தென்றலாடும் வேம்பின் கிளைகள் தலையசைக்க, இவற்றால் உருவேற்றப் பட்டதுப் போல் அவன்... கொளுத்தி வீசிய பட்டாசுகள் வெடித்து சிதறி அந்த காலை நேரத்துப் பனிக்குளிரை சிதறடிக்க....

அவன் நெஞ்சு கனத்தது.

இன்று இந்த முற்றத்தை நிறைத்திருக்கும் வேம்பு போல அன்று அவனையும், அவன் தொட்ட அனைத்து பொருளையும் ஏன் அந்த முழுக்கிராமத்தையும் நிறைத்திருந்த அந்த ஆனந்தமும் ஆரவாரமும் எங்கே பேயிற்று?

இந்த ஆனந்தத்திற்கெல்லாம் ஊற்றுச் சுனையாய் இருந்த அவன் அம்மா..... அவளை அவன் கடைசியாக கண்ட நினைவு அவன் கண்முன் ஓடி வந்தது.

அவன் வெளிநாடு செல்வதற்காக ஊரில் இருந்து பயணம் வெளிக் கிட்டப்போது அவனை வழியனுப்புவதற்காக அவள் அவனோடு அவர்கள் வழமையான பஸ்தரிக்கும் இடமான வளைந்த புவரசடியில் வந்து நின்ற காட்சி அவனுக்கு இப்போ போல் இன்னும் பச்சையாகவே நினைவில் எழுந்தது.

பஸ் தூர வரக்கண்டதும் அவன் சூட்கேசை கையில் எடுத்த வாறு பஸ்ஸில் ஏறுவற்கு ஆயத்தமாகி நின்ற போது அவள் முகம் சோகத்தால் தொங்கி போவது தெரிந்தது. அடுத்த கணம் அதை உள்ளே அழுக்கிவிட்டு அவனை ஆரத்தழுவி முத்தமிட்டு “கவலைப்படாமல் போயிற்றுவா ராசா” என்று சொன்னவள் பின்னர் அவன் நாடியை தடவி “போய் சேர்ந்தவுடன் காகிதம் போடு, உன்னர காகிதம் கண்டாதான் நான் நிம்மதியா நித்திரை கொள்ளுவன்” என்று விட்டு அவனை ஆழமாக பார்த்தாள். அந்த பார்வையின் ஆழம் அவள் அன்பின் ஊற்று நிலத்தை நோக்கி இறங்குவது போல்பட்டது.

அவன் பஸ்ஸில் ஏறிய பின்னரும் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அவள் திரும்பி நடந்தாள். அவள் திரும்பி நடந்த போது நடை தள்ளாடிற்று. பின்னர் அவள் உருவம் வெகு அற்பமாக மாறி இன்மையாய் மாறும்வரை அவன் பஸ்ஸின் ஓரமாக இருந்து திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.

அவன் புகைப்போல் அற்பமாக மறைந்துப் போன காட்சியும் அப் புகை சிதலங்களின் நடுவே தெரிந்த அவளின் தள்ளாடிய நடையும் அவன் நெஞ்சில் சோகக் கவிப்பாய் அடிக்கடி எழுந்து அவனை வாட்டின. அவன் அடிமனதின் பீதி தோய்ந்த எதிர்பார்ப்புப் போலவே அவன் பிரான்ஸ் சென்ற இரண்டாவது வருடம் அவன் அம்மா இறந்து போனாள். ஏற்கனவே அவன் அப்பாவின் மறைவாலும் அக்காவினதும், அண்ணா வினதும் செயலாலும் நொய்ந்து போயிருந்த அம்மாவுக்கு அவன் பிரிவின் தாக்கத்தைத் தாங்குவது என்பது எல்லை மீறிய செயலாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். அவளுக்குச் சாடையாக இருந்த பிறவுந் கவலை களின் தாக்கத்தால் பெரிதாக அவளுள்ளே விஸ்வரூபம் எடுத்திருப்பதுப் பற்றி அறிய அவளுக்கெங்கே வாய்ப்பிருந்தது? ஒருநாள் தலைச்சுற்று வதாக சொல்லிக் கொண்டு படுத்தவள் பின்னர் எழுந்திருக்கவே இல்லை.

அவள் யாருக்கும் துன்பம் செய்தவளும் அல்ல, அப்படிப்பட்ட செயல் எதற்கும் காரணமாய் இருந்தவளும் அல்ல. அதற்கேற்றாற் போல் அவளும் துன்பம் படாமல் சுகமாகவே திடுதிடுப்பென மறைந்து விட்டாள்

ஆனால் அவனுக்கு?

அவள் மறைவு அவன் மனதில் இருந்த சிறு சுகத்தையுமே அள்ளிக் கொண்டு போனது போல்பட்டது. யாருக்காக, யார் திருப்திக்காக அவன்

பிரான்சுக்கு வந்தானோ அவையெல்லாம் அவள் மறைவால் ஒரு நொடிப் பொழுதில் அடிப்பட்டுப் போக, அவன் வாழ்க்கையே அர்த்தமற்றதாக மிதந்தது. எல்லாவற்றையும் விட அவள் உடலைக் கூட காணமுடியாது, அவளுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கிரியைகளைக் கூட செய்ய முடியாது போய் விட்டதே அவனது ஆற்றாமையின் உச்சமாகும்.

அவள் இறந்தபோது அவன் அண்ணா ஊரில்தான் நின்றான். 83 கலவரத்தால் கடை கண்ணியெல்லாம் இழந்து ஊரில் நின்ற அவன் அண்ணன், தாயாரின் மரணச் சடங்குகளை வெகு விமர்சையாக செய்து முடித்தான். கடை வியாபாரம் போனாலும் அவனிடம் நல்ல தேட்டம் இருந்தது. தாயார் உயிரோடு இருந்தப்போது அவளை வஞ்சித்தவன் செத்த பின் ஊருக்கு தன் பெருமையைக் காட்டுவது போல், தாயின் மரணச்சடங்குகளைச் செய்து முடித்தான்.

இத்தனைக்கும் ஓடிப்போன அக்கா அம்மாவின் சாலீட்டிற்குக் கூட வரவில்லை. அவளுக்கு அண்ணனும் அறிவிக்கவில்லை. “எப்படியென்றாலும் தங்கச்சித்தானே, எதுக்கு அறிவிக்காவிட்டாலும் செத்த வீட்டுக்கு அறிவிக்கத்தானே வேண்டும்?” என்று பலர் புத்திமதி சொல்லியும் ஏனோ அவன் அறிவிக்கவில்லை. அவள் கூட தாயாரின் மரணம் பற்றி வானொலியில் மரணச் செய்தி சொல்லப்பட்டும் வரவில்லை. ஒரு வேளை அதைக் கூட அவள் கேள்விப்பட்டாளோ யார்கண்டது? என்ன அக்கா! என்ன அண்ணன்! அவனுக்கு அக்காவில் ஏற்பட்ட கோபம் அண்ணனிலும் ஏற்பட்டது. என்ன மாதிரியான கல் நெஞ்சங்கள். ஏன் அவன் மட்டும் என்ன உயர்த்தி? அவனால் கூட தாயை பார்க்க முடியவில்லைத்தானே? இப்போ பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னர்தான் அவன் தன் சொந்த ஊருக்கு திரும்பி வந்துள்ளான்.

அதுக் கூட அவன் அண்ணனையும் குடும்பத்தையும் பிரான்ஸ் கொண்டுபோகும் முக்கிய காரணத்துக்காகவே இங்கு வந்திருக்கிறான். 1983க்குப் பின்னர் சிங்களப்பகுதியிலிருந்த தனது கடையை இழந்த அண்ணனும் இனிமேலும் ஊரில் தங்கியிருப்பதில் எந்த வித பிரயோசனமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்ததும் அவரும் தனது மனைவி பிள்ளைகளோடு வெளிநாடு போகும் திட்டத்தில் இறங்கி விட்டார். எதற்கும் தம்பி இருக்கவே இருக்கிறான் என்பது அவருக்கத் தெரியும். அண்ணனின் சுய நலங்களைப் பற்றி அவன் நன்றாகவே தெரிந்திருந்தாலும், அம்மாவின் நெறிப்படுத்தலில் வளர்ந்த பிள்ளை ஆதலால், அவன் அந்நிலையிலும்

அண்ணனின் ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கும் நோக்கத்தில் ஊர் வந்திருந்தான். அண்ணனின் வீட்டில் தங்கியிருந்தான்.

அவன் தனது வீட்டு வளவை விட்டு வெளியே வந்தான்.

சோளகம் இடைக்கிடை ஓய்ந்துப் போவதும் பின்னர் இரட்டிப்பு மடங்கில் குமுறிக் கொண்டு எழுவதுமாய் இருந்தது. அவன் வந்த வழியிலேயே திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அண்ணனின் வீடு அரை மைலுக்கு அப்பாலுள்ள சந்தியில் இருந்தது. அவனுக்கு வீட்டுக்குப் போவதற்கு ஏனோ மனம் இல்லாமல் இருந்தது. வாழ்க்கை திடீரென திக்குத் தெரியாத காட்டுவழி போல் அர்த்தம் கெட்டு நீள்வதாய் இருந்தது. அவன் போகும் வழியெல்லாம் சாய்ந்து கிடக்கும் வேலிகள் போல் வாழ்க்கையின் நோக்கம் எந்த வித பிடிப்புகளும் இல்லாமல் சாயத் தொடங்கின.

அவன் சென்ற ஒற்றையடிப்பாதை பிரதான தெருவில் சென்று மிதந்தது. அவன் அவ்வழியே சிறிது தூரம் நடந்தான். அவன் ஆரம்பக் கல்வி பயின்ற பாடசாலை வந்தது. இன்னும் எந்தப் பெரியளவு மாற்றமும் இல்லாமல் அவன் 25 வருடங்களுக்கு முன்னர் பாலர் வகுப்பில் இருந்த காலத்து தோற்றத்துடனேயே அது இருந்தது. ஆனால் அவன் பாடசாலையை நெருங்கியப்போது, என்றைக்கும் இல்லாத கோலத்தில் பாடசாலை முற்றத்தில் குழந்தைகளின் சத்தமும் ஆண் பெண் இருப்பாலரும் சேர்ந்து இரையும் பேச்சொலிகளும் கேட்டன. வேலிகள் ஓரமாகக் கயிறுகள் இழுக்கப்பட்டு, அதில் துணிகள் உலர விடப்பட்டிருந்தன. அவனுக்கு காரணத்தை அறிய அதிகம் நேரம் பிடிக்கவில்லை. இராணுவத் தாக்குதலுக்குப் பயந்து இடம் பெயர்ந்து அகதிகளாய் வந்துள்ள சனங்களே அங்கு குடியேறி இருந்தனர். அவர்கள் முகங்கள் பல வகையான துன்பங்களைச் சுமந்து கொண்டிருப்பவையாய் தெரிந்தன.

அவன் அவர்களைக் கடந்து அப்பால் சென்றான்.

எதிரே ஒரு சைக்கிள் வந்துக் கெண்டிருந்தது. ஆயுதம் சகிதமாய் வந்துக் கொண்டிருந்த ஒரு போராளி அவனைப் பார்த்தது இன்முறுவல் புத்தவனாக வேகமாகக் கடந்து போய் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு அந்த முகத்தை எங்கோ பார்த்த நினைவு மெல்ல மெல்ல மேலெழுந்து வந்தது. ஓ! அவனுக்கு அது மின்கீற்றாய் நினைவில் சுழித்தது. அவனைக் கடந்து போபவன் கார்த்திகேசரின் மகன் ராதா! அவனது

உறவினனும் கூட! அந்த போராளியின் வயதில் இவன் இருந்தப் போது, அவன் சிறுவனாகத் திரிந்தவன். ராதா அவனைக் கடந்து போனப் போது ஒரு தலைமுறையே அவனைக் கடந்து போய்விட்டதை உணர்ந்தான். இனந் தெரியாத துயர் அவன் தொண்டைக்குள் மெல்ல மெல்ல புகைந்து கொண்டெழுவது போல் இருந்தது. அந்த உணர்வின் ஸ்தூல வெளிக் காட்டலாக அவன் தொடர்ந்து பல தடவை இருமினான். ஆனால் அது தணிந்து போவதாய் இல்லை. தொடர்ந்து இருமியவாறும் காறித்துப்பிய வாறும் அவன் நிலத்தை பார்த்தவாறு நடந்தான். அவனுக்கு அவன் நிலமே அந்நியமாக்கப்பட்டது. அவன் கங்கு மட்டை வெட்டியெடுத்து கம்பி உருட்டிக் கொண்டோடிய தெருக்களா இவை.?

முன்னே சிலர் எதிர்ப்பட்டனர். அவர்கள் முகங்கள் சோகைப் பிடித்த வைப் போல் வீங்கியிருந்தன. அவர்களில் ஒரு சிலரை இவனுக்கு அடையாளம் காண கூடியதாக இருந்தப்போதும் அவர்கள் இவனை அடையாளம் காண விரும்பியதாய் தெரியவில்லை. கிளி வாழ்ந்துப் போன பனங்கொட்டுக்கள் போல் ஒவ்வொரு மனிதனும் எதையோ இழந்தவனாய், ஏதோ துயரால் சோகைப் பிடித்தவனாய் தனித்து நிற்பது தெரிந்தது. அந்தத் தனிமை இவனுள் புகுந்து கறையான் புற்றெடப்பது போல் வளர்ந்தது.

அவன் மேலும் நடந்தான்.

அவன் மாரி காலத்தில் அடிக்கடி வந்து குளித்து நீச்சலடிக்கும் குளம் வற்றி வரண்டு போன நிலையில் அவனைக் கடந்து போனது. அவன் அம்மா பனங்கிழங்குப் பாத்திப்போடும் மணல் செறிந்த பனங்கூடல் தெரிந்தது. அதற்கப்பால் மணல்திடலை அணைத்தவாறு இருந்த அவர்கள் பகுதிக்குரிய சுடலை கூட லேசாகத் தெரிந்தது. எதிரே ஒரு இளம் பெண் வந்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் நடை அவனது அக்காவை நினைவூட்டிற்று. அவனுக்கு திடீரென தன் சகோதரியைப் பார்க்க வேண்டும் போன்ற ஆவல் பீறிட்டெழுந்தது. அப்போது இரண்டு சுடலைக்குருவிகள் அவன் தலைக்கு மேலாய் கத்திக் கொண்டு போயிற்று. திடீரென அவனுக்ககு அடி மனதில் ஒரு பீதி துடித்து மேலெழுவது போல் இருந்தது. அக்கா இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறாளா? அல்லது செத்து கித்து போய் விட்டாளோ? சுடலைக்குருவிகளின் கூப்பாடு அவனுக்கு அர்த்தமற்ற பீதியைக் கிளப்பி விட்டது. என்றாலும் அக்கா பற்றிய நினைவு ஏன்

அவனை அப்படி உலுக்க வேண்டும்.? அவன் அந்த நினைவை மறக்க முயலும் தீவிரத்தோடு தனக்குள்ளே மெள்ளச் சீட்டியடித்தவனாய் மேலே நடந்தான்.

தனித்துவிடப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டி யொன்று பிரிந்து விட்ட தாயாட்டுக்குக் குரல் கொடுத்து பலமாக கத்துவது கேட்டது.

அவனும் தனித்து விடப்பட்டுப் போன ஒருவனா? அவனுக்கென்று ஒன்றும் இல்லையா? ஏன் இல்லை. இந்த மண், இந்தத் தெரு, இந்த கிராமம். ஏன் என் தாயும் தந்தையும் வாழ்ந்து, பாட்டனும் பாட்டியும் வாழ்ந்து கையளித்து விட்டுப்போன இந்த “மண் என்னுடையதல்லவா? இந்த மண்ணும் நீரும் என் ரத்தமும் சதையும்ல்லவா? அப்படிச் கூறிக் கொண்டே இந்த மண்ணில் புரண்டெழ வேண்டும். அதன் புழுதியில் குளிக்க வேண்டும் என்ற ஓர் உத்வேகம் அவனுள் எழுகிறது. போர்கோலம் கொள்கிறது. இருந்தாலும் ஏனோ அவனால் அது முடியாமல் போகிறது. தொடர்ந்து அவ்வுணர்வு நிலையை ஸ்திரப்படுத்தி, அதை சகஜமாகக்கி விட அவனால் முடியவில்லை. அவனையும் மீறிக் கொண்டு தான் தனித்து விடப்பட்டவனாய் அந்தரப்படுநிலையே அவனை வந்து வந்து கௌவுகிறது. அவன் ஓர் அன்னியன் மாதிரி.... அந்த அந்நியத்தன்மை அவனைப் பூதாகரமாக சுற்றி வளைக்கிறது. இது ஏன்? இந்த நிலை எப்படி வந்தது? அவனால் காரணம் காண முடியவில்லை.

அவன் ஆழமாகக் காரணம் தேடி தனக்குள் புதையும் ஒவ்வொரு சமயமும் அவன் முன்னால் பரிஸ் நகரில் ஐஃபல் கோபுரத்துக்கு முன்பால் தான் நின்று எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படம் நினைவுக்ககு வந்தது. கோட்டும் சூட்டும் இவன் அணிந்திருந்தாலும் ஐஃபல் ரவரின் பின்னணிக்குப் பொருந்தாத, “ஓடேந்தும் ஒரு நாடோடி போல்” ஒரு பரதேசி போல் அவன் நின்று எடுத்து கொண்டிருந்த அசட்டுத் தோற்றம் அடிக்கடி மேலெழுந்து வந்தது.

எங்கும் பொருந்தமுடியாது போய்விட்ட இரண்டுங்கெட்ட நிலையா அவனது?

அவன் உடல் கூச்சத்தால் புல்லரிக்க அவன் வேகமாக லீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

சுதேசிகள்

[பாகம் - 2]

அன்றிரவு அவன் வெகு நேரமாகியும் நித்திரை கொள்ளாது புரண்டு கொண்டிருந்தான். அண்ணனும், அண்ணியும் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் இரவுச் சாப்பாட்டை தட்டிக்கழித்துவிட்டு வெறும் கோப்பியை மட்டும் குடித்துவிட்டு படுக்கைக்குப் போனவன் வெகுநேரம் வரை தூக்கம் வராது தவித்த நிலையில்.....

அரை குறைத்துக்கத்தில் அவன் இடைக்கிடை மயங்கிய போது, அவன் ஏதோ ஏதோ சற்றும் எதிர்பார்த்திராத கனவுகளால் அள்ளுப் பட்டுப் போவதும் அவற்றிலிருந்து திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொள்வதுமாய் உழன்றான்.

அவன் பரிஸ் நகரின் ஈஃபில் கோபுரத்தின் கீழ்நிற்கின்றான். அதன் உச்சியிலிருந்து ஒரு கயிறு தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. இவன் அக் கயிற்றைப் பற்றி அதன் உச்சியை நோக்கி ஏறத் தொடங்குகின்றான். அங்கே நிற்பவர்கள் இவனைப் பார்த்து கேலியாகச் சிரிக்கிறார்கள். எங்கிருந்தோ பொலிஸ்காரர்கள் இவனைத் தடுப்பதற்காக ஓடி வருகின்றார்கள். இல்லை, அப்படி கோபுரத்தில் ஏறுவதற்கான போட்டி நடப்பதுபோல் தெரிகிறது. இவன் பொலிசார் வருவதற்கு முன் அரை வாசித்தாரம் ஏறிவிடுகின்றான். பெருந்திரளான சனம் நின்று இப்போ இவனுக்கு உற்சாகம் கொடுக்கிறது. இவன் களைத்துப்போய் விழுந்து விடுவான் போல் தெரிகிறது. மேல்ல மெல்ல ஏறுகிறான்.

விழுந்து விடுவானா?

கீழே நிற்பவர்களில் அனேகர் அவன் விழுந்துவிடக் கூடாது என்கிற ஆவலில் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.

ஆனால் கீழே நின்று கொண்டிருக்கும் இரண்டு பொலிசாரும் அவன் விழவேண்டும் என்பது போலவே ஆத்திரப்பட்டு குரல் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர். அந்தப் பொலிசார் இலங்கைப் பொலிசார் போலவே தெரிகின்றனர். அவன் ஏறிக்கொண்டிருக்கும் கோபுரம் ஈஃபில் கோபுரம் அல்ல, யாழ்ப்பாண மணிக்கூட்டுக் கோபுரம்.

அவன் ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றான். இன்னும் கொஞ்சந்தான், இன்னும் கொஞ்சந்தான் ஏறு, ஏறு, விடாதே என்று கீழேநிற்பவர்கள் கூக்குரல் இட இவன் உற்சாகம் பெற்று ஏறுகிறான். ஏறுகிறான், அப்பாடா அவன்

ஏறிவிட்டான்! உச்சியில் ஏறிநின்று பரவசமாக கையை விரிக்கின்றான். ஒரே ஆரவாரம், ஆனால் அடுத்த வினாடி அவன் நெஞ்சில் குண்டுகள் பாய்கின்றன. எதிரேயிருந்த கோட்டைக்குள்ளிருந்து ராணுவக்காரர்கள் ஏவிய குண்டுகள்?

அவன் “ஆ” வென கத்தியவனாய் கீழே விழுகின்றான். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம், அவன் இலவம் பஞ்சாய் பூமியில் வந்து இனிதே இறங்கிப் படிகிறான்.

அடுத்த கனவு இன்னும் பயங்கரமானது :-

இவன் தங்கியிருக்கும் வீடு அவனுக்கு எதிரான போராளிக் கூட்டத் தினரால் சுற்றி வளைக்கப்படுகிறது. அவனை அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போய் மின்கம்பத்தில் கட்டுகிறார்கள். அவன் கழுத்தில் அவன் செய்த குற்றங்களாக ஒரு பட்டியல் காட்போட் மட்டையில் எழுதித் தொங்கவிடப் பட்டிருக்கின்றது. அவன் செய்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த குற்றங்களை அவன் வாசிக்க முயலும் போது அவை வெள்ளெழுத்துக் களாகின்றன. அவன் மீண்டும் மீண்டும் முயலும் போது அவன் கண்கள் கறுத்த துணியால் கட்டப்படுகின்றன. தொடர்ந்து அவன் மீது வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்படுகின்றன. ஆனால் எவையும் அவன் மீது பட்டதாய் இல்லை. அவன் அதிர்ந்போய் கண்களைச் சுற்றிய கறுப்புத் துணியை அகற்றியபோது வேட்டுவைத்தவர்கள் தூர ஓடிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

இன்னொரு கனவு :-

அவன் அக்கா யாருமே அற்றபாழ்வெளியில் தலைவிரி கோலமாக அழுதுகொண்டு நிற்கிறாள். அவள் காலடியில் அவளது குழந்தை. அது ஆணா? பெண்ணா? என்று அவனால் யூகிக்க முடியவில்லை. அவளைக் கண்டதும் இவன் “அக்கா” வெனச் சத்தமிட்டவனாய் அவளைக் கட்டிய நைத்து அழுகிறான். பின்னர் பிள்ளையைத் தூக்கி தோளில் அணைத்தனாய் அக்காவையும் கூட்டிக்கொண்டு, காட்டினூடாகச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதை வழியே செல்கிறான். ஏதோ தீங்கு வரப்போவது போன்ற முன்னுணர்வு அவர்களை வேகமாக முன்தள்ளிச் செல்கிறது. ஒருவாறு அவர்கள் காட்டின் எல்லையருகே வருகின்றனர். அந்தப்பகுதி வெயிலால் தீய்த்தெடுக்கப்பட்ட வெட்ட வெளியாய் விகாரமாகத் தெரிகிறது. அதை இன்னும் கூட்டுவதுபோல் அதன் மத்தியில் உருக்குலைந்து போன கோயில், அது கோயில்தான் என்பதை நிரூபிப்பது போல அதன் நட்ட

நடுவே துருப்பிடித்துப்போன் வேலொன்று துருத்திக் கொண்டு நின்கிறது. அவர்கள் அங்கு சிறிது அமர்ந்திருக்க இடம் தேடியபோது, அக்கோயிலின் இடிபாடுகளுக்கிடையே பதுங்கியிருந்த இராணுவச் சிப்பாய்கள் திடீரென துப்பாக்கியை நீட்டியவாறு வருகின்றனர். அவனையும் அவன் அக்காவையும், அருகே நின்ற மரத்தில் எதிரும் புதிருமாக நிறுத்திக் கட்டுகின்றனர். இவர்களைப்பார்த்து அங்கே நின்ற குழந்தை சிரிக்கிறது. அது அவர்களுக்கு ஆத்திரத்தையே ஏற்படுத்துகிறது. உடனே ஒருவன் அந்தக் குழந்தையை தூக்கிக் கொண்டு போய், கோயிலின் நட்ட நடுவில் பெரிதாக குத்திட்டு நின்ற வேல் முனையில் கழுவேற்றுவது போல் அழுத்தி இருந்து கிறான். அவன் அக்கா அதைகண்டு அந்தப் பிரதேசமே அதிரும் வகையில் அலறுகிறாள். ஆனால் அந்தக் குழந்தையோ அப்போது பெரிதாகச் சிரிக்கிறது. அது இராணுவக்காரர்களுக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டவே, ஒருவன் அந்தக் குழந்தையை நோக்கிச் சுடுகின்றான். அடுத்தகணம் அந்தக் குழந்தை தான் குத்தப்பட்டிருந்த வேல் முனையை விட்டு இறங்குகிறது. திடீரென அதன் தோற்றம் ஒளி சிந்தும் பேர் உருவமாக வளர்கிறது. துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் அதன் மேல் பொழியப்படுகின்றன. எந்தவித பாதிப்புகளுமில்லால் அது அவர்களை நோக்கிச் செல்கிறது. தொடர்ந்து சுட்டுக்கொண்டு நின்றவர்கள் பீதியால் அறையப்பட்டவர்களாய் தமது துப்பாக்கிகளையும் வீசிவிட்டு ஓடுகின்றனர். அந்தக் காடே அதிர்வது போல் அந்தக் குழந்தையின் பேருருவம் சிரிக்கிறது. இதற்கிடையில் அந்தக் குழந்தை இருத்தப்பட்ட வேலிலிருந்து குருதி வழிந்து பெருக்கெடுக்கிறது. பெருகிப் பெருகி அந்தப் பிராந்தியத்தை இரத்தத்தால் குளிப்பாட்டுகிறது.

திடுக்கிட்டு அவன் விழித்தபோது அவன் உடல் வேர்வையால் குளித்து, நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் கடைசியாகக் கண்ட கனவு அவனைத்தூங்க விடாமல் எண்ணங்களுக்குள் வீழ்த்தி எடுத்தது. சில பயங்கரமானவையாக உருக்கொண்டு அவனில் நிழல் எறிந்தன. இடிந்து போன கோயிலின் நடுவே குத்திட்டு நின்ற துருப்பிடித்த வேல் ஏதோ ரத்தக்களரியை நினைவு படுத்த அவன் உடல் சில்லிட்டு புல்லரித்தது. அவன் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில், இத்தகைய ஏதோ பீதி ஏற்படுத்தும், கனவுகள் கண்டபோதெல்லாம் பயந்து அலறியடித்துக்கொண்டு எழுந்திருக்கிறான். ஆனால் அப்போதெல்லாம்

அவன் அருகே கிடக்கும் அம்மா அவன் பயத்தை தெளிவித்து தடவி விட்டிருக்கிறான். ஆனால் இப்போது?

கனவுகள் பற்றி பல புத்தகங்கள் படித்திருக்கிறான். மனிதனின் தூக்கத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப எவ்வாறு மனித மனம் கனவுகளை வரைந்து வடிவமைக்கிறது என்பது தனிச்சுவையானது. இவற்றை ஆய்வு செய்வதில் அவன் ஒரு எக்ஸ்பேர்ட்டாகவே இருந்தான். அவனது ஆழ் துயிலைக் குழப்பக் கூடாதென்பதற்காக அவன் மனம் எத்தனை தடவை “கனவுத் தண்ணீர்” குடித்திருக்கிறது! “கனவுச் சிறுநீர்” கழிக்க வைத்திருக்கிறது. அவன் காதலி குறித்த தினத்தில் சந்திப்பதாகக் கூறிச் சந்திக்க தவறியதால், அதை எண்ணி அவன் தூக்கம் குழம்பக் கூடா தென்பதற்காக அவன் பல தடவை தன் காதலியை “கனவுச் சந்திப்புகள்” செய்திருக்கின்றான்! இன்னொரு வித்தியாசமான கனவு, அக்காலத்தில் அவன் மிகுந்த பணக்கஷ்டத்தில் இருந்தான். அது பற்றிய மன உளைவில் அவன் நித்திரையில் ஆழ்ந்தபோது மகாலக்ஷ்மி என்ற பெயருடைய அவனது சிறுவயதுக் காலப் பாடசாலைத்தோழி அவனுக்கு மாலையிடுவதாகக் கனாக் கண்டான். அக்கனவில் இருந்த அழுத்தமும் தெளிவும் அவனைத் திகைக்க வைத்தன. அக் கனவுகண்டு இரண்டொரு நாட்களில் அவனது தேவையை மிஞ்சிய பணம் அவனது நண்பர் ஒருவர் மூலம் கிடைக்கிறது. அவன் எப்பொழுதும் ஆசை நிறைவேற்றுக் கனவுகள், அடிமனக் குற்ற வுணர்வுக் கனவுகள் என்று வந்து போகும் கனவுகளை பொருட்படுத்து வதில்லை. ஆனால் எதிர்காலம் பற்றி எதிர்வு கூறுவதுபோல் வரும் கனவுகளில் அவன் அவதானமாகவே இருப்பான்.

அவன் கடைசியாகக் கண்ட கனவு எதைப்பற்றியது? அவன் அக்காவின் தோற்றம் அவனை ஏதொவெல்லாம் கற்பனை செய்ய வைத்தது. அக்கா எல்லாரோலும் கைவிடப்பட்ட நிலையில் அந்தரித்துப் போனாளா? அந்தக் குழந்தை அக்காவின் குழந்தையா? அதை ஆமிக்காரர்கள் கொண்டு போட்டார்களா? ஆனால் அந்தக் குழந்தை எடுத்த கடைசித் தோற்றம், அவன் உடலை குளிர்த்து உறைய வைப்பதுபோல் செய்தது. அது அக்காவின் குழந்தையா, அல்லது வேறொன்றின் குறியீடா?

அவன் தன் தலையணைக்குக் கீழ் இருந்த கைக்கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். நேரம் அதிகாலை 3 1/2 . எங்கோ தூரத்தில் கடலைக் குருளிகள் கத்திக்கொண்டு போவது மெல்லிதாக கேட்டது. அவனுக்கு அக்கா தமிழினியைப் பற்றிய எண்ணமே மேலெழுந்து வந்தது. ஏன்

என்றைக்குமே இல்லாதமாதிரி அவளைப் பற்றிய எண்ணங்களே அடுக்கடுக்காக வந்த வண்ணம் உள்ளன? அவளுக்கு ஏதாவது நடந்துவிட்டதா? அவனுக்கு நெஞ்சு கனத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் அதிலிருந்து விடுப்பதப் பிரயத்தனப்படுபவன் போல மீண்டும் தலையணைக்குள் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு கண்களை மூடினான்.

2

பழைய நினைவுகள், கனவு, கற்பனை என்று பலவித நனவோட்டங்களின் அள்ளலில் அகப்பட்ட அவன் தலை ஆழ்துயில் தேடிக்கனத்தது. அப்போராட்டத்தில் அவன் காலை ஐந்து மணி போல்தான் வெற்றி பெற்று, தூக்கத்தில் வீழ்ந்தான். அவன் கண்விழித்தபோது, விடிந்து ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிட்டிருந்தது. யாரோ உறவினர்களோ நண்பர்களோ வீட்டின் முன் ஹோலில் வந்திருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவனது அண்ணா அவர்களோடு அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருப்பது அவனுக்கு கேட்டது.

அவன் சோர்வோடு படுக்கையை விட்டெழுந்து பற்பசையும் பிறஷூ மாக மேற்குப் புறவாசலால் கிணற்றடிக்குப் போகப்போனபோது அவன் கண்ட காட்சி அவனை உலுக்கிற்று. அவனுடைய அக்கா தமிழினி ஒரு பழைய சூட்கேசை காவியவாறு அவன் முன்னே வந்துக்கொண்டிருந்தாள். இரவு முழுக்க அவன் அக்கா பற்றி மூண்டெழுந்த நினைவுத் தாக்குதல்களின் அர்த்தம் இதுதானா?

அல்லது இதுவும் அவன் அன்றிரவு முழுக்க கண்ட கனவுகளின் மற்றொரு தொடர்ச்சியா? இது கனவா? நனவா? அல்லது அவன் சூக்கும உலகில் பிரவேசித்ததின் காரணத்தால் ஏற்படும் இந்த உலகுக்கு அனுபவ மற்ற யதார்த்தத்தின் தூய வடிவமா? பழக்கப்பட்ட வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் அதி யதார்த்தமா? அவன் பரிசிலிருந்து அண்மையில் ஊருக்கு வருவதற்கு சிலநாட்களுக்கு முன்னர் அவனுக்கு நேர்ந்த, பிரஞ்சு கற்பித்துத் தருவதில் அக்கறை காட்டிய சமஸ்தா என்ற பெயரையுடைய ஒரு யாழ்ப்பாணத்து பெண்ணோடு ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி அளப்பரியது. பாடம் இல்லாத நாளில் கூட ஏதாவது ஒரு சாட்டை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவன் அவளைச் சந்தித்து வந்தான். அதனால் அவன் மனம் பெரு

மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது. ஆனால் அந்தப் பெண் திடீரென இவனைச் சந்திப்பதை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

ஏன் அவள் அப்படிச் செய்தாள்? அவளுக்கு என்ன நேர்ந்தது? அவனோடு அவளிடம் படித்த சில நண்பர்களை விசாரித்தபோது அவள் வீடு மாறிப் போய்விட்டதாகச் சொன்னார்கள். அவள் தந்த பழைய தொலைபேசி எண் வேலை செய்யவில்லை. அவன் தான் ஏதோ சிறைக்குள் அகப்பட்டதுபோல் தவித்தான். எப்படியாவது அவளைச் சந்தித்து விட வேண்டும் என்ற ஆவலில் உழன்றான். பல வகையான கனவுகளால் பந்தாடப்பட்டான். ஒரு நாள் இரவு அவள் நினைவாகவே இருந்துவிட்டு படுக்கையில் வீழ்ந்தான், தூக்கத்தில் மூழ்கி எல்லாவற்றையும் சிறிது மறந்துவிடலாம் என்ற நினைவில்.

அவன் படுக்கையில் வீழ்ந்து பத்து நிமிடம் இருக்காது, அதற்குள் அவன் கட்டிலை விட்டு எழுந்து நின்றான். சிறிது நேரம் ஏதோ திகிலால் அறையப்பட்டவனாய் எதுவும் புரியாத குழப்ப நிலை. பின்னர் கண்களை கசக்கி விட்டுப் பார்த்தான்.

அவன் எழுந்து நின்றான். கட்டிலில் அவனது ஸ்தூல உடல் ஒருங்குழித்து நித்திரையில் கிடந்தது. அவன் அதை விட்டு வெளியேறியிருந்தான். உடல் மிகவும் களைப்படைந்து போயிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வாறு அவனது சூக்கும உடல் ஸ்தூல உடலைவிட்டு வெளியே வந்து சஞ்சரிப்பதை அவன் பல தடவைகள் பிரக்ஞைபுரவமாகக் கண்டிருக்கின்றான்.

இன்றும் அவ்வாறான ஒரு நிலை. அவன் சூக்கு உடலில் வெளிவந்த மறுகணமே அவன் 'அவளைத்' தேடிப் புறப்பட்டான். வழமையாக ஸ்தூலஉடலிற்கு ஏற்படும், தடைகள் இதற்கில்லை. வெட்ட வெளியில் நிகழும் சஞ்சாரம் போன்று மின் வெட்டுப் பாய்ச்சலில் அவன் லாசாப்பலிற்கு வந்தான். அங்கே அவனும் அவளும் வழமையாகச் சந்திக்கும், அவனுக்குத் தெரிந்த நண்பரின் கடைக்கு முன்னால் அவன் வந்தபோது அவளும் அங்கே வந்திருந்தாள். இருவர் கண்களும் அகலவிரிய பேரானந்தத்தால் அள்ளப்பட்டன.

“நீயும் என்னைத் தேடி வந்தாயா?” அவன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

“ஓம் உங்களை பல தடவை சந்திக்க முயற்சி எடுத்தேன் முடியவில்லை. நானும் நீங்களும் பழகுவதை சிலர் விரும்பவில்லை. அதனால்

உங்கள் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படலாம். அதைச் சொல்லத்தான் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்”

“அப்படி என்றால் ? ”

“நாங்கள் தற்போதைக்கு சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்வோம். எல்லாம் அமைதியானதற்கு பிறகு நான் உங்களுக்கு தகவல் தருவேன். அதுவரை பொறுத்திருங்கள். அதற்கு முன் ஏதாவது செய்து ஆபத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டாம்.”

அவள் சொல்லிய விதமும் அதிலிருந்த அழுத்தமும் தெளிவும் அது உண்மையின் ஏவல் என்பதை அவனுக்குச் சொல்லிற்று. கூடவே ஓர் வித அச்சத்தையும் ஏற்படுத்திற்று. அந்த அச்சத்தின் அதிர்வு அவனை திரும்பவும் அவன் தான் ஸ்தூல உடலுக்குள் புகுந்து கிடப்பதை உணர்ந்திற்று. எவ்வாறு அது நடந்தது? அந்தச் செய்தியின் அதிர்ச்சி அப்படிச் செய்ததா?

இவ்வாறான அனுபவங்கள் அவனுக்கு திடீர் திடீர் என ஏற்படுவதுண்டு. இப்போ அவன் முன்னே பழைய சூட்டேசோடு வந்து கொண்டிருக்கும் அவன் அக்கா அவன் சூக்கும் உலகில் காணும் அதி யதார்த்தமா? அல்லது கனவா? அல்லது யதார்த்தமா? வீட்டின் முன்னேறாலில் ஆண்களும் பெண்களுமாக பலர் கூடியிருந்து அண்ணனோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவள் அதை எதிர்பார்திருக்கமாட்டாள். ஆவர்களைக் கடந்து அவர்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருவதற்கு அவளுக்குத் துணிச்சல் இருந்திருக்காது. அவள் “ஓடிப் போனவள்” என்ற பட்டத்தை வாங்காது “ஒழுங்காக” தனது கிராமத்தில் இருந்திருந்தால், அவர்களைக் கடந்து தனது ஆளுமையை அவர்கள் மீது விழுத்தி வருவதில் ஒருவித பெருமையைக் கண்டிருப்பாள். ஆனால் இன்றோ தெருவோரமாக இருந்த வீட்டின் வாசல் படியேறி நேராக வீட்டுக்குள்ளே போகாது, கோடிப் புறமாக இருந்த வண்டி விடும் கேற்றின் வழியே சுற்றி வளைத்து எந்தவித சலசலப்புமின்றி, வீழ்ந்துவிட்ட காற்றென அனாதையாக்கப்பட்டவள் போல் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அம்மாவை உரிச்சு கழற்றிய தோற்றம் அவளது. அதனால் அம்மாதான் இளமை மீள வருகிறாளோ என்பது போலிருந்தது, அவளைப் பார்க்க. ஓடிப்போய் அவளை ஆரத்தமுவி “என்ர அக்கா, என்ர அக்கா” என்று வாய்விட்டமுது தனது அன்பைக் கொட்ட வேண்டும் போலிருந்தது

அவனுக்கு. ஆனால் அடுத்த கணம் அப்பா செத்துப்போவதற்கு காரணமாய் இருந்தவள் என்ற நினைவு மின்னிட்டபோது நாலுதரம் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைய வேண்டும்போல் கைகள் துருதுருத்தன. மறுவினாடி அவளது ஓட்டிய கன்னத்தையும் வாடிவதங்கிய தோற்றத்தையும் பார்த்தபோது, கூலிக்காரனோடு ஓடிப்போன என் அக்கா ஒரு நாளாவது ஒழுங்கா சாப்பிட்டிருப்பாளோ என்ற எண்ணம் மேலெழுந்ததும் அவன் கண்கள் கலங்கின. அவள் எத்தனை நாட்கள் அரைகுறை வயிற்றோடு பசித்துக் கிடந்தாளோ! இவன் அப்போதெல்லாம் பரீசில் கூட்டாளிகளோடு கூட்டாக குடித்து சாப்பிட்டதெல்லாம் ஏதோ பெருங்கொடுமைக்குரிய குற்றங்களாய் அவன் மேல் கவிவதுபோல் அந்தரப்பட்டான்.

அவன் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க அவன் உடல் தள்ளாடுவது போல பட்டது. இரவின் நித்திரையின்மை இதைமேலும் “கூட்டி விட்டதோ? இருந்தாலும் அவன் சமாளித்துக்கொண்டே “அக்கா தனியாக வா வாற?” என்றவனாய் அவளருகே சென்று அவள் வலக்கையை எடுத்துத் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான். பின்னர் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, அவள் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்தபோது, அவன் உடம்பெல்லாம் கண்களாகி அழுது விடுவானோ என்று பயந்தவனாய் “அக்கா, நீ உள்ளே போ, இந்தா நான் ஒரு நிமிஷத்தில் வாறன்” என்றவனாய் அவன் முகம் கழுவிக்கொள்ளச் கிணற்றடிக்கு ஓடினான்.

அப்போது அங்கே நின்று கொண்டிருந்த தமிழினிக்கு தன் தம்பிகிணற்றடிக்கு ஓடிப்போவதைப் பார்த்தபோது, அவன் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனாக இருந்தபோது, அவள் சங்கிலியன் தோப்பை விட்டு நாகராசனோடு ஓடிப்போவதற்கு இரண்டொரு கிழமைக்கு முந்தி, சொன்ன கனவு அவள் நினைவில் அருட்டியது.

ஒருநாள் காலை படுக்கையை விட்டெழுந்த தவம், “அக்கா” என்று குரல் எழுப்பியவாறு சமையல் அறைப்பக்கம் போனான். அக்கா தமிழினி, காலையிலேயே முகம் கழுவி திருநீற்றுப் புச்சோடு தேநீர் கலக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். இளமை கொழிக்கும் அவளது அழகிய தோற்றம் அவளது அம்மாவையே நினைவு படுத்துவது போலிருந்தது.

“என்னடா தவம் என்ன,” அவள் ஆவலாய்க் கேட்டாள். அவன் படுக்கையைவிட்டெழுந்ததுமே ஒரு நாளும் அவளிடம் இப்படி வந்த தில்லை. அதனால் அவள் கேள்வியில் ஆவல் துடித்தது.

“ராத்திரி ஒரு கனவு கண்டனான் அக்கா, அதை நினைக்க நினைக்க எனக்கு பயமாய் இருக்கு” - தவம் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“கனவு கண்டனியா? என்ன கனவு, குஞ்சு” அவள் தம்பியை ஆவலோடு தூண்டினாள்.

“எனக்கு சொல்லவே பயமாய் இருக்கு அக்கா”

“சரி பயப்படாம சொல்லு”

“உன்னை அக்கா, ஒரு சிங்கம் பயங்கரமாக உறுமிக்கொண்டு வந்து லபக்கெண்டு வாயால் கௌவித் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிற்றமாதிரி. இல்ல, இல்ல அது சிங்கம் இல்ல புலிமாதிரித்தான் தெரிந்தது. இல்ல அது கரடி மாதிரியும் தெரிந்தது. பிறகு அவை தங்களுக்குள்ளே சண்டை போட்டு உன்னை கடிச்சுக் கடிச்சு தின்னிறமாதிரி . உன்ர மேலெல்லாம் ஒரே இரத்தம். எனக்கு அதை நினைக்கவே பயமாய் இருக்கக்கா.....” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டு போகும் போது அவன் பெரிய குரலெடுத்துச் சிரித்தான்.

தான் கண்ட கனவைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டு வந்த தவம், உற்சாகமெல்லாம், ஓடி வற்றிப்போக “இதுதான் நான் உனக்கு ஒண்டும் சொல்லிறேல்ல” என்று சிணுங்க “இல்ல ராசா நான் விளையாட்டுக்கு” என்று கதையை மாற்றி, “இப்படி மிருகங்களெல்லாம் அக்காவைத் தூக்கிக் கொண்டுபோக நீ சும்மா பார்த்துக் கொண்டா நிண்டனி? ” என்று அவள் கேட்டதுதான் தாமதம், “இல்ல, நான் “அக்கா, அக்கா” என்று கத்திக் கொண்டு உனக்குப் பின்னால் ஓடிவர, அந்த மிருகம் உன்னை வாயில் கௌவிக் கொண்டு என்னையும் பிடிக்க பாய்ஞ்சு வந்தது, நான் “ஐயோ” என்று கத்தினேன். எனக்கருகில கிடந்த அம்மா, “ராசா ஏனப்பு கத்திற?” என்று என்னைத் தட்டினா நான் கண்ணை முழிச்சிற்றன்” என்று அவன் முடித்த போது,” “பெரிய வீரன்தான் போ” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் மீண்டும் சிரித்தான்.

“பார்த்தியா அக்கா, நீ பிறகும் என்னை நக்கல் அடிக்கிற, இல்லை யா?” என்று கேட்டுவிட்டு தவம் சிணுங்கத் தொடங்கவே, அதைக்

கேட்டுக் கொண்டு சமையலறைப் பக்கம் வந்த அவர்கள் அம்மா, “உனக்கு எவ்வளவு ஆசையோட கதை சொல்ல வந்த என் பிள்ளையை இப்படியா பகிடி பண்ணுவது” என்று மகனுக்கா பரிந்து பேசினாள் அம்மா.

கிணற்றடி நோக்கி ஓடிப்போன தவத்தைப் பார்த்து கொண்டிருந்த தமிழினிக்கு அவன் சிறுவனாய் இருந்தபோது தான் கண்டதாகக் கூறிய அந்தக் கனவு இன்னும் பசுமையாக, பால்மேல் படர்ந்துவரும் ஆடை போல் மேலாடிவந்தது.

அன்று சிறுவனாய் இருந்த தவம் கண்ட கனவு அர்த்த புஷ்டி உடையதாகவே தமிழினிக்குப்பட்டது.

மிருகங்களால் குதறப்பட்டவளாகவே அவள் திரும்பி வந்திருக்கிறாளா? தவம் முகத்தில் தண்ணீரை அள்ளிக்கொட்டியபோது “அக்கா ஏன் தனியாக வந்திருக்கிறாள்? அத்தானுக்கு என்ன நடந்தது?” போன்ற கேள்விகள் அவனுள் எழுந்த வண்ணம் இருந்தன.

அவன் முகம் கழுவிவிட்டுத் திரும்பியபோது, அக்கா வீட்டின் உள்ளே போகாது இன்னும் சூட்டுக்கேசம் கையுமாக வெளியேதான் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன் அக்கா உள்ளே போகாமல் நிற்கிற?” என்று அவன் கேட்டாலும், அதற்கான பதில் தரப்படாமை அவன் எதிர்பார்த்ததே. அண்ணனையும் அண்ணியையும் எந்த முகத்தோடு சந்திப்பாள், அதுவும் தான் கீழிந்து போன நிலையில்? அக்கா எல்லாரையும் விட ரோசக்காரி. எவர் முன்னும் தாழ்ந்துபோக விரும்பாதவள். தான் செத்தாலும் பிறரின் சிறுமைப் படுத்தலுக்கு இலக்காவதை வெறுப்பவள். அப்படிப்பட்ட அக்கா, இன்று தனது ரோசம், மானம் அனைத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு அண்ணரின் வீட்டேறியிருக்கிறாள் என்றால் அவள் மிக மிக மோசமான நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படி என்ன அவளுக்கு நடந்திருக்கும்?

வீட்டுக்குள் நுழைந்த தம்பியார், கையோடு அக்காவையும் தன்னோடு அழைத்துப்போய் பின்னோலில் இருந்த இருக்கைகளில் ஒன்றில் அமர வைத்து நிமிர்ந்தபோது, அவனுக்கு வித்தியாசமான காட்சி எழுந்தது. அவள் நுழைந்தது வீடா அல்லது குகையா?

அவனுக்கு திடீரென அவன் சிறுவயதில் கண்ட கனவின் நினைவோட்டம்.

புலியோ, சிங்கமோ, வாழும் குகைக்குள் நுழைந்ததுபோல் அவன் காட்சி விரிந்தது. சிங்கமும், புலியும் ஒன்றோடொன்று கோதிக் கிழித்து, ஈற்றில் ஏதோ ஒன்று தமிழினியை குருதிகொட்டக் கொட்ட இழுத்துக் கொண்டோதுவது போல.....

அவன் அண்ணா முன்றோலில் யாரோடோ கதைத்துக்கொண்டிருப்பது மிருகங்களின் உறுமல் போலவே அவனுக்குப்பட்டது. ஏன் அவன் எப்பொழுதும் ஒவ்வொன்றையும் எதிர்மறையாகவே பார்க்கத் தூண்டப்படுகிறான்? அவன் அப்போது அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட விடாது, தமிழினி அக்கா நாகராசனோடு இரவோடிரவாக ஓடிப்போன நிகழ்வே அவன் நினைவை ஆக்கிரமித்தது.

அன்று தவம் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை.

எப்படிப்போவான்?

எதையோ பறிகொடுத்தவன்போல், முற்றத்து வேம்பு படர்த்தியிருந்த வேரில் குந்திக் கொண்டிருந்தான். அவன் முகம் இருண்டிருந்தது. அவன் முகம் போலவே இருளைக் கவித்து, சடைத்துப், பருத்து கிளைகள் பரப்பி வேம்பே முற்றமாய் பரந்திருந்த அந்த வீடும் இருண்டிருந்தது. அவன் அம்மா வீட்டு வாசல்படியில் இருந்தவாறு வந்துபோகும் பெண்களுக்கு ஒப்புச் சொல்லி அழாக் குறையாக பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“பாவி, பாவி, இவள் இப்படி செய்வாள் என்று நான் நினைச்சனா, நான் நினைச்சனா?” என்று ஒன்றையே திருப்பித்திருப்தி சொல்லி தலையில் அடித்துக் கொண்டாள்.

வீடு செத்த வீடு மாதிரியே மாறியிருந்தது.

வீட்டுக்கு வந்த பெண்கள் பலர் அம்மாவோடு ஒத்துப் பாடினர். “ஓம் சின்னத்தங்கம், ஆரு நினைச்சினம் இவள் இப்படி செய்வாள் எண்டு” என்று கூறிவிட்டு அவள் நாடியைத்தடவி, “கவலைப்படாத, இனி என்ன, கறந்தபால் முலைக்கேறவா போகுது. ஆனா அவள் ஒரு மோடு. இத்தனை பணத்தையும் செல்வத்தையும் விட்டுப்போட்டு அந்த கூலிக்காரனோடு ஓடுவாள் எண்டு ஆர் நினைச்சினம்?” என்று கூறிய சிலருக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சி.

சும்மா இருந்த வாய்க்கு இவ்வளவு பெரிய இடத்து அவல் கிடைக்குமென்று ஆர் நினைத்தார்கள்?.

“சின்னத்தங்கம் அக்கா, நீங்க தமிழினியை திட்டாதீங்க. அவள் படிச்சவள். இப்படி செய்திருக்க மாட்டாள். அந்த நாடோடி நாகராசன் அவளுக்கு மந்திரமோ, மாயமோ செய்து போட்டான். அதுதான் உண்மை” என்றனர் சிலர். அந்தக் கதையே அங்கு பெரிதாக அடிப்பட்டது.

சின்னத் தங்கம் தனது ஆற்றாமையின் எல்லையில் அவர்கள் சொல்வதற்கெல்லாம். ஏதோ தலையாட்டி ஒப்புதல் வழங்கிக் கொண்டிருந்த போதும் அவள் மனமோ துயரச்சுமையில் எங்கோ எங்கோ அமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இதற்கிடையில் அவள் கணவன் செல்லத்துரையர் இத்தனைக்கும் எதுவும் போசாது, அசாதாரண மௌனத்தோடு தனது வீட்டுக் கோடிப்புறம் படுக்கையில் கோப்பி கூடக் குடிக்காது வலக்காலை இடக்கால் மீது தூக்கிப்போட்டு பாதத்தை இடைவிடாது ஆட்டிக்கொண்டு கிடந்தார்.

அது வேறு சின்னத்தங்கத்துக்கு கவலையாக இருந்தது.

மனிதனுக்கு இத்தகைய தலைகுனிவு எப்பவும் ஏற்பட்டதில்லை. தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந்த மனிதன் இப்போ மகளால் ஏற்பட்ட சரிவினால் ஏதாவது செய்து விடுமோ என்று அஞ்சினாள். எப்பவுமே செல்லதுரையரின் ரசனைக் குரியதாக இருந்த சுருட்டைக் கூட பற்றவைக்காததிலிருந்தே அவர் விரக்கியின் உச்சத்தில் இருந்தார் என்பது தெரிந்தது.

பெண்கள் வருவதும் போவதுமாய் இருந்தனர். இடைக்கிடை செல்லத்துரையரின் வயதை ஒத்த ஆண்கள் பலரும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர். “செல்லத்துரையர் எங்க?” என்று கேட்டவர்களுக்கு “வெளியில போயிற்றேர்” என்று சுருக்கமாகப் பதில் அளித்து சின்னத் தங்கம் தப்பித் துக்கொண்டாள். சிறுவன் தவம் வேப்பம் வேரைவிட்டு அசையவில்லை. வேப்பம் வேரோடு சேர்ந்து அறையப்பட்டவனாய் அங்கே இருந்தான். அவன் நெஞ்சில் இனந்தெரியாத உணர்வுகள் அவன் அக்காவினதும் அவரை இரவோடு இரவாக கூட்டிக் கொண்டோடிய நாகராசாவினதும் உருவில் எழுந்து கூத்தாடுவதுபோல் தெரிந்தது.

அவன் பயந்துபோய் வேப்பமரத்து வேரைவிட்டெழுந்தான். அங்கு மிங்கும் நடந்தான். “ஐயோ என்ற தமிழினி, அக்கா” என்று அவனையறியாமலே அவன் வாய் முணு முணுத்தது. அவன் அடிமனதிலிருந்து அந்தக் குரல் எழுவதுபோலிருந்தது. தலைக்குமேலே ஏதோ சலசலப்பது போல் பட்டது. சிறிது அண்ணாந்து பார்த்தான். அங்கே ஒரு ஆந்தை

அவனையே முறைப்பதுபோல் குந்தியிருந்தது. “சீ இந்தச் சனியன் இங்க வந்திருக்க கூடாதென்று” அன்றொருநாள் அம்மா சொன்னவை அவன் நினைவில் எழுந்து மேலும் அச்சத்தை ஊட்டியது.

தவம் சுயநினைவுக்கு வந்தான்.

நடராசன் இன்னும் முன்னோலில் இருந்து வந்தவர்களோடு கதைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். கனவில் நடப்பவன் போல் எதையோ யோசித்த வண்ணம் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்த தவம் தான் அழைத்து வந்து இருந்திய அக்கா அனாதைபோல் எங்கோ நினைவில் மூழ்கி யிருந்ததை கண்ட பொழுது அதிர்ச்சியால் ஓங்கி அறையப்பட்டான். ஆனால் தமிழினியின் நினைவு கலையவில்லை. அவள் தூர எறித்த பார்வையோடு இன்னும் அப்படியே இருந்தாள்.

அதே நேரம் தவத்தின் குரல்கேட்டு அண்ணிக்காரி வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். அவள் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் அகல விரிந்தன. “தமிழினி” என்று அவள் வாய் உச்சரித்த அதே கணம் “கமலி” என்று அழுத்திக் கூவியவளாய் தமிழினி அண்ணியை நோக்கி விரைந்தாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டித்தழுனியபோது, இருவர் கன்னங்களிலும் கண்ணீர் வழிந்தது. இன்னும் நடராசன் முன்னோலில் இருந்தவர்களின் கதையில் மூழ்கியிருந்தான். கமலி மீண்டும் சமையல் அறைக்கு ஓடினாள். இப்போ இரண்டு கப் பால் கோப்பியோடு திரும்பி வந்தவள், ஒன்றை மைத்துனனிடம் கொடுத்துவிட்டு அடுத்ததை தமிழினியிடம் நீட்டிக் கொண்டே “தமிழினி, தனியாகவா வந்தனி?” என்று கேட்டாள் ஆவலோடு.

“ஓம் ” என்றாள் தமிழினி.

“பிள்ளைகளையாவது கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கலாமே?” கமலி மீண்டும் கேட்டாள்.

“பிள்ளைகள் இல்லை ” - தமிழினியின் பதில் அமைதியாக சிறிது கசங்கிப்போன ஒரு பொருளை வெளியே எடுத்துப்போடுவது போல் வெளிவந்தது.

“பிள்ளைகள் இல்லையா, எனக்கொண்டும் விளங்கேல்ல?” என்று கமலி சொன்னபோது விபரம் அறியும் ஆவல் கேள்வியில் முன்னீண்டது.

“இரண்டு பிள்ளைகள் குறைப்பிரசவமா பிறந்து செத்துப்போச்சு” என்று கூறியவள் சிறிது நிறுத்திவிட்டு யோசிப்பவள்போல் நின்றாள்.

இன்னும் ஏதோ அவள் சொல்லப்போவது போல தெரியவே அவர்கள் ஆவலாய் நின்றனர்.

அவள் எதிரே ஒரு காளைமாடு அவள் வயிற்றை குறிவைத்து தாக்கவருவதுபோல் ஒரு காட்சி. அவள் தன்னை அறியாமலே “ஆ” என மெல்ல அனுங்கியவாறு வயிற்றைப் பொத்துகிறாள். “சத்தம் போடாத, வாயைப் பொத்தடி வாயைப் பொத்தடி” என்று அதட்டும் குரல் பெரிதாய் கேட்கிறது. பார்த்துக் கொண்டு நின்ற கமலியும் தவமும் ஏதோ அதிர்ச்சிக்குள்ளானவர்கள் போல் “என்ன தமிழினி” என்று கமலினியும் என்ன அக்கா? என்று தவமும் மாறி மாறி கேட்டவர்களாய் அவளை நெருங்கினர்.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை, ஏதோ அடிவயிற்றில் பிடிப்பு மாதிரி திடீர் என்று ஒரு நோ. இப்ப ஒண்டுமில்லை” என்று அவள் மெல்லவாக கூறினாள். ஆதைக் கேட்ட கமலி “இப்பவும் நீ சுகமில்லாமல் இருப்பது போல் தெரியுது. அப்படி ஏதாவது .....? என தமிழினியைப் பார்த்து இழுத்தாள்.

“ஓம், முண்டுமாசம்” என்று ஒருவித நாணத்தோடு கூறினாள், தமிழினி.

ஏதோ கவலையில் முழுகியிருந்த தவம், “ஏன் அக்கா நீ சுகமில்லாமல் இருக்கிறபோது கிளினிக்குக்கு போறேல்லியா?” என்று கேட்டான் தன் பங்குக்கு. தனக்கு முன்னாலிருந்த மேசையில் வைக்கப்பட்ட கோப்பியை அவள் இன்னும் தொடவில்லை. இன்னும் அதிலிருந்து ஆவி மெதுவாக எழுந்து கொண்டதான் இருந்தது.

அவள் நெஞ்சில் எழுந்த துயர், போக வழியின்றி அவளுக்குள்ளேயே குமைந்து கொண்டிருந்தது. “நான் இருக்கிற இடம் வைத்திய வசதி இல்லாத இடம்” என்று அவள் பதில் கூறியபோது, முகத்தில் படர்ந்த மெல்லிய புன்னகையில் செறிந்த சோகம், “என்னை ஏன் இப்படி எல்லாம் கேள்வி கெட்டு வதைக்கிறீங்க, உங்களுக்கு தெரியாத, வசதி இல்லாத இடங்களில் குடியிருந்தால் வாழ்க்கை எப்படி இருக்குமெண்டு?” என்று கேட்பதுபோல் இருந்தது.

திடீரென அங்கு ஒரு அசாதாரண அமைதி.

“நான் இங்க ஓடிவந்ததே இப்போ என் வயிற்றில் வளரும் இந்த முன்றாவது குழந்தையையாவது காப்பாற்றலாம் எண்டுதான்” என்று தமிழினி சொல்வது போல் இருந்தது. உண்மையில் தமிழினிதான் சொல்

கிறாளா அல்லது எங்கிருந்தோ அசரீரியாக எழுகிறதா? தமிழினி அதைச் சொல்லவில்லை என்பது மட்டும் உண்மை. காரணம் அவள் தூர எறிந்த பார்வையோடு ஏதோ நினைவில் மூழ்கியிருப்பது போல் பட்டது. அப்படியானால் அங்கெழுந்த அக்குரல்?

தமிழினி நாகராசனோடு ஓடிப்போவதற்கு ஆறேழு மாதங்களுக்கு முன்னர், அவள் அம்மா “எடி பிள்ளை நான் ராத்திரி ஒரு கனவு கண்டனான். அதை உனக்கு சொல்லவேணும் போல் இருக்கு” என்ற பீடிகையோடு அவள் அம்மா ஆரம்பித்தாள்.

“என்ன கனவம்மா?” என்று தமிழினி ஆவலோடு கேட்டாள்.

“அது நல்ல கனவு போல் எனக்குத் தெரியுது. அது உன்ர எதிர்காலத்த காட்டுவது போல் எனக்குப் படுகுது” அம்மா கூறினாள்.

“அப்பிடி என்ன கனவம்மா?” என்று அவள் முடிக்க முந்தியே அவள் அம்மா சொன்னாள்.

“காலை விடியப் புறம் மூண்டு நாலு மணியிருக்கும் எண்டு நினைக்கிறன். முழிச்சுக் கொண்டு கிடந்தநான், லேசாக நித்திரை கண்ணைச் சுழட்டின மாதிரி இருந்தபோதுதான் இந்தக் கனவு. ஒரு பெரிய வெளி போல இருக்கு அங்க நான் நிற்கிறன். அந்த நேரம் ஆகாயத்தில் இருந்து பெரிய ஒளிப் பந்துபோல் ஒண்டு வெளிக்கிளம்பி என்னட்ட வருகுது. நான் அதை என் இரண்டு கைகளாலும் தூக்கி அணைத்தபடி உன்னட்ட கொண்டு வந்து தாறன் போல இருக்கு. நீ அதை தூக்கி அணைத்தபடி சந்தோசமா சிரிக்கிற அதுக்குள்ள நான் முழிச்சிற்றன்”.

“இந்தக் கனவு எதைக் குறிக்குது அம்மா,” என்று கேட்ட தமிழினி “எனக்கு நல்ல செல்வம் வரப்போகுது போல” என்று அவளே பதில் கூறினாள்.

“இல்ல தமிழினி, உனக்கு நல்ல ஞானக் குழந்தை ஒண்டு பிறக்கும் எண்டதுபோல எனக்கு அந்தக்கனவில் யாரோ சொல்வது போல் இருந்தது” என்று தாயார் சொன்னபோது, தமிழினி பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கிற?” தாயார் சற்றுக் கோபமாகவே கேட்டாள்.

“சிரிக்காமல் நான் வேற என்னம்மா செய்யிறது? இன்னும் நான் கலியாணமே கட்டல்ல, அதுக்குள்ள ஒரு குழந்தை, அதுவும் ஞானக் குழந்தை எண்டு சொன்னா நான் சிரிக்காமல் வேறென்ன செய்யிறது?”

என்று அவள் திருப்பிக்கேட்ட போது அங்கே ஒரு அசாதாரணமான அமைதியே நிலவிற்று.

அம்மா அன்று சொன்ன கனவுக் காட்சி மீண்டும் எழ அதில் லயித் திருந்த அவள் மனம், “நான் எப்படியாவது இந்த மூன்றாவது குழந்தையை யாவது காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று சபதம் எடுத்தது தான் அங்கே அசரீரியாகக் கேட்டதா? அவள், கணவன் நாகராசனோடு வாழ முடியாத நிலையில் தான் ஓடிவந்தாளா?

தவத்தினதும், கமலியினதும், நெஞ்சில் எழுந்த கேள்வி பதில் அற்று அந்தரத்தில் நின்றபோது முன்னோலில் இருந்தவர்களின் உரையாடல் மெதுவாக ஓய்ந்துபோயிற்று.

கதிரைகள் நகர்த்தப்படும் ஓசையும் கூடவே கேட்டது. “அப்ப நாங்க வரப்போறேம் நடராசண்ணா, கதைச்சா கதைச்செண்டே இருக்கலாம் போலத்தான் இருக்கும்” என்று ஆணும் பொண்ணுமாய்ச் சேர்ந்து சொல்வதும் கேட்டது.

“நேரம் இருக்கிறபோது இங்கால வரப்பாருங்க” என்று நடராசன் பதில் கூறினான். “நிச்சயமாக வருவம், வருவம்” என்று அழுத்தியவர்கள் “கமலியட்டயும் சொல்லுங்க” என்று கூறியவர்கள் எழுந்துபோவது தெரிந்தது. அவர்கள் வெளிக்கேற்றைத் திறந்து போகும் அரவம் ஓய்ந்ததும் நடராசன் “கமலி” என அழைத்தவனாய் வலுவேகமாக பின்னோல் பக்கம் வருவது தெரிந்தது.

உள்ளே வந்த நடராசன் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக தலை கீழாக தூக்கி நிறுத்தப்பட்ட அதிர்ச்சிக்குள்ளானான். யாரெல்லாம் அங்கே நிற்கிறார்கள் என்ற தெளிவு ஏற்பட அவன் சிறிதுநேரம் சிரமப்பட்டான். இறுதியில் தெளிவு ஏற்பட்டபோது,

அவன் முன்னே தீ திசுதிசுவென எரிந்தது.

அவன் சுடலையில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

கட்டைகள் அடுக்கப்பட்ட அவனது அப்பாவின் பிரேதத்துக்கு அப்போதுதான் அவன் கொள்ளிவைத்த நெருப்பு திசுதிசுவென எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் அப்பா செல்லதூரையருக்கு கொள்ளி வைத்தது அவனா அல்லது அவன் தங்கை தமிழினியா?

ஆத்திரத்தால் நடராசனின் உடல் நடுங்கிற்று.

என்றைக்கு தமிழினி நாகராசனோடு ஓடிப்போனாளோ அன்றைக்கே அவள் அப்பாவிற்றுக் கொள்ளி வைத்துவிட்டாள்!

அன்றைக்கு மூண்ட தீ இன்றைக்கும் அவன் செஞ்சில் எரிந்து கொண்டு தான் இருக்குது.

அவன் கண்முன்னே சுழன்று சுழன்று எரிந்த தீ நாக்குகள் மெல்ல மெல்லப் படிந்து தணிந்தபோது, தம்பி தவமும் மனைவி கமலியும் அக்கமும் பக்கமும் நின்று கொண்டிருக்க ஒரு வித அசௌகரியமும் வேதனையும் கலவையிட ஒருக்கழித்து அமர்ந்திருந்த தங்கை தமிழினியை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவேயில்லை.

அங்கே அமர்ந்திருப்பவள் தமிழினிதானா?

முயலைத் துரத்தி வந்த வேட்டை நாய் புற்றுக்குள்ளும் பற்றைக் குள்ளும் பொந்துக்குள்ளும் “வீச்சு, வீச்சு” என மோப்பம் பிடித்துத் தவிப்பதுபோல் அவன் மனம் எத்தனையோ காரணங்களுக்குள் புகுந்து மோப்பம் பிடித்துத் தடுமாறிற்று.

இதற்குள் அண்ணனை அங்கு கண்டதுமே படக்கென எழுந்து குனிந்து நின்றாள், தமிழினி. சிறிது நேரம் ஒன்றும் தோன்றாது திகைத்து நின்ற நடராசன், “கமலி” என உள்தொண்டையால் ஆனால் அழுத்தமாக அழைத்தவனாய் சமையல் அறைப்பக்கம் போனான்.

கமலி குடுகுடுவென அவன் பின்னால் ஓடினாள்.

“இவளை ஆரு இங்க வரச் சொன்னது?” என்று அண்ணன் இரை வதும் அவனை மிகச் சிரமப்பட்டு கமலி அடக்குவதுமான இழுபறிகள் சமையல் அறைக்குள் நடந்து கொண்டிருப்பது வெளியே நின்று கொண்டிருந்த தமிழினிக்கும் தவத்திற்கும் திரையில் ஓடுவதுபோல் உள்ளொளிர்ந்தது.

தமிழினியின் உடல் கூனிக்குறுகிக் கொண்டு போவது தவத்திற்கு அவளைப் பார்க்காமலே தெரிவது போல் இருந்தது. அண்ணன்காரன் அவர்களோடு எதுவும் கதைக்காது சமையல் அறைப்பக்கம் போன விதம் மனைவியை அழைத்த போதிருந்த அழுத்தம் ஆகியவற்றைப் பார்த்ததுமே தவத்தின் நெஞ்சு காற்றுப்போன பலூன்போல் ஆகிவிட்டிருந்தது. அவன் தனது நெஞ்சுக்கு காற்றடித்து சுருக்கங்களை விடுவிப்பதா கூனிக் குறுகிப் போகும் அக்காவை தூக்கி தூக்கி நிறுத்துவதா என்று தெரியாது தவம்

தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது அண்ணன் நடராசனின் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது.

“அப்பாவை சாக்.....” என்று பெரிதாகக் கத்திய நடராசன் தான் சொல்ல வந்ததை முடிப்பதற்குள் அவன் வாய் பொத்தப்படுவது தெரிந்தது. அவன் தன் வாயைப் பொத்திய கைகளைத் தட்டிவிட்டு மீண்டும், “இவளுக்கென்ன இங்க வேலை? அப்பா.....” என்று தொடங்கிய போது அண்ணிக்காரி கெஞ்சிக் கூத்தாடி திரும்பவும் அவன் வாயைப் பொத்தினாள் போலும், ஆனால் இம்முறை அவன் திமிறி ஆத்திரத்தோடு அவளைத் தள்ளிவிட ஏதோ பாத்திரத்தோடு மோதுண்டு “தடால்” என்று ஏதோ பாத்திரம் வீழும் சத்தம் எழுந்தது. தவத்தை தமிழினி பார்த்தாள். “ஓடிப் போய் அண்ணியை அண்ணாவிடமிருந்து காப்பாற்று” என்பது போல் இருந்தது அந்தப்பார்வை.

அவன் அதற்குத் தயாராகுவதற்கு முன்னரே நடராசன் மிகுந்த கோபத்தோடு சமையலறையை விட்டு வெளியேறி அதற்குநேரே இருந்த கோடிப்புறவாசலால் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவன் “அப்பாவைச் சாகக்கொண்டவளுக்கு என்ன இங்கே வேலை? எங்கனையும் கொல்லவா வந்திருக்கிறாள்” என்று தனக்குத்தானே சத்தமிட்டவனாய் வெளியேறினான்.

நடராசன் கோடிப்புறத்தால் சென்று முற்றத்துக்கேற்றைத் திறந்து கொண்டு வெளியெறியதை யூகித்தக் கொண்டபின் கமலி வெளியே தலைகாட்டிச் சிரித்தவண்ணம் தமிழினியும் தவமும் நின்று கொண்டிருந்த இடத்துக்கு வந்தாள். கமலியின் முகம் சிவந்திருக்க, கண்ணிமைகள் நீரில் தோய்ந்து மும்மூன்று தனித்தனிக் கீரைப்பிடிகளாய் ஒட்டியிருந்தன. அவற்றின் பின்னணியில் தவழ்ந்த அவன் இளஞ்சிரிப்பு தூறலில் மரஞ் செடிகள் நனைய வெயில் எறிப்பது போலிருந்தது.

“தமிழினி கவலைப்படாத, உனக்குத் தெரியாத உங்கண்ணனை?” என்றவளாய் அருகில் வந்த கமலி, தமிழினியின் கன்னத்தில் லேசாகத் தடவி விட்டுச் சிரித்தாள். போக்கற்றவளிடமிருந்தெழும் ஒரு துயரம் தோய்ந்த புன்னகை தமிழினியின் முகத்தில் மென்கோடிட்டது.

“உங்கண்ணர் இப்படித்தான், ஒருக்கா சோடாப் போத்தல் மாதிரி பெரிசா சீறிவிட்டு பிறகு துப்பரவாக மறந்து போயிடுவார்” என்று கமலியே தொடர்ந்து கூறியபோது, “ஓமக்கா அண்ணன் இப்படித்தான்

கொஞ்ச நேரம் துள்ளுவார் பிறகு எல்லாத்தையும் மறந்துபோவார். அவருக்கு உன்னில தானக்கா சரியான பாசம். அதுதான் அவருக்கு அப்பிடி ஆத்திரம்” என்று தன் பங்குக்கு தேற்ற முயன்றான் தம்பி தவம்.

தமிழினி எதுவும் பேசவில்லை.

சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாது அவள் தன்கால் பெருவிரலால் சீமேந்து தரையில் வெளித்தோன்றா சித்திரம் ஒன்றைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவள் வாழ்க்கையே வெளித்துலங்காத சித்திரமாகத்தான் போய்விட்டதா?

அவள் விட்ட அந்த ஆரம்பப் பிழைக்காக இப்படியெல்லாம் துன்பமும் ஆய்க்கினையும் பட வேண்டுமா? அவள் செய்தது உண்மையில் பிழைதானா? அவளது மன உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காத அப்பா பெரிய இடத்து சம்பந்தம் என்கிற கற்பனையில் கிடந்தார். அருணாசலம் என்றும் முதலியார் மகன் ராமநாதன் என்றும் பிறகு சட்டத்தரணி அம்பலம் என்றார், வேதநாயகம் என்றார். ஆனால் இவர்கள் எல்லாம் கடைசியில் என்னை ஒரு கடைச்சரக்காக, வியாபாரம் பொருளாகத்தான் பார்த்தார்கள் என்பது அவருக்கு விளங்குமா? அண்ணனே அப்பாவுக்கு பயந்து தன் சொந்த மச்சாள் கமலியையே - அவர்கள் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுப் போய் விட்டதால் - மணமுடிக்க அனுமதி கேட்கப் பயந்து கிடந்தார் என்றால் என் நிலை..... எனது உணர்வுகள் உதாசீனப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், நான் எனக்குரிய வழியைத் தேடினேன். அது பிழையா? அது இப்போது உங்கள் பார்வையில் அசிங்கமானதாகவும் தரங்குறைந்ததாகவும் தெரியலாம். ஆனால் தரத்தையும், தரமின்மையையும் உரைத்துப் பார்த்து தீர்ப்புக் கூறுவது காலந்தான். எனது தேர்வும் வழியும் இப்போது எனக்கு துன்பத்தை தருவதாய் இருக்கலாம். ஆனால் எப்போதும் அப்படியா இருக்கப்போகுது?

தமிழினி பேசவில்லை.

அவள் எண்ணங்கள் பலவழிகளில் கிளை பரப்பி ஓடின. நான் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டி பழகியவளல்ல. அதனால் பீறிட்டெழும் என் உணர்வுகளை விழுங்கி விழுங்கியே சதா செத்துக் கொண்டிருப்பவள். நான் காதலித்து கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டவனே என்னைப் புரிந்துக் கொள்ளவில்லை. என்னை எப்படிக் கையாள வேண்டும் என்பதே அவரைப் பொறுத்தவரை சூன்யந்தான். அப்படியானால் எனது தேர்வு பிழையா? என்னோடு கூடப் பிறந்த அண்ணனே என்னை விளங்கிக்

கொள்ளவில்லை என்றால்? ஏனக்குள்ள சபாவங்களும் உணர்வுகளும் கொஞ்சமாவது என் சகோதரனின் நரம்புகளில் எஞ்சவில்லையா? இல்லையென்றால் சகோதரங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் என்ன அர்த்தம்?

தமிழினிக்கு தலை வலிப்பதுபோல் இருந்தது.

பொங்கிய உணர்வுகளின் பாய்ச்சலில் அவள் அள்ளுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

என்னைப் பொறுத்தவரை இனியாரும் எனக்கில்லை. இனியும் நான் வாழ வேண்டுமா?

என் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தை?

அது பற்றி ஒரு முறை

அம்மா கூறிய கனவு?

அதுக்காகவாவது நான் வாழ வேண்டுமா? வாழ வேண்டுமா? வாழவேண்டுமா?

தடால், என்றொரு சத்தம் அங்கே எழுந்தது.

இதுவரை பேசாது தன் உணர்வுகளோடு போராடிக் கொண்டிருந்த தமிழினி மயங்கி விழுந்தாள். தவமும் கமலியும் பயந்துவிட்டனர்.

“அக்கா” என்றலறியவனாய் தவம் அவளுக்கருகே பாய்ந்தான்.

“தமிழி” என்றவளாய் கமலி அவளருகே ஓடினாள்.

மயங்கி விழுந்த தமிழினியைச் சுற்றியமர்ந்து விசிறியால் காற்று விசுக்கி, தண்ணீர் தெளித்து அவளுக்கு மயக்கம் தெளிவிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். அவள் சற்று அரைக் கண் திறந்து அருண்ட நிலையில் காற்றோட்டமான வடக்குபுற அறையில் கிடந்த கட்டிலில் அவளை இருவருமாக தூக்கிச் சென்று கிடத்தினர்.

தமிழிக்கு நெற்றியில் பலமான அடி.

இடப்பக்க நெற்றி பலூன்மாதிரி வீங்கிப் போயிருந்தது. அவ்விடத்தில் ஒத்தடம் பிடித்தனர். சிறிது நேரத்தில் உள்ளூர் வைத்தியர் ஒருவர் அழைக்கப்பட்டார். அவர் அவளைச் சோதித்துக் கொண்டிருந்தபோது, வெளியே போயிருந்த நடராசன் திரும்பி வந்தான். தமிழினி அருகே வைத்தியர் அமர்ந்து சோதித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தபோது அவன் அடிவயிற்றில் “பகீர்” எனத் தீப்பற்றியதுபோல் இருந்தது. அவனுக்கு

உடல் முழுதும் வேர்த்துக் கொட்டியது. தனது பேச்சினைக் கேட்கப் பொறுக்காது தமிழினி ஏதும் செய்துகொண்டுவிட்டாளோ! தங்கையிடம் ஒளிந்திருக்கும் ஒருவித தீவிரப் போக்கின் சிராய்கள் இடைகிடை மேற்கிளப்பி வருவது அவனுக்குத் தெரியும். அவள் ஏதாவது நஞ்சை கிஞ்சை குடித்து விட்டாளோ? இறைவா இது என்ன சோதனை!

மனைவியையோ தம்பியையோ அணுகி எதையும் விசாரிக்கப் பயந்து, அவர்கள் பின்னால் தொண்டை மிடறு மேலும் கீழும் ஏறியிறங்க நின்று கொண்டிருந்தான் நடராசன்.

யாழினியைப் பரிசோதித்த வைத்தியர், தலையை நிமிர்த்தி, “அப்படி ஒன்றும் பயப்படத்தேவையில்லை, ஆள் சரியான “வீக” காக இருக்கிறா. அதோட கர்ப்பமாகவும் இருக்கிறதால் கொஞ்சம் கவனமாகப் பார்க்க வேணும். யோசனை, ரென்ஷன் எதுக்கும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்று கூறியவர் சில விற்றமின். குளிசை களையும் அடிபட்ட நோவுக்கு பனடோலையும் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

தமிழினி சிறிது கண் விழித்தாள்.....

காலையின் புது விடியலைக் கண்டு புளகாங்கிதம் கொள்ளும் பறவைகள் போல் அவளைச் சுற்றிநின்ற கமலி, தவம், நடராசன் ஆகியோரது உள்ளம் ஆனந்தச் சிறகு விரித்து படபடத்தது. அப்பாடா! நடராசன், தங்கச்சிக்கு எதுவும் தான் பயந்தது போல் இல்லை என்ற மகிழ்ச்சியில் பாரம் நீங்கிய மன நிம்மதியோடு அங்கிருந்து அகன்றான்.

தமிழினி மயக்கம் தெளிந்திருந்தாலும் யாரும் அவளைக் குழப்ப விரும்பவில்லை. அவளாகவே எழுந்து வரும்வரையும் அவளை அப்படியே கிடக்க விட்டனர். நேற்றைய பிரயாணக் களைப்பு இப்போதான் அவள் உடலுக்குள் புகுந்துகொண்ட மாதிரி அவள் கண்களைச் சுழற்றின. இம்முறை அவள் கண்கள் மெல்ல மெல்ல மெல்லிதான தூக்கத்துள் புகுந்தன. ஆனால் அதிக நேரம் செல்ல முன்னர் ஏதோ கனவு கண்டவள் போல் வழித்துக் கொண்டாள். நாலாபக்கமும் கண்களை அலையவிட்டாள். திடீரென அவள் கண்கள் அவள் கிடந்த கட்டிலுக்கு எதிரேயுள்ள சுவரில் நிலைத்து நின்றன.

அங்கே சுவரில் அவள் அப்பாவும், அம்மாவும் ஒன்றாக இருக்கும் படம் மாட்டப்பட்டிருந்தது.

அவர்கள் சாவை விரைவு படுத்தியமைக்கு நானும் ஒரு காரணம் என்று எண்ணியபோது அவள் நெஞ்சம் கூனிக் குறுகிக் கொண்டுவந்தது. தன்னை மன்னித்துவிடுமாறு அவர்கள் முன் முழந்தாளிட்டு சிரந்தாழ்த்துவது போல் அவள் நெஞ்சம் பல நிலைகளைத் தொட்டபோது, அவள் கண்முன்னே எண்ணிறந்த அப்பாமாகும், அம்மாமாகும் எழுந்தெழுந்து முறுவலிப்பதைக் கண்டு அவள் திக்குமுக்காடி பயந்துபோனாள். யார் இவர்கள்? நான் ஏதும் கனவு காண்கிறேனா? தன் கன்னத்தையே கிள்ளி விட்டுப் பரிசோதித்தாள். அது கனவல்ல என்றாலும் அவர்களது பிரசன்னம் அவள் நாகராசனோடு இரவோடிரவாக ஓடிப்போன நிகழ்ச்சியை அவள் கண்முன் எடுத்து திரையிட்டு ஓட்டிற்று.

3

தமிழினி பக்கத்துவீட்டு நாகராசனோடு ஓடிப்போன நிகழ்ச்சி காட்டுத்தீ போல் பரவியது.

நடுச்சாமத்தோடு சாமமாய் அவர்கள் சங்கிலியன் தோப்பைவிட்டு ஓடிப் போனது பெரிய ஆச்சரியமாகவே பேசப்பட்டது. அவர்கள் நேராகவே நாகராசனின் உறவினர்கள் வசிக்கும் குடியேற்றப் பிரதேசமான வட்டக்கச்சிக்குச் செல்லவில்லை. முதலில் சங்கிலியன் தோப்பிலிருந்து சிறிது தொலைவிலிருந்த சட்ட நாதர் கோயிலுக்குப் போய்க் கும்பிட்ட பின்னர், நேராக கோப்பாய் - இருபாலை என்று போய் அங்கிருந்து நாகராசனின் கூட்டாளி ஒருவன் ஒழுங்குப்படுத்திக் கொடுத்த காரில் வட்டக்கச்சிக்குப் போய் சேர்ந்தனர்.

தமிழினியைப் பொறுத்தவரை அது ஒரு நெடும் பயணமாக இனத் தெரியாத குதூகலத்தையும் கிளுகிளுப்பையும் ஏற்படுத்துவதாகவே இருந்தது. கரச்சியை அணமித்து வன்னிக்காற்று படத் தொடங்கியதுமே அவளுக்கு அவ்விடயங்கள் எல்லாம் தான் காலங்காலமாக வாழ்ந்த இடங்களாகவும் ஓடித்திரிந்த வெளிகளாகவும் ஓர்வகைக் காலமின்மை அவளுக்குள் புகுந்தது. காலைப் புலர்வைக் கூவியழைக்கும் பறவைகள், மரங்களில் ஊஞ்சலாடும் மந்திகள், மலர்களில் அமர்ந்தெழும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள், வண்டுகள் எல்லாம் அவள் வாழ்ந்த அவள் முன் விரிந்த காலமின்மையின் பங்களிகளாக தெரிந்தனர்.

இப்படித்தான் அவள் ஒருமுறை நயினா தீவு நாகபூசனி அம்மன், திருக்கேதீச்சரம் செல்வச்சந்நிதி என்று குடும்பத்தோடு போயிருந்த சின்னக் காலத்திலேயே அவளுக்கு அவ்விடங்களெல்லாம் தான் ஏற்கனவே வந்துபோன தலங்களாகக் காட்சிதந்து அவளுக்கு ஓர்இன்கிளர்வை ஊட்டிய சிலிர்ப்புகள் அவள் நினைவில் ஓடின. இத்தகைய மனக்கிளர்வுகள் அவளுக்கு ஆச்சரியம் தருவதற்கு மாறாக, அவள் இயல்பின் ஓர் அம்சமாகவே அவளுக்குத் தெரியத் தொடங்கின. அதாவது அவள் அவையாக விரிவதுபோல .....

இவ்வாறு தன்னையறியாது பயண ஓட்டத்தில் திளைத்திருந்த தமிழினி தாம் வந்தடைய வேண்டிய வட்டக்கச்சியை அண்மித்தும் கனவில் மூழ்கியிருந்தவளாய் இருந்தபோது நாகராசன்தான் தட்டி எழுப்பினான்.

வாகனம் நாகராசனின் சித்தி வீட்டுக்கு முன்னால் போய் நின்றது. அது ஒரு வீடென்றும் கொட்டிலென்றும் அழைப்பதற்கு இடைப்பட்ட, கிடுகுகளால் வேயப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது. அவள் அந்த வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த மாத்திரமே அந்த வீட்டின் கோடிப்புறமாக இருந்த ஒதுக்கில், பாயை விரித்துப் படுத்து விட்டாள். நேற்று நள்ளிரவிலிருந்து மறுக்கப்பட்ட, உடலின் ஒவ்வொரு மயிர்காலிலும் இருந்து எழுந்த துயிலின் கூகம், எங்குமாய் பரவி விரிந்து அவளை அள்ளிக் கொண்டு போவது போல்பட்டது.

அவள் வீடிருந்த சங்கிலியன் தோப்பின் அடி வளவு போல் தெரிகிறது. ஆனால் தீரென அது இருள் மண்டிய பெருங்காடாய் விரிகிறது. அங்கே அவள் முன்னே வாய்பிளந்து நிற்கும் குகைபோன்ற ஒன்றுள் அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தவாறு நாகராசன் போகிறான். அவள் பயந்தவளாய் அந்த இருண்ட சுரங்கவழியே செல்கிறாள். இப்போ அவள் கையை பற்றி இழுத்தப் போவது நாகராசன் கையல்ல. அது வேறொன்றாக ஒரு பெண்ணின் கையாக மாறுகிறது. மினு மினு வென மினுங்கும் கரிய தசை திரளும் கை. தமிழினி பயந்துபோய் அவளை ஏறிட்டுப்பார்கிறாள். கண்கள் கூசுகிறது. அவள் கையை பற்றியிழுத்த அந்தப் பெண்ணின் ஒளிகாலும் மேனி அவள் கண்களை கூசவைத்ததா? அல்லது உடலில் எந்த வித துகிலுமற்ற, அந்தக் துகிலின்மையே ஒருவகைத் துகிலாக மாறும் அவள் நின்றிருந்த நிர்வாணக் கோலம் கூச வைத்தததா?

தமிழினியினைப் பேரதிர்ச்சி கௌவிற்று. “பயப்படாதே, என்னோடு வா”

நான் உன்னோடு வரமாட்டேன், நீ யார்?

“என்ன இப்படிச் கேட்கிறாய்! என்னோடு ஓடிவந்துவிட்டு இப்படிச் சொல்கிறாயே?”

“நான் உன்னோடு ஓடிவரவில்லை. நான் ஓடி வந்தது நாகராசனோட”
“சரியாகச் சொல்கிறாய். ஆதனால்தான் நான் உன்னை நாகலோகத்துக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகப்போகிறேன்.”

“நாகலோகத்துக்கா”?

ஓம், அதுதான் நாகராசனின் உலகம். அதாவது கீழ் உலகம். மனிதனின் ஆசாபாசங்கள் எல்லாம் மறைந்திருக்கும் பாதாள லோகம். இங்கே உன்னை வைத்துத்தான் என் கணக்கைத் தீர்த்துக் கொள்ளப் போகிறேன். தெரியுமா?”

“என்னை வைத்துக் கணக்கை தீர்த்துக் கொள்ளப் போகிறாயா? என்ன கணக்கு?”

இதுகாலவரை உன்னை வைத்து உன்முன்னோர் மற்றும் இன்று இருப்பவர்கள் புரிந்த சாதி அடக்கு முறைகள் பாவகாரி யங்கள் எல்லாம் இங்கேதான் புதைந்து கிடக்கின்றன. அதற்கு நீ கணக்குக் கொடுக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. நீ தயாரா?”

“எனக்கொன்றும் புரியவில்லை”

“பிறகு நடக்கும் போது புரியும்..... சரி புறப்படு”

“எங்கே?”

“நாகலோகத்துக்குத்தான்..... நீ நாகராசனோடு எதுக்காக ஓடி வந்தாய்?”

“கலியாணம் முடித்து வாழத்தான்”

“ஹா.....ஹா ” என்றொரு சிரிப்பு. அதைத் தொடர்ந்து அந்தக் கருமேனியானே, “உனக்குத் தெரியுமா கலியாணம் என்பது ஒரு சங்கிலித் தொடர். பிறப்புப் பிறப்பாய் எத்தனை கலியாணங்கள், எத்தனை உறவுகள்” என்று மேலும் சொல்லிவட்டு கிண்கிணிச் சிரிப்பவிழ்த்தாள்.

“அப்படியென்றால்?” தமிழினி கேட்டாள்.

“உன்னைக் கைப்பிடிக்க எத்தனைபேர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள், தெரியுமா?”

“.....?”

“ இராமநாதன், விருதாசலம், வெள்ளியம்பலம், வேதநாயகம், பேரின்பநாதன், என்று எத்தனையோ பேர் மறந்துவிட்டாயா?”

“நான் மறக்கவில்லை ” என்று தமிழினி அழுத்தம் திருத்தமாக பதில் கூறியபோது,

அவளுக்குள் இன்னோர் ஆள் புகுந்து கொண்டு குரல் கொடுப்பது போல் தெரிந்தது. தொடர்ந்து அக்குரல் பெரிதாகச் சிரித்து, “எப்படி மறப்பன், எப்படி மறப்பன் அவர்களை?” என்று கூறி மீண்டும் சிரித்து விட்டு, “நீ கூறியவர்கள் எல்லாம் எனக்கு தாலிகட்டி என்னை வாழவைக்க வரவில்லை, மாறாக இவர்கள் வெள்ளைக்காரனுக்கும் சிங்களவனுக்கும் என்னைக் கூட்டிக் கொடுக்க வந்த வியாபாரிமாமாமார்” என்றாள் ஓர் விகாரமான முகபாவத்தோடு.

“அப்போ நாகராசன்? அவன்தான் உன்னுடைய தேர்வா?” அந்தப் பெருநீலப் பெண்ணின் கேள்வியில் ஒரு கிண்டல் தெரிந்தது. “என்னுடைய தேர்வா பைத்தியம்” தமிழினியின் புதுக்குரல் அழுத்தத்தோடு பதில் அளித்தது.

“அப்போ?” நீலநிறத்தாள் தூண்டினாள்.

“அவனை நீதான் என்மேல் ஏவினாய், உன்கடனைத் தீர்த்துக்கொள்ள, இல்லையா?” தமிழியின் புதுக்குரல் மிகுந்த தாக்கத்தோடு வந்தது. கேட்டுக் கொண்டு வந்த கருநீலப் பெண்ணின் உடல் அனைத்தும் புன்னை யால் பூத்து மின்னலாய் சுழன்றது.

“ சரி, கதைத்தது போதும் வெளிக்கிடு”

இப்போ தமிழினியின் கையைப் பற்றியவாறு நாகராசான் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“எங்கே?” அவள் ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள். “போகவேண்டிய இடத்துக்குத்தான். வா” அவன் இழுத்துச் செல்கிறாள். அவன் தனக்கே தெரியாத இருண்ட வழியில் செல்வதுபோல் தமிழினிக்குப் பட்டது. செல்லும் வழியில் புலால்வாடை பரவி மூக்கைத் துளைக்கிறது. அங்கே கரடிகள்போன்ற மனிதர்கள் அரைகுறை ஆடைகளோடு பல்வகையான இறைச்சிகளை வாட்டி உண்டவாறு இருக்கின்றனர். இவர்களைக் கண்டதும்

வாருங்கள், வாருங்க சமதர்ம மக்கள் விடுதலைக்கு வழிகாட்டுகிறோம்” என்று பாடுகின்றனர்.

அவன் அங்கே தமிழினியைத் தரிக்கவிடவில்லை. அவளை அங்கி ருந்து இழுத்துக் கொண்டு போகிறான். இன்னொரு இருண்ட பகுதி. அங்கே வெளவால்கள் மாதிரி தலைகீழாகத் தொங்கும் மனிதர்கள். அவர்களதும் இவர்களைக் கண்டதும் “வாருங்கள், வாருங்கள், இதோ விடுதலை வாங்கிப்படியுங்கள்” என்றவாறு பத்திரிகை ஒன்றை விலை கூறி விற்க வருகின்றனர்.

“இரண்டு ரூபா தான் வாங்கிப் போங்கள்”

ஆனால் அவர்கள் அங்கே தரிக்கவில்லை. மேலும் பல குழுக்கள், பல வழிகாட்டிகள். ஆனால் அவன் எவரையும் பொருட்படுத்தாது. அவளை வேகமாக இழுத்துக் கொண்டு போகிறான்.

“ஐயோ வேகமாக என்னால் உன்னோடு வர முடியாது” அவள் கத்துகிறாள்.

அவள் கத்துகிறாள். “முடியாது, முடியாது ஆறிச் செல்ல நேரமில்லை” அவன் அவளை மூர்க்கத்தனமாக இழுத்துக்கொண்டு வேகமாகச் செல்கிறான். அவள் கால்களில் இரத்தக் கீறல்கள். அவளால் முடியவில்லை. “என்னை விட்டுவிடு நான் கொஞ்சம் இருந்து இளைப்பாறிவருகிறேன்”. அவள் மூச்சு வாங்கக் கத்துகிறாள்.

“இல்லை முடியாது. இன்னும் கொஞ்சத் தூரந்தான். அவன் வா வா என்று இழுத்துக் கொண்டு போகிறான். வேதனையால் துடிக்கிறாள். ஓர் இருண்ட பிரதேசம் அதன் நடுவே ஒரு பெருங்கற்பாறை, நாகராசன் அவளை இழுத்துக் கொண்டு போய் அக்கற்பாறை முன்னே தள்ளிவிடுகிறான். அவள் அதில் மோதுண்ண நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் வழிகிறது. அவள் உடலெங்கும் காயம். அவள் உடுத்திருந்த ஆடை கந்தலாகி அவள் மேலிருந்து வழியும் குருதியில் ஒட்டி ஓர் புது வடிவம் பெறுகிறது.

அவள் மோதுண்ட பாறை, ஒரு பெருங்குகைபோல் திறந்து கொள்கிறது. அதன் வாசலில் அதே நீலநிறப் பெரும் பெண் பேர்வெளியை தனக்குள் அடக்கிநிற்பவளாய் நின்று புன்னகைக்கிறாள். அவள் காலின் கீழ் ஒரு வேங்கை அவளது வாகனமாய் படுத்திருக்கிறது. இதைப் பார்த்ததும் தமிழினி “ஐயோ” வென்று அலறுகிறாள்.

“என்ன தமிழினி கனவா,” என்றவனாய் அவள் முன்னே, வட்டக்கச் சிக்கு அவளைக் கூட்டி வந்த நாகராசன் நின்றான். திடுக்கிட்டு விழித்த தமிழினியின் முகத்தில் பீதியும், நாணமும் மாறி மாறி வந்து வந்து இடம் பெயர்ந்தன.

***

பழைய நினைவுகளில் புதைந்திருந்த தமிழினியை நடராசன் வீட்டுக் கருகில் இருந்த சந்தியில் திடீரெனக் கேட்ட வேட்டுச் சத்தங்கள் எழுப்பி விட்டன. அவ்வாறே தமிழினி திடீரென மயங்கி விழுந்ததால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து நடராசன், தவம், கமலி ஆகியோர் பூரணமாக விடுபடுவதற்கு முன்னர் மற்றோர் அதிர்ச்சிபோல் அந்த வேட்டுகள் அதிர்ந்தன.

அடுத்தகணம் அந்தப் பகுதியில் நிலவிய கலகலப்பு அடங்கி பெரும் நிசப்தம் கவிந்தது. இரண்டொரு நாய்களின் தூரக் குரைப்பு விட்டு விட்டெழுந்தன. மேலும் அங்குநிலவிய அசாதாரண சூழலைப் பெரிதாகுவது போல் வேட்டுச் சத்தங்களைத் தொடர்ந்து வாகனங்களின் உறுமல் கேட்டது. சாதாரண வாகனங்களின் உறுமல் போலல்லாது தடித்த கரகரத்த இராணுவ வாகனங்களின் உறுமல். அவற்றின் இருண்மையைப் பரவவிடும் உறுத்தல் தனியாகவே தெரிந்தது.

தமிழினியின் அறைக்கு அருகே நின்ற தவமும் கமலியும் முன் ஹோலுக்கு வந்து, ரோட்டுக்கு முகம் கொடுக்கும் கதவினுடாக மறைந்து நின்று ரோட்டைக் கவனித்தனர். ஏற்கனவே நடராசன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவ்வேளை சொல்லி வைத்தாற்போல் ராணுவ வாகனங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவர்கள் வீட்டைச் கடந்து வலுவேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றிலும் இந்திய அமைதிப்படை ராணுவச் சிப்பாய்கள் நீண்டி தாடி, மீசை தலைப்பாகை தொப்பி என்று பலவித கோலங்களில் இருந்தனர். அப்போதும் சப்பாத்தி வாடை லேசாக மூக்கை தடவிச் செல்வது தெரிந்தது. இந்திய ராணுவத்தோடு தாமும் ஒரு ராணுவ மாய் அவர்களுக்குப் பின்னால் ராணுவச் சீருடையோடும் இல்லாமலும் தமிழ் இளைஞர்கள் இடமில்லாது தொங்கிக்கொண்டுபோவது போல் ஒருவரையொருவர் கட்டிப்பிடித்தவரையும் கூடாரமற்ற வாகனங்களின்

மேல் சட்டங்களை பற்றிப் பிடித்தவராயும் நெரிபட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் முகங்களில் படரவிட்டிருந்த விஷமச் சிரிப்பு மக்களை அச்சுறுத்துவதாய் தெரிந்தது.

வாகனங்கள் அகன்றபின் நடராசனும் கமலியும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தவராய் ஒன்றும் விளங்காமல் நின்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் தவத்தை பொறுத்தவரை அவன் வெளியிலிருந்து வந்தவனாயினும் வித்தியாசமானவன் என்பதை உள்ளடக்கிய முகத் தோற்றம். தொங்கிக் கொண்டு போகும் தமிழ் இளைஞர்களை பார்த்தபோது அவனுக்கு அவர்கள் மேல் பரிதாபமே ஏற்பட்டது. உள்ளூர் அரசியலின் குரங்குவாலாய் அவர்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவன் எதுவும் போசாது உள்ளே போனான். அவனுக்கு அங்கு நடப்பது எல்லாம் விளங்குவதாய் இருந்தது.

எல்லாரும் திரும்பி பின்ஹோலுக்கு சென்ற போது மீண்டும் சந்திப்பக்கமாகயிருந்த தென்னந்தோட்டம் பக்கமாக வேட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. குசினிப்பக்கம் இருந்த ஜன்னல் கதவைத் திறந்து வேட்டுச்சத்தம் கேட்ட எதிர் வளவை மூவரும் நோட்டம் விட்டனர். அங்கே சீருடை தரித்த நான்கைந்து தமிழ் இளைஞர்கள் துப்பாக்கியும் கையுமாக வேலிகளுக்கு மேலால் பாய்ந்து பாய்ந்து யாரையோ துரத்திக் கொண்டு ஓடுவது போல் தெரிந்தது. ஆனால் அவர்கள் பின்னால் வந்த இந்திய ராணுவச் சிப்பாய்கள் முன்னர் போகும் இளைஞர்கள் காட்டிய எந்தவித அவசரமோ அவதியோ இன்றி, காய்த்திருக்கும் தென்னை மரங்களை நின்று நின்று அண்ணாந்து பார்த்தவராய் சிரித்துக் கதைத்துச் செல்வது தெரிந்தது.

மீண்டும் கணவனும் மனைவியும் சமையலறையை விட்டு வெளியே வந்து ஒன்றும் புரியாது நின்றபோது, நோட்டுப் பக்கம் உள்ள அவர்கள் வீட்டு கேற்திற்படும் சத்தம் கேட்டது. அவர்கள் அந்தப் பக்கமாக சற்று எட்டிப்பார்த்து முன்னுக்கு போனபோது, அடுத்த வீட்டுப் பாக்கியம் தண்ணீர் அள்ளுவதற்காக குடத்தோடு உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

பாக்கியத்தை கண்டதும் உற்சாகம் கொண்டவளாய் வெளியே வந்த கமலி, “இதென்ன பாக்கியம் அக்கா, ஒரே வெடிச்சத்தமும் ஓட்டமுமாய் இருக்கு” என்று அவளைப்பார்த்து கேட்டாள்.

“சத்தம்போடாத மெதுவா கதை, கமலி” என்று எச்சரித்த மற்றவள் “இவையள் தமிழ் இராணுவத்துக் கெண்டோ என்னத்துக்கோ புடிச்சுக்

கொண்டுபோன பொடியள் கொஞ்சப்பேர் இஞ்சால தப்பி வந்திற்றாங்களாம். அதுதான் அவங்களை தேடிக்கொண்டு போறாங்கள். இவங்களால சனத்துக்கு வீட்டில நிம்மதியா இருக்கேலாம இருக்கு” என்று அடித் தொண்டையால் நீட்டி முழக்கினாள்.

“சரியாகச் சொன்ன பாக்கியம், அக்கா” என்று ஆமோதித்த கமலி, பாக்கியம் கிணற்றடிப் பக்கம் போனதும் உள்ளேபோய் நடராசனுக்கும் தவத்துக்கும் நடந்த விஷயத்தை விளக்கினாள். தவம் அவள் விளக்கத்தைப் பொருட்படுத்தாது கையில் ஏதோ புத்தகம் ஒன்றின் பக்கங்களைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தான். நடராசன் வெளியே முகம் காட்டாது, ஏதோ யோசனையில் ஆழந்தவனாய் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருந்தான்.

கமலி தனது சமயல் அலுவலை முடித்துக்கொண்டு, நேராக தமிழினி படுத்திருந்த அறைக்குப் போனாள். தமிழினி இன்னும் கட்டிலில்தான் படுத்துக்கொண்டிருப்பாள் என்ற நினைவோடு போன கமலிக்கு, தமிழினி எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்து, அவளைக் கண்டதும் ஓர் இளமுறுவல் பூப்பதைப் பார்த்ததும் ஆச்சரியமாகவும் மனதுக்கு ஆறுதல் தருவதாகவும் இருந்தது.

“எங்களைப் ஒரேயடியாய் பயமுறுத்திப்போட்டியே” என்ற கூறிய போது தமிழினிக்கு ஒருவித வெட்கமே ஏற்பட்டது. “எனக்கு என்ன நடந்ததெண்டே தெரியேல்ல, கமலி” என்று அவள் கூறியபோது அவள் முகம் நாணமுற்று சிவந்தது. “நீ சரியான வீக்காம் அதுதான் இப்படியெண்டு டொக்டர் சொன்னார்” என்று கமலி அவளது அசௌகரியத்தை அகற்றுவதுபோல் கதைத்தாள்.

இப்போது வெகு தூரத்தில் வேட்டுச் சத்தங்கள் மீண்டும் கேட்டன.

உடனே ஒருவித பதற்றமும் கவலையும் முகத்தில் அப்பிக்கொள்ள, “கமலி, இதென்ன இங்க ஒரே துவக்கு குட்டுச் சத்தமும் வாகன உறுமல் சத்தங்களுமாய் இருக்கே, என்ன நடக்கிறது?” என்றாள் தமிழினி தன் நிலையையும் மறந்தவளாய். “ஆரோ புதிசா தமிழ் ராணுவத்துக் கெண்டு புடிச்சுக் கொண்டு போன பொடியள் தப்பி இந்தப்பகுதியில் வந்து ஒளிந்து கொண்டாங்களாம், அததான் அவங்களை தேடிக்கொண்டு போறவங்கள் இப்படி சத்த வெடி வைக்கிறாங்களாம்.”

கமலி எந்தவித கவலையுமில்லாமல் அதைச் சொன்னபோது அவளையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தமிழினி, அருப்பிக் கொண்டு வந்த தனது கலகலப்பு மீண்டும் கருகிப்போக அமைதியானாள்.

“என்ன வீட்டு நினைவு எதுவும் வந்திற்றுதோ? ஏன் அப்படி யோசிக்கிற? உங்கட ஊர்பக்கம் இந்தமாதிரி கூத்துக்கள் எதுவும் இல்லையா?” கமலி தமிழினியின் தோளில் கைபோட்டு உலுக்கினாள். “எங்கதான் இது இல்லை? இப்ப எல்லா வீட்டு குடும்பப்பிரச்சினையும் இதுதானே?” என்று தமிழினி கூறியபோது, “தமிழி அக்கா என்னவாம்”? என்று உற்சாகம் மேலிடக் கேட்டவாறு வந்தான் தம்பி தவம்.

தவத்தை கண்டதும், கமலியின் ஆதரவால் ஏற்கனவே இதப் படுத்தப் பட்டிருந்த தமிழினியின் உள்ளம் மேலும் இயல்பாகி, பல பழைய நினைவுகளில் இறக்கை கட்டிக்கொண்டெழுந்தது. தவம் பிரான்சுக்கு போக வேண்டி ஏற்பட்ட நிர்ப்பந்தம் - அதுவும் தனது படிக்க வேண்டும் என்றிருந்த லட்சியத்தையும் மீறி - மிகுந்த திகிலும் சுவாரஸ்யமும் மிக்கதாகும்.

4

இயக்கங்கள் தலையெடுக்கத் தொடங்கியிருந்த காலம். அதில் அவனும் அக்கறை எடுத்திருந்தான். அனேகமான மக்களால் கவரப்பட்டிருந்த இயக்கத்தோடு இவன் தீவிர ஈடுபாட்டுடன் இயங்கினான். அட்வான்ஸ் லெவல் படித்துக் கொண்டிருந்த இவனும் இவன் நண்பர்களும் தமக்குள்ளேயே திட்டமிட்டு இவர்கள் சார்ந்திருந்த இயக்கத்துக்காக பல வகையான உத்தியோகப்பற்றற்ற வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த காலம். இவன் இயல்பாகவே அறிவார்ந்த புத்தகங்கள் வாசிப்பதில் அக்கறையுடையவனாகவும் உலக விடுதலை இயக்கங்கள் அவற்றின் போக்குகள் பற்றியெல்லாம் தெரிந்தவனாக இருந்தான். மக்கள் போராட்டத்தை முன்னெடுத்து வெற்றி கண்டிருந்த, வியட்நாம், விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்திய ஜெனரல் ஜியாப்பில் இவனுக்கு பற்றுதல் அதிகம்.

இவன் சார்ந்திருந்த இயக்கத்தின் அரசியல் பொறுப்பாளர் அடிக்கடி இவன் வீட்டுக்கு வந்து வகுப்புகள் நடத்தினார். அப்படி வீட்டுக்கு வந்து

வகுப்புகள் நடத்தும்போது, இவர்களின் செயற்பாடுகள் பற்றி கேள்வி எழுப்புவனாக இவனே இருந்தான். அன்றும் இப்படி யொருகூட்டமே இவன் வீட்டில் ஏற்பாடாகியிருந்தது. அக்கூட்டத்திற்கு அந்த இயக்கத்தின் புலனாய்வு வேலைகளில் ஈடுபடும் ஒருவரும் வந்திருந்தார். பொறுப்பாளரின் பிரச்சார உரைக்குப் பின்னர் சபையோரின் கேள்வி களுக்கு நேரம் கொடுக்கப்பட்டது. பலர் பல விதமான கேள்விகளை எழுப்பினர். அரசியல் பொறுப்பாளர் அவற்றுக்கான பதில்களை அளித்துப் பாராட்டைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, அங்கிருந்த தவம் இயக்கத்துக்கெதிரான துரோக வேலைகள் புரிந்த ஒருவருக்கு இயக்கம் கொடுத்த தண்டனை பற்றிப் பேசினான். “துரோக வேலைகளில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு நிச்சயம் தண்டனை தேவை. ஆனால் அந்த தண்டனை மனித தர்ம முறைகளை மீறுவதாக இருக்கக்கூடாது. உதாரணமாக அண்மையில் உங்கள் இயக்கத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முனைந்த ஒருவருக்கு நீங்கள் கொடுத்த மரண தண்டனை மிக அருவருப்பானது எனப் பலர் பேசிக் கொண்டனர். தண்டனைக்குள்ளா னவரின் தலை ஓர் இடத்திலும் முண்டம் இன்னோர் இடத்திலும் என்று காட்சி வைக்கப் பட்டிருந்ததே இயக்கத்தின்மேல் மக்களுக்கு அருவருப்பையும் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்திற்று. இத்தகைய செயல்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதே எமது விருப்பம்” என்று தவம் பேசி முடித்தபோது, அதற்குப் பதில் அளித்த பொறுப்பாளர், “இத்தகைய தவிர்க்கப்படவேண்டிய செயல்கள் பற்றி நாம் மேலிடத்துக்கு அறிவிப்போம். அவர்கள் அத்தகைய வற்றை தவிர்ப்பதற்கான நடவடிக்கை எடுப்பார்கள்” என்று அவர் கூறியபோது சபையார் கை தட்டிப் பாராட்டினர்.

கூட்டம் முடிவடைந்து ஒரு கிழமைக்குள் ஒரு அதிர்ச்சியான செய்தி அக் கூட்டத்தை ஒழுங்குப்படுத்திய தவத்துக்கு காத்திருந்தது.

இவனோடு ஏ.எல்.உயர்தர வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, இயக்கத்தில் போய்ச் சேர்ந்த இவனது நண்பனும் உறவினனுமான வெள்ளையன் ஓடோடி வந்து தவத்தை தனியாக அழைத்துப்போய் ரகசியமாகச் சொன்னான். “டேய் மச்சான், உன்னைத் தட்டச் சொல்லி அண்டைக்கு கூட்டத்துக்கு வந்திருந்த புலனாய்வுப் பொறுப்பாளர் மதி சொன்னதாக தகவல் வந்திருக்கு, நீ இங்கேயிருந்து உடனடியா தப்பிப் போய்விடு”

“ஏனாம்? நான் என்ன பிழை செய்தேன்?”

“நீ அன்டைக்கு மரண தண்டனை பற்றிக் கதைத்தது இயக்கத்துக்கு பிடிக்கேல்லயாம்.....”

“அரசியல் பொறுப்பாளர் எனது கேள்வியை வரவேற்றதோடு அப்படியான முறையில் மரணமடைந்தவர தலை வேறு முண்டம் வேறாக காட்சிக்கு வைக்கப்படுவதை மேலிடத்துக்கு சொல்லி தவிர்க்க நடவடிக்கை எடுக்கப் போவதாகத் தானே சொன்னார்.?” என்று கேட்டான் தவம்.

“அப்பிடி அரசியல் பொறுப்பாளர் சொன்னார். ஆனால் புலனாய்வுக் குரியவருக்கு அது பிடிக்கவில்லையாம். இப்படி இயக்க நடவடிக்கைகளை கண்டிப்பவர்கள் ஆபத்தானவர்கள் என்பது அவரின் கருத்து” என்றான் மற்றவன்.

“அப்படியென்றால் அரசியல் பொறுப்பாளர் ஒரு கதையும் புலனாய்வுக்குரியவர் மற்றொரு கதையும் கதைப்பது சரியா?” தவம் கேட்டான்.

“இது தான் இயக்கம், அவங்களை நாம் கேள்வி கேட்க முடியாது. நீ உடனே உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வழியைப்பார்” என்று கூறிய அவன் நண்பன் அங்கிருந்து மோட்டார் சைக்கிளில் சென்று மறைந்தான்.

அவன் அங்கிருந்து மறைந்ததும் தவத்திடம் இருந்த உற்சாகம் எல்லாம் வற்றிப்போக சிலையாக நின்றான். இச் செய்தி நடராசனுக்கு எட்டியது. தமிழினிக்கும் இது தாங்கொணாத துன்பமாக முன்னெழுந்தது. அவள் பற்களை நறநறவென கடித்துக்கொண்டாள். பத்திரகாளிபோல் அவள் முகம் மாறியது. இத்தனை காலமும் உயிரைத் துச்சமென மதித்து இயக்கத்துக்காக பாடுபட்டவர்களுக்கு இதுதானா இயக்கம் செய்யும் கைமாறு?

அவள் உடனே சீலைத்துணியால் காசை முடிந்து தன் தம்பியைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற வேண்டுகலோடு காளியம்மனுக்கு நேர்த்தி வைத்தாள். இப்போது கோயிலறையில் இன்னொரு காளியாக அவள் மாறிக்கொண்டிருந்தாள்.

அதற்கிடையில் இதைக் கேள்விப்பட்ட நடராசன் இந்த விடயம் பற்றி தாய்க்கோ தகப்பனுக்கோ சொல்லாது, தவத்தை கொழும்புக்கு அனுப்பி அங்கிருந்து பிரான்சுக்கோ லண்டனுக்கோ அனுப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். “நல்லா படிக்கிற புள்ளைய ஏன்ரா கெடுக்கிற?” என்று சத்தம் போட்டார் செல்லத்துரையர்.

“அவன் வெளிநாடுபோய் உழைச்சுத்தான் நாங்க சாப்பிடவேணுமா? அவன் வெளிநாடு போகவேணாம். அவன் படிக்கட்டும்” என்று கத்தினாள் தாய்.

“இல்லையம்மா, நாட்டு நிலமை படிக்கிறத்துக்கு தோதாய் இல்லை. எல்லாப் பொடியளும் படிக்கப்போறம் படிக்கப்போறம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இயக்கத்தில் போய்ச் சேருதுகள். உன்ர மகனை உயிரோடு பார்க்க வேணுமெண்டா வெளியில அனுப்பிறதுதான் ஒரே வழி” என்று நடராசன் தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் மெதுவாய்ச் கதைத்தது அவர்களுக்கு பயத்தை ஏற்படுத்திற்று.

தவம் பற்றி தாய் பெரிதும் கவலைப்பட்டார். எப்படியும் தனக்கு கொள்ளி வைக்கிற செல்ல மகனல்லவா அவன்? நடராசன் சொல்வது அவர்களுக்கு சரியென்றே பட்டது. அத்துடன் அவர்கள் வாய் அடைப் பட்டது.

இச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திய நடராசன் தவத்தை தீவுப் பகுதி ஊடாக வள்ளம் ஒன்றின் மூலம் மன்னாருக்கு அனுப்பி அங்கிருந்து அவனை கொழும்புக்கு அனுப்புவதில் வெற்றி கண்டான்.

இதற்கிடையில் தவத்தை தட்டுவதற்காக கட்டளை போட்ட புலனாய்வுப் பொறுப்பாளர் மதி, தவம் தீவுப்பகுதிக்கு தப்பிப்போய் விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டு அவனைத் தேடித் தீவுப் பகுதிக்கு போவதற்காக தன் மெய்க்காவலரோடு யாழ் டவுனுக்கு புறப்பட்டான். அவர்கள் வெலிங்ரன் சந்திக்கு வந்திருக்க மாட்டார்கள். யாழ் கோட்டையிலிருந்து சரமாரியாக எறிகணைகள் புறப்பட்ட வண்ணம் இருந்தன. மோட்டார் சைக்கிளை ஓட்டி வந்த மெய்க்காப்பாளன் “அண்ணை, கொஞ்சம் ஒதுங்கி நின்று விட்டு ஆறுதலாய் போவம்” என்றான். ஆனால் மதிகேட்பதாய் இல்லை. “இதுவழமையா நடக்கிற ஒன்றுதானே, நிற்பாட்டாதே போ” என்றான்.

அவர்கள் வெலிங்ரன் சந்தியை கடந்திருக்க மாட்டார்கள். சொல்லி வைத்தாற்போல் அங்கு விழுந்த எறிகணை மோட்டார் சைக்கிளோடு அவர்களைச் சிதறவைத்தது. சிறிது நேரத்தில் இயக்க வாகனம் ஒன்று வந்து அவ்விருவரின் சிதறிய உடல்களை காவிச் சென்றதைப் பெருங் கூட்டமே திரண்டு பார்த்தது. அடுத்த நாள் அவர்கள் ‘வீர’ மரணத்தை பறைசாற்றி படங்களோடு சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டன.

தமிழினியின் பார்வைக்கும் சுவரொட்டிகள் எட்டின. அவள் அடுத்த கணம் முழுகி உலரவிடப்பட்ட விரித்த கூந்தலோடு கோயிலறைக்கு வந்து நேர்த்திக்காக முடித்து வைத்திருந்த காசை அவிழ்த்தெடுத்தாள். அம்மனுக்கு நன்றி கூறி கற்புரம் காட்டி வணங்கினாள். வெளியே வந்து, கலைந்த கூந்தலை முடித்துக் கொண்டாள்.

இச் செய்தி கொழும்பில் நின்ற தவத்துக்கும் எட்டிற்று.

ஆனால் அவர்கள் அவனை ஊருக்குத் திரும்பி வரவிடவில்லை. சிறிது நாளில் அவன் பிரான்சுக்கு போய்ச் சேர்ந்தான். செல்லத்துரை விதானையாரின் மகனுக்கு உதவுவதற்காக பிரான்சிலிருந்த அவன் ஊரவர்கள் பலர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு முன் வந்தனர். இப்போ ஏழோ, எட்டோ வருடங்களுக்குப் பின்னர் மீண்டும் தவம் ஊர்திருப்பி யுள்ளான். இவையெல்லாம் அவளுக்கு கனவில் நடப்பவை போல் இருந்தன.

காலத்தால் எங்கோ கரையொதுங்கிய பழைய நினைவுகளை ஒரு கணப் பொழுதில் மீட்டுப்பார்த்து வியந்திருந்த தமிழினி முன்னே நின்ற கமலி சொன்ன கதை மற்றொரு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. “தமிழி உனக்குத் தெரியுமா, இப்ப றோட்டால போன இந்திய ராணுவ ட்றக்கில நம்ம குளுவனும் தொங்கிக் கொண்டு போனதை நான் கண்டனான்” என்ற செய்தியே அவள் சொன்னது.

அவள் சொன்னதுமே “என்ன குளுவனும் போறானா?” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டு கண்களை அகல விரித்தாள் தமிழி. அவள் அருகிலே நின்ற தவம், “இப்படியண்டா இப்ப குளுமாடுகளை புடிக்கிற பொறுப்புக்களை ஆரட்ட குடுத்தவனாம்?” என்று கேட்டு விட்டுச் சிரித்தான்.

அதைக் கேட்டு கமலியும் தமிழியும் சிரித்தனர். அப்போது முற்றத்து கேற்றுத் திறபடும் சத்தம் கேட்டது, அதைத் தொடர்ந்து, “நான் தான் முதல்” “இல்லை, நான்தான் முதல்” என்று பெரிதாக போட்டி போட்டுக் கத்தியவர்களாய் இருவர் ஓடிவருவது கேட்டது. நடு ஹோலில் நடராசன் இருப்பதையும் பொருட்படுத்தாது “அம்மா” என்று பெரிதாக அழைத்த வர்களாய், உள்ளே வந்தவர்கள் தமிழினி கிடந்த அறையில் சிரிப்பொலி கேட்கவே அங்கே வந்தனர். வேகமாக உள்ளே புகுந்தவர்கள் உள்ளே தமக்கு அறிமுகமில்லாத புதிய முகமாக இருந்த தமிழியைக் கண்டதும்

ஒரு வித வெட்கத்தோடு தமது புத்தகப்பையை கழற்றாமலேயே தயங்கி னர். அவர்களைக் கண்டதும் உள்ளோடி வெளிவந்த புரிதலோடு மகிழ்ச்சி பொங்க தமிழி எழுந்தாள். எட்டு வயது மதிக்கத்தக்க பெண் பிள்ளை தாய்க்கு பின்னால் மறைந்து மெதுவாக “ஆரம்மா இவா?” என்று கேள்வி எழுப்பினாள். அவளருகே அவளது ஆறு வயது தம்பி ஒருவித அசட்டுச் சிரப்போடு தமிழியை பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“நான் ஆரா?” என்று அன்பாகக் கேட்டவளாய் கட்டிலை விட்டி றங்கிய தமிழி அவர்கள் இருவரையும் அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

“உங்களுக்கொரு ஆசை அத்தை இருக்கிறா என்று நான் சொல்லிறது நினைவிருக்கா? அவாதான் இவா” என்று கமலி விளக்கம் கொடுத்தாள்.

நான் ஆரெண்டு உங்களுக்கு நிறைய கதை சொல்லுவேன் போய் உடுப்பை மாத்தி சாப்பிட்டிட்டு வாங்க” என்று தமிழி சொன்னதுதான் தாமதம் வில்லை விட்டுப்பாயும் அம்பாய் அவர்கள் விரைந்தனர்.

அவர்கள் அங்கிருந்து அகன்ற அடுத்த நிமிடம் மீண்டும் முற்றத்து கேற் திற்படும் சத்தம் கேட்டது. தவமும் கமலியும் யார் வருகிறார்கள் என்று பார்க்க அங்கிருந்து அகன்றனர்.

இரண்டு இந்திய ராணுவம் பின்னால் வர முன்னால் மூன்று உள்ளூர் இளைஞர் ராணுவ உடையில் வந்தனர். முன்னால் நடராசனும் கமலியும் நிற்பதைப்பார்த்து, “ஐயா, மன்னிக்க வேணும் நாங்க உள்ளே வந்து உங்க வீட்டை செக் பண்ண வேணும்”, என்றவர்களாய் சப்பாத்துக்களை கழற்றினர். “இந்தப் பக்கத்தில உள்ள எல்லா வீடுகளையும் செக் பண்ணிக் கொண்டு வாறம்”, என்றவர்களாய் உள்ளே வந்து ஒவ்வொரு அறையாக நோட்டம் விட்டனர். தமிழி இருந்த நடு அறையில் சிறிது நேரம் நின்று “இவா ஆரு?” என்று கேட்டபடி நின்றனர். “அவா என்ற தங்கச்சி, சுகமில்லாமல் கிடக்கிறா.” என்றான் நடராசன். அவர்கள் அவளையே திரும்பி திரும்பி பார்த்தவாறு நடந்தனர். பின்னர் அடிவளவுவரை சென்று பார்த்துவிட்டு வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றனர்.

“இவா ஆரு?” என்று உங்கள் பிள்ளைகள் கேட்ட மாதிரியே அவங் களும் கேட்டுக் கொண்டு போறாங்கள்” என்று நடராசனுக்கு சொன்னாள் கமலி, சிறிது தாமதித்து “எல்லாருக்கும் தமிழியில்தான் கண்” என்று சொல்லிக்கொண்டு குசினிக்குள் போனாள் கமலி. நடராசன் ஏதோ

அலுவலாய் வெளியே போனான். தவம் தன் அறக்குள் இருந்து எதையோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவசர அவசரமாய் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு “நான் முந்தி நீ முந்தி” என்றவர்களாய் தமிழினியின் கட்டிலுக்குச் சென்று அக்காவும், தமிழியும் அவளருகே அக்கமும் பக்கமுமாக இருந்துகொண்டு “சொல்லுங்க அதை, நீங்கள் சொல்லிறதாகச் சொன்ன கதையை” என்று தூண்டினர்.

“நான் அதை சொல்லிறன். முதலில் நீங்க உங்கள் பெயரைச் சொல்லுங்க” என்றாள் தமிழி.

“என்ற பெயர் விபுல்” என்றான் தம்பி முந்திக்கொண்டு.

“என்ற பெயர் ‘இசையாழ்’ என்றாள் அக்கா, ‘

‘விபுல், உன்னுடைய முழுப் பெயர் என்ன?’

“விபுலானந்தன்”

“அடேயப்பா, உங்களுடைய அப்பாவும் அம்மாவும் திட்டமிட்டுத் தான் உங்களுக்கு பெயர் வைச்சிருக்கிறாங்க” என்று கூறிய தமிழினி “விபுலானந்தன் இல்லாமல் யாழ் இசையை நாம் நினைக்கவும் முடியாது. இல்லையா”? என்று அவள் கூறியது அவர்களுக்கு விளங்கியதோ இல்லையோ அவர்கள் கதை கேட்பதிலேயே கண்ணாய் இருந்தனர்.

“சரி நீங்கள் உங்க கதையைச் சொல்லுங்க” என்றாள் இசை.

“ஓம் கெதியாச் சொல்லுங்க, அதை” என்றான் விபுல்.

“சரி சொல்லிறன் கேளுங்க. ஒரு ஊரிலே ஒருபெண் இருந்தாளாம். அவள் பிறந்த ஊருக்கு சங்கிலியன்தோப்பென்ற பெயராம்.

“அப்படியெண்டா எங்கட ஊரில்தான் பிறந்தாவா?” என்று கேட்டனர். இருவரும்.

“ஓம் இங்கதான் பிறந்தார். ஆனா இவா ஒரு அதிசயமான பிறவி” என்றாள் தமிழி.

“அப்படியெண்டா?” இசையாழ் கேட்டாள்.

“அதாவது இவா பிறக்கும் போதே இவளோடு சேர்ந்து ஒரு வெள்ளி நாடாவும் வந்திருக்கு, ஆனா அந்த வெள்ளிநாடா வேறுயார் கண்ணுக்கும் தெரியாது, இவா கண்ணுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்”.

“அதைக் கொண்டு இவா என்ன செய்வா?” தம்பியும் அக்காவும் ஏக காலத்தில் கேட்டனர்.

“இவா எல்லா இடங்களுக்கும் மற்றவர்களின் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போய் வருவா. வேறு வேறு உருவங்களில் நடமாடுவா. நல்லதையே செய்வா. கெட்டவர்கள் இவர் பார்வை பட்டால் அழிந்துபோவர்.”

“அப்ப இவா சாக மாட்டாவா?” தம்பி விபுல் கேட்டான்.

“இல்லை, இவா சாகமாட்டா. பல தடவை இவா செத்துப்போனதாகச் சொல்லி இவர் உடம்பை சடலையில் எறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர் அதன் பிறகு வேறு உருவங்களில் வந்துதான் விட்ட வேலையைத் தொடர்ந்து செய்து முடித்திருக்கிறார்.

“இதைக் கேட்க எனக்க பயமா இருக்கு?” அக்கா கூறினாள், கூறிக் கொண்டே தமிழியின் அருகே நெருங்கி அணைத்துக் கொண்டாள்.

“எங்களுக்கு வெள்ளி நாடா இல்லையா?” விபுல் ஆவலோடு கேட்டான்.

“ஏன் இல்லை, எல்லாருக்கும் இருக்கு, அதைக் காணவேண்டுமானால் அதற்குரிய பயிற்சி செய்ய வேணும்.”

“அந்தப் பயிற்சி உங்களுக்குத் தெரியுமா?” இசையாழ் கேட்டான்.

“எனக்கும் தெரியாது தெரிந்தவர்கள் இருந்தால் கேட்டுச் சொல்கிறன்” என்று தமிழினி சொன்னபோது, “நீங்கள் அவாவை கண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று விபுல் கேட்டான்.

“ஓ நான் கண்டிருக்கிறன். அவவும் நானும் கூட்டாளிகள். இரண்டு பேருமா சேர்ந்து இந்தப்பக்கத்தில் உள்ள மல்லிகைப் பூக்கள் எல்லாம் பறித்து சட்டநாதருக்கு மாலை சாத்தியிருக்கிறோம். இதுக்காக நானும் அவவும் நடந்த ஒற்றையடிப்பாதைகளில் இன்னும் எங்கள் காலடிகள் ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கு, தெரியுமா?”

“அதெப்படி, காலடியை மண்மூடியிருக்குமே” - இசையாழ் கேட்டான்.

“அவாவுடைய காலடிகள் அழியாது, அதனால் என்னுடையதும் அழியாது” என்று கூறிய அவர்கள் அதை “ஒருநாள் பள்ளிகூட விடுதலைக்கு அவாவும் நானும் நடந்த பாதையில் எங்கள் காலடியைப் பார்க்க போவோம், சரியா?” என்றாள்.

“ஓ நாங்க ரெடி” என்று கத்திய இருவரும் “வேற நீங்க செய்ததை சொல்லுங்க” என்றனர்.

“நாங்க இருவரும் யமுனா ஏரியில் நீச்சல் அடித்திருக்கிறோம். முன்னர் அது பளிங்கு போன்ற நீச்சல் குளம். அப்போது நாங்கள் எற்றிய தண்ணீர் இன்னும் துளித்துளியா அங்குள்ளமர இலைகளில் மன்னிக் கொண்டிருக்கும், தெரியுமா? இப்பவும் நீங்க அதைப்பார்க்கலாம்”

வாயவிழ கேட்டுக்கொண்டிருந்த அக்காவும், தம்பியும் “இன்னும் சொல்லுங்க சொல்லுங்க” என்று அவளை தூண்டிக்கொண்டிருந்தபோது, அவர்கள் வீட்டருகில் இருந்த சந்தியில் யாரோ ஒரு பெண் ஒப்பாரி வைத்து அழுவது கேட்டது.

“ஐயோ என்ற பிள்ளையை பிடிச்சிக்கொண்டு போறாங்களே, பாவி யள்! நாசமாப் போனவங்கள் என்ற பிள்ளையை பிடிச்செண்டு போறாங்களே!”

கதை சொல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்த அக்காவும், தம்பியும் அதைக் கேட்டு வெளியே ஓடினர். இவ்வளவு நேரமும் அவர்களின் தூண்டுதலால் அவர்களுக்கு சுவைதரும் வகையில் கற்பனை பண்ணிப் பண்ணி கதைசொல்லிக் கொண்டிருந்த தமிழினிக்கு சிறிது ஓய்வு கிடைத்தது. இன்னும் எவ்வாறு அவர்களை வியக்க வைக்கும் வகையில் கதை சொல்லலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த தமிழினிக்கு, அவளுக்கு முன்னே சுவரில் தொங்கிய அவளது பெற்றோரின் படங்கள் பழைய நினைவுகளைக் கிளறி கொண்டு வந்தன.

அவளது தந்தையார் செல்லத்துரை விதானயார் தமது மூதாதையர் வீடான பழைய வீட்டுக்குப் பதிலாக புதிய வீடொன்றைக் கட்டுவதற்காக அதற்கு சற்றுத்தள்ளி அத்திவாரம் ஒன்றினை போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பணியில் பலர் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களோடு சக ஊழியனாகவும் அவர்களை மேற்பார்வை பார்ப்பவனாகவும் பக்கத்து வீட்டு நாகராசனை செல்லத்துரை விதானயார் நியமித்திருந்தார். இதுவே தமிழினிக்கும் நாகராசனுக்குமிடையே நெருக்கமான உறவு ஏற்படவும். பின்னர் அவர்கள் ஊரைவிட்டுத் தப்பியோடவும் வழிவகுத்தது. தமிழினியின் இச் செயலால் அதிர்ந்துபோன செல்லத்துரையர் சிறிது காலத்துள் இறந்தும் போனார். இது நடராசனுக்கு துன்பத்தை தந்ததாய் இருந்தாலும் அவளது இஷ்டப்படி செயல்படும் சுதந்திரத்திற்கு வழியும் அவனுக்கு

அது வழங்கிற்று. அதனால் அவன் காதல் கொண்டிருந்த சொந்த மாமன் மகளான கமலியை - அவர்களின் பொருளாதார வசதி இன்மை காரணமாக - கைப்பிடிப்பதை செல்லத்துரையர் விரும்பவில்லை. இவர்கள் இருவருக்குமிடையே தூதுபோய் அவர்கள் காதலை உயிர்ப்பித்த வண்ணம் இருந்தவள் தமிழினிதான். அப்பா இறந்ததும் தாயாரின் முழு ஆசீர்வாதத்தோடு, நடராசன் கமலியை கலியாணம் செய்துகொண்டான். ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சியை, தமிழினி இல்லாததால் அவனால் பூரணமாக அனுபவிக்க முடியாமல் போனதே அவனுக்கு பெருங் குறையாக இருந்தது.

ஆனால் தந்தையார் சங்கிலியன் தோப்பில் பழைய வீட்டை கைவிட்டு புதிய வீடொன்று கட்டுவதற்காய் அத்திவாரம் இட்டிருந்தார் என்பது நடராசனுக்கு தெரியும். ஆனால் அவன் சங்கிலியன் தோப்பில் அத்திவாரம் போட்ட இடத்தை விட்டுவிட்டு, வாகனப் போக்குவரத்துக்கு வசதியான பக்கமாகப் பார்த்து வீட்டை கட்டினான் என்றால் அதற்கும் காரணம் அவன் தந்தையாரே.

ஒருநாள் அதிகாலையில் எழுந்த செல்லத்துரையர் தமிழினி போட்டுக் கொடுத்த கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு சுருட்டொன்றை பற்றவைத்தவராய் முற்றத்தில் சிறிது நேரம் யோசித்துக்கொண்டு நின்று விட்டு மெதுவாக சமையலறை வாசலருகே வந்து “பிள்ளை” என்று தமிழினியை அன்போடு அழைத்தவராய் அருகே வந்தார்.

“என்னப்பா?” என்றவளாய் தமிழினி அவரை ஆவலோடு பார்த்தாள். “இராத்திரி ஒரு கனவு கண்டன் பிள்ளை, அது ஒரு கெட்ட கனவுபோல எனக்குப்படுகுது. ராத்திரி நாலுமணியிருக்கும் நான் கனவுகண்டு முழிச்ச போது..... அதுக்குப்பிறகு நித்திரையே கொள்ள முடியாமல் போச்சு” என்று கூறிவிட்டு அவளைப் பார்த்தார்.

“சொல்லுங்க அப்பா என்ன மாதிரி கனவு கண்டேங்க?” அவள் அவரைப் பார்த்து ஆவலோடு கேட்டாள். அவரும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

யப்பான்காரன் திருகோணமலையிலும் கொழும்பிலும் குண்டுபோட்ட சண்டைக்காலம் திரும்பி வந்தது போலவே அவருக்கு இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் விமானம் ஒன்று ஆகாயத்தில் இரைவது கேட்டாலே பள்ளிக்கூட மாணவர்களை வாத்திமார் வாங்கிலுக்கு கீழே விழுந்து படுத்துவிடச் சொல்லுவார்கள். செல்லத்துரையர் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனகாலத்தில் கிடைத்த இந்த மாதிரி அனுபவங்களை நினைத்து இப்போது சிரிப்பது துண்டு.

அன்றைக்கு செல்லத்துரையருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் இத்தகைய வேடிக்கை மாதிரித்தான் ஆரம்பித்தது. ஆனால் திடீரென அவரின் முன் விரிந்த காட்சி அவரை நடுநடுங்க வைத்தது. அவர் பெரிய வீடொன்றைக் கட்டி முக்கால்வாசி முடியும் கட்டம். பார்ப்பவர் பொறாமைப்படும் வகையில் பெரும் நிலப்பரப்பை தனதாக்கிக்கொண்ட கட்டிடம் அது “பச்சைப் பசேல்” என்ற வயல் வெளிகள். ஆங்காங்கே நாரைகள் பறந்து திரியும். நீர்த்தேக்கங்கள்; எல்லா தெருக்களும் அந்த வீட்டை நோக்கியே செல்கின்றன. பூரணமாக கட்டி முடிக்கப்படாத வீடே இவ்வளவு கம்பீரமாக தெரிகின்ற தென்றால், பூரணமாக முடிக்கப்பட்ட வீடு எவ்வளவு கவர்ச்சியாக இருக்கும் என்று செல்லத்துரையர் ரசித்தபடி நிற்கும் போதுதான், எங்கிருந்தோ யப்பான்காரனின் கருமைபோர்த்த விமானங்கள் பறந்து வருகின்றன. தொப் தொப்பென்று குண்டுகள் வீட்டின் மேல் விழுகின்றன. அங்காங்கே அழகூட்டியவாறு இருந்த நீர்த்தேக்கங்களில் இரத்தம் குபீரிட்டுப் பாய்ந்தது. நாரைகள் செத்து மிதந்தன. வீட்டை நோக்கி வந்த பாதைகளில் பிணங்கள் சிதறிக்கிடக்கின்றன. தலையில்லாத கை, கால் சிதறப்பட்டு குருதி குளித்த உடல்கள், பார்க்கும் இடமெங்கும் சனங்களின் ஓலம், குழந்தைகளின் அலறல் ..... பார்த்துக்கொண்டு நின்ற செல்லத்துரையருக்கு தலை சுற்றுவதுபோல் இருக்கிறது. பிதற்றியவாறு வீட்டுக்குள்ளே ஓடுகிறார். வீடு தகர்ந்து விழப்போவதுபோல் ஆட்டங்காணுகிறது. என்ன ஆச்சரியம்! அவரே எதிர்பாரதவகையில், ஆடிக்கொண்டிருந்த அந்த வீட்டை கீழே விழுந்துவிடாது முட்டுக் கொடுப்பதற்கும் தோள் கொடுப்பதற்கும் உள்ளே ஏராளமானோர் நிற்பது தெரிகிறது. அவர்களோடு செல்லதுரையரும் போய்ச் சேர்ந்து கொளக்கிறார். அங்கே அவர் யாழினிக்கு சம்பந்தம் பேசிய இராமநாதன், விருத்தசலம், வெள்ளியம்பலம், பேரின்பநாயகம், தேவநாயகம் என்று பல உறவுமுறைக் காரர்கள் எல்லாரும் நின்று தோள்கொடுப்பதுபோல் பட்டது. அது மட்டுமல்ல தமிழினியைக் கூட்டிக்கொண்டோடிய நாகராசனும் அவனை யொத்த, பெருங்கூட்டமாகத் திரண்டிருந்த இளைஞர்களோடு சேர்ந்து தோள்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

விமானங்கள் மேலே இரைவது கேட்டது.

குண்டுகள் மீண்டும் போடப்பட்டன.

ஆட்டங்கண்ட வீட்டை யாராலும் தூக்கி நிறுத்த முடியவில்லை. அது அவர்கள் மேலேயே விழப்போகிறது என்று கண்டதும் எல்லாரும் செல்லத் துரையர் உட்பட, பீதி வழியும் விழிகளோடு வெளியேறுகின்றனர்.

அவர்கள் வெளியேறவும் பேரோசையைப் பிறப்பித்தவாறு வீடு விழுந்து சிதறவும் சரியாய் இருந்தது. எல்லாம் முடிந்தபின் பேரமைதி. அங்கு செல்லத்துரையரோடு தோள் கொடுத்தவர்கள் எவரையும் காண வில்லை. அவர் மட்டும் அங்கே நிற்கிறார். அங்கு நிலவிய அமைதியை ஊடறுத்த வாறு “அம்மா அம்மா” என்ற ஈனக் குரல் இடிபாடுகளுக்கிடையே இருந்து எழுகிறது.

செல்லத்துரையரின் நெஞ்சு பதறியது. அது வேறு யாருடையதும்ல்ல. அவர் பெற்ற தமிழினியுடையதுதான்!

அவர் “என்ற மகளே, தமிழி தமிழி” என்று பெருங்குரல் எடுத்துக் கூவியவாறு இடிபாடுகளை நோக்கி ஓடுகிறார். ஆனால் அவர் இடிபாடுகளை நெருங்க முன்னர் அவர் கட்டிய வீட்டை அப்படியே கையில் தூக்கி எடுத்து, கோவர்த்தன மலையை கையில் எடுத்தாடிய கண்ணணைப் போல் தமிழினி பேருருவம் தரித்தவளாய் ஆடுகிறாள். அவள் தன் வலக்கையில் தூக்கிவைத்திருப்பது செல்லத்துரையர் கட்டிய வீடா அல்லது இலங்கை நாடா? ஒரு கணம் அவள் கையில் இருப்பது அவர் வீடாகவும் மறுகணம் இலங்கை நாடாகவும் மாறிமாறித் தெரிகின்றன. வலுவேகமாக ஆடுகிறாள். ஆடும் வேகத்தில் அவள் தூக்கிய கையில் ஆடுவது அவர் வீடா அல்லது இலங்கை நாடா?

அவர் அச்சமடைந்தவராய் தமிழினி, தமிழினி எனக் கத்தியவாறு அவளை நோக்கி ஓடுகிறார். கத்தியவாறு நித்திரையிலிருந்து எழுகிறார்.

செல்லதுரையர் தமிழினிக்கு சொன்ன இந்தக் கனவு, அவள் மூலம் நடராசனுக்கு கசிகிறது. அதன் பின்னர், செல்லத்துரையர் வீடு கட்டுவதற்கு போட்டிருந்த அத்திவாரம், ஏதோ ஆபத்து நிறைந்த இடமாகவே அவனுக்கு தெரிந்தது. அதனால் அவன் அந்த இடத்தைக் விட்டு, வாகனப் புழக்கமுள்ள ரோட்டுக் கரைப்பக்கமாக இப்போது தான் இருக்கும் புதிய வீட்டைக் கட்டினான். கூடவே நாகராசனோடு தமிழினி ஓடிப் போகக் காரணமாக இருந்த அந்தப் பழைய சங்கிலியன் தோப்பை அவன் அடியோடு வெறுத்ததே முக்கிய காரணம் எனலாம்.

இந்த கனவு பற்றிய எண்ணம் அவள் மனதில் ஓடியதும், நாகராசனோடு ஓடிப்போய் அவள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை நினைவில் எழுந்தது. அவள் எப்பொழுதும் அதை மீட்டுப்பார்த்து, உருட்டி உருட்டி எடுக்கும் உணர்வுகளின் ஒரு நாய்க்கடிக்கு தன்னை உட்படுத்த எப்பொழுதும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் தெருவில் யாரோ ஒரு பெண் வைத்த கூக்குரல் கேட்டு வேடிக்கை பார்க்க ஓடிய விபுலும் இசையாமும் இன்னும் திரும்பி வராததாலும் அப்பர் கண்ட கனவின் நினைவோட்டத்தாலும் அவள் அந்தப் பழைய நினைவுகளில் வீழ்ந்தெழும்ப வேண்டியதாயிற்று.

5

நாகராசனும், தமிழினியும் வட்டக்கச்சிக்குப் போய் நாகராசனின் சித்தி வீட்டில்தான் தங்கினார்கள். ஒருமாதகாலந்தான் அவர்கள் அங்கே இருந்தார்கள். பின்னர் நாகராசனின் போராளிகள் முகாமுக்கு அருகே அவனுக்கென்றிருந்த நண்பர்களும் - இவர்கள் அனைவரும் இயக்கப் போராளிகள் என்பதை அவள் பின்னர் அறிந்தாள் - சேர்ந்து நாகராசனின் சித்தி வீடுமாதிரி அதையும் விட சற்றுப்பெரிய கிடுகுகளினால் வேய்ந்த வீட்டை போட்டு முடித்தார்கள். ட்றகர்ர மூலம் களிமண் கொண்டு வரப்பட்டு, நேர்த்தியான சுவரெழுப்பி, ஓர் அறைவீடும் பெரிய விறாந்தையும், சமையலுக்கென்று அருகே ஒருமாலும் இரண்டு மாதத்திற்கும் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. வீடு “குடிபுகல்” நடந்தபோது, அவனது நண்பர்கள் கதிரைகள் வாங்கிக் கொடுத்தனர். சித்தி வீட்டிலிருந்து ஒரு கட்டிலும் சிறு அலுமாரியும் வந்தது.

நாகராசனும் அவனது நண்பர்களும் சேர்ந்து காடு வெட்டி பெரிய கமம் செய்வதாகச் சொன்னார்கள். இடைக்கிடை அவர்கள் சமையலுக்கு கொண்டுவரும் மரக்கறி வகைகள் கமத்தில் இருந்துதான் கொண்டு வரப்பட்டது போல் தெரிந்தது. ஆனால் இடைக் இடை போறைப் பைகளுக்குள் போட்டு எ.கே 47 னும் சைக்கிளில் மறைத்து கொண்டு வருவதும் திரும்ப எடுத்து போவதும் நடைபெற்றது.

நாகராசனுக்கு இயக்கப் போராளிகள் தவிர ஏராளமான நண்பர்கள் கூட்டமே இருந்த தென்பதை அங்கே போன பிறகே தமிழினி தெரிந்து கொண்டாள். புலிகளால் கலைக்கப்பட்ட இயக்கங்களிலிருந்து விடுபட்ட

வர்கள் இந்தியராணுவத் தோடு பின்னால் திரிந்து விட்டு வந்தவர்கள், இன்னும் சில இயக்கங்களிலிருந்து வந்தவர்கள், எந்த இயக்கத்திலும் இல்லாது நேரத்துக்கேற்ப தம் நிறங்களை மாற்றிக்கொண்டது திரிபவர்கள் என்று பல வகையாறாக்கள், அவன் பின்னால் திரிவது போல் அவளுக்குப் பட்டது.

ஆனால் இவர்களில் மோகன், சின்னான், முரளி ஆகிய மூவரும் நாகராசனோடு நிழல்போலவே தொடர்ந்தனர். இவர்கள் உண்மையில் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பது அவளுக்கு மர்மமாகவே இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் ஏதோ பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அத்தோடு இவர்களுக்கு நாகராசனே தலைமை தாங்குகிறான் என்பதும் அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் நாகராசன் கையில் எப்பொழுதும் காசு புழங்கிக் கொண்டதான் இருந்தது. அவர்கள் கமம் செய்கிறார்கள் என்பதற்காதாரமாக வீட்டில் நெல் மூடைகள் அடுக்கப் பட்டன. இடைக்கிடை மரக்கறி சமையலுக்கும் வந்த வண்ணமே இருந்தது.

மோகன் , சின்னான், முரளி ஆகிய மூவரும் இரவுச்சாப்பாட்டை நாகராசன் வீட்டிலேயே வைத்துக் கொண்டனர்.

இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு அவர்கள் கூடும்போது, பல விஷயங்களைக் கதைத்துக் கொள்வார்கள். அவர்கள் அன்றைக்கு இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு கூடிய போது “இவன் தேவனை நம்பலாமா?” என்றான் நாகராசன் மோகனைப் பார்த்து.

“அவன் ஒரு நாளைக்கு ஒரு கதையோட வாறான்” என்றான் முரளி.

“அதனால்தான் எனக்கு அவனில் சந்தேகம் அவனையும் அவனோட சேர்ந்து வாறவங்களையும் மோகன் நீ ஒரு கண்வை” என்றான் நாகராசன் மோகனைப்பார்த்து.

“நாகராசண்ண நீ சொல்ல முந்தியே எனக்கு அவனில் சந்தேகம்” என்று கூறிய மோகன் “இவன் இந்திய ராணுவத்தோட வந்த பெரு மாளுடைய ஆக்களாகவும் இருக்கலாம்” என்று மேலும் மேலும் தன் சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்தினான்.

இதைக்கேட்டதும் இதுவரை பேசாதிருந்த சின்னான், “இல்ல நாகராசண்ண, எனக்கு அவன் நல்லாத் தெரியும் என்ற தம்பியோட படிச்சவன். இவனுக்கும் இயக்கங்களுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்ல. என்ற தம்பி சொல்லிதான் அவன் எங்களாட்ட வந்தவன். எங்கட இயக்கத்தில் இவனுக்கு

நல்ல மரியாதை. ஆனால் தன்னை பெரிசா காட்டிக்கொள்ள கண்டதையும் சொல்லுவான். இவனுக்கு பள்ளிக்கூடப் பட்டப் பெயரே புளுகன்” என்றான்.

“அப்படியானவங்களோட நாங்க கவனமாத்தான் இருக்கவேணும்,” என்றான் மோகன். “அதை நானும் மறுக்க மாட்டேன்” என்று சின்னான் ஆமோதித்தான்..

சின்னான் பேசி சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் நாகராசன் குரலை மிகவும் தாழ்த்தி ரகசியம் பேசுவதுபோல் “புதிசா வாறவங்களை கமத்தை விட்டு “மற்ற” இடத்துக்கு கொண்டு போகவேணாம். எதையும் சொல்லிக் கொடுப்பதானால் அங்கேயே வைச்ச சொல்லி கொடுங்க” என்றான். அங்குமிங்கும் பார்த்தவனாக.

தான் சொல்வது தமிழினிக்குக் கூட தெரியக்கூடாது என்பதுபோல் இருந்தது அவன் பார்வை. இது அவர்களுக்கும் தெரியும். அவர்கள் மாலை வீட்டுக்கு வரும்போது அவர்களின் இரவுச்சாப்பாட்டுக்கான அடுக்குகளில் ஈடுபட்டிருப்பது அவளது வழக்கம்.

அவள் அங்கு உணவோடு வரும்வரை நாகராசன் நண்பர்களோடு கலகலப்பாய் இருப்பான். இலங்கை அரசின் ஊக்குவிப்பில் நடைபெறும் பேரினவாத எழுச்சி, இயக்கங்களுக்கிடையே உள்ள முறுகல் நிலை, இந்தியாவின் பெரியண்ணா வேடம், உலகில் உருவாகிவரும் புதிய அரசியல் ஒழுங்கு என்றெல்லாம் பல வகையானவை பற்றிய விவாதங்கள் அங்க நடந்து கொண்டிருக்கும். ஆனால் இத்தனையும் அவள் அங்கு உணவு கொண்டு வரும்வரைதான் நாகராசனால் ஊக்குவிக்கப்படும். அவள் வந்து உணவு பரிமாறத் தொடங்கியதும் அவன் முகம் மழைக்கால மேகம்போல் இருளத் தொடங்கிவிடும். அவனது நாக்கு தொண்டையின் அடி ஆழத்துக்கு இறங்கி விட்டது போல் பேச்சிழந்து புரண்டு கொண்டிருக்கும். திடீரென அவன் தான் இருந்த இடத்தை விட்டெழும்பி ஏதோ அலுவலில் ஈடுபட்டிருப்பவன் போல் பாசாங்கு செய்தாலும் அவன் கவனமெல்லாம் சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றியே சுழன்றுகொண்டிருக்கும்.

ஆனால் நண்பர்கள் நாகராசனைப்பற்றி கவலைப்பட்டதாய் இல்லை. அவர்கள் தம்பாட்டுக்கு தமது வழமையான கேலி, கிண்டல், பகிடி என்பவற்றை விட்டதாய் இல்லை. தமிழினி அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறினாள். அவர்கள் “அண்ணி, அண்ணி” என்று அன்பாக அழைத்தனர். “அண்ணி,

உங்ட கிழங்கு பிரட்டல் அந்த மாதிரி" என்ற மோகன் புகழ்ந்தான். "நாகராசண்ண, நீங்களும் வந்து சாப்பிடுங்க" என்று அழைத்தான் சின்னான்.

"எனக்கு இப்ப பசிக்கேல்ல நீங்க சாப்பிடுங்க" என்று நாகராசன் பதிலளித்தபோது அவன் முகம் இன்னும் இருண்டிருந்தது.

"தமிழி" என்று திடீரென நாகராசன் அடித்தொண்டையால் அழைத்தான். அவள் அவர்கள் அருகே நின்று பரிமாறுவதை அவன் விரும்பவில்லை என்பதுபோல் இருந்தது அந்த அழைப்பு. அவள் அவனருகே "என்ன?" என்ற பார்வையோடு ஓடிவந்தாள்.

"ஒரு பிளெயின் டீ போட்டுக் கொண்டு வா, பாப்பம்" என்று அவன் அவளை அடுப்படி மாலுக்கு அனுப்பியபோது ஒரு சிடுசிடுப்பும் எரிச்சலும் தெரிந்தது. "அவள் அவனோடு ஓடிவந்து நான்கு மாதத்திற்கு மேலாகிறது. இப்போ வர வர அவளது முகத்தில் குரூரமும், எரிச்சலும் அதிகரித்துக் கொண்டு போவது போலிருந்தது. நிர்மலமான வானம்போல் பளிச்சென தெரிந்த அவளது முகம், இவளது முகத்தின் இருண்மையின் நிழல் அவள் முகத்திலும் படரவிடப்பட்டுத் தெறிப்பது போல் இருந்தது. காரணம் தெரியாத ஒருவித பதற்றமும், பீதியும் அவளில் தொற்றிக் கொண்டதால் தலைவலி, தலைசுற்று.

ஆரம்பத்தில் இது பற்றி தமிழினிக்கு எதுவுமே தெரியாததால் அவள் கலகலப்பாகவே கணவனின் நண்பர்களோடு பழகினாள். அப்போதெல்லாம் நாகராசன் முகத்தைச் சிடுசிடுப்பாய் வைத்துக் கொள்வதும் சிறிய ஒரு தவறுக்கும் பெரியதாய் சினந்து விழுவதும் அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. ஆனால் அதன் காரணங்கள் மெல்ல மெல்ல வாய் பிளந்த வேட்டை நாயின் பற்கள்போல் அவள் முன்தெரிந்தபோது, அவள் இரண்டு சிறகுகளும் வெட்டப்பட்ட பறவை போல் மண்ணில் வீழ்ந்தாள்.

அவள் தேர்ந்தெடுத்த வழி பிழைத்துப்போய் விட்டதா?

திடீரென அவள் முன் எந்த உணர்வுமற்ற வெற்றுச்சுவர் எழுந்து நின்றது. போக வழிதெரியாது கை பிசைந்து கொண்டு நின்றாள்.

நாகராசனின் மூன்று நண்பர்களும் அவனை நிழல் போலவே தொடர்ந்தனர். தமிழினி வருவதற்கு முன்னர் தம் இரவுச்சாப்பாட்டை தமக்கு வசதியான இடங்களில் வைத்துக் கொண்டனர். ஆனால் அவள் வந்ததற்குப் பின்னர் அவர்கள் சாப்பாட்டை இரவில் தன் வீட்டிலேயே வைத்துக்

கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தினான் நாகராசன். ஏன் அப்படிச் செய்தான் என்பது அவளுக்கு புரியவில்லை.

நண்பர்கள் எப்பொழுதும் கலகலப்பாகவே இருந்தனர். அவர்களில் மோகன் இன்னும் ஒருபடிமேல் . ஆள் சிவலை, அழகானவனும் கூட, அவனை இவர்கள் “சிவலை” என்று இடைக்கிடை அழைப்பதும் உண்டு.

வீட்டுக்கு வரும் நண்பர்களோடு தமிழினியும் கலகலப்பாக கதைக்கத் தொடங்கியதும் நாகராசனிடமிருந்த கலகலப்பு போய்விட்டதுதான் அவளுக்குப் புரியாமல் போனது. இப்போது அவன் முகம் கறுக்கத் தொடங்கியதோடு, அவன் இவள்மீது எறியும் பார்வையிலும் ஒருவித குரூரம் தொற்றி கொண்டதும் அவளுக்குப் புரியவில்லை.

அன்றைக்கு நடந்த நிகழ்ச்சி அவளுக்கு திடீரென எல்லாவற்றையும் புரியவைத்தது.

வழமைக்கு மாறாக, இரவுச்சாப்பாட்டுக்காக மோகன் மட்டும் வீட்டுக்கு வந்தான்.

“எங்கே உங்கண்ணரும் மற்றவையும்?” மோகன் வீட்டுவாசல்படி ஏறமுன்னரே தமிழினியிடமிருந்து வந்த கேள்வி அதுதான்.

“அவை எங்கோ அவசர அலுவலாக போயிற்றினம், என்னை வீட்டோகச் சொல்லிப்போட்டு. நாளைக்கு கமத்துக்கு தண்ணி இறைக்க வேணும்” என்ற சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னான் மோகன். அவனருகே வந்த தமிழினி அவனிருந்த மேசைக்கு எதிர்ப்புறமாக இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

“ஏனடா தம்பி படிப்பை குழப்பியெண்டு இயக்கத்துக்கு போன?” யாழினி திடீரெனக் கேட்டாள். மோகன் கொஞ்சநேரம் நாடியைத்தடவிக்கொண்டு சிரித்தான். பின்னர் சிரித்துக் கொண்டே, “எங்கட அப்பா கொழும்பில கடை வைத்திருந்தவர். 56 ல் பண்டாரநாயக்கா, சிங்களம், மட்டும் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது, நம்ம தலைவர்கள் காலி முகத்திடலில் சத்தியாக்கிரகம் செய்தபோது, எங்கட கடையும் தாக்கப்பட்டது. பிறகு 58 ல் கலவரம் வெடித்தபோது நான் சின்னப் பையன். அப்பா, அம்மா. நான் எல்லாரும் உயிர்த் தப்பினது பெரிய காரியம். பிறகு பொலிசில் தஞ்ச மடைந்து கப்பல்ல யாழ்ப்பாணம் வந்தம். அண்டைக் கிருந்து இந்த பேரினவாதத்துக்கு எதிராக போரட வேணும் என்ற ஒரு வேகம் எனக்குள்ளே எழுந்ததுதான் என்னை இயக்கத்தில் சேர வைத்தது.

என்னைப் போன்ற பல இளம் பொடியள் இயக்கத்துக்கு வந்ததே இதனால் தான். இயக்கமும் எங்களுக்கு இதைத்தானே சொல்லுது. எங்கட இனம் விடுதலை பெற்றுவாழ வேணும் எண்டால் இயக்கம்தான் ஒரேவழி என்று”

மோகன் சொல்லி முடிச்சவிட்டு தமிழினியைப் பார்த்து, குழந்தைப் பிள்ளைபோல் புன்முறுவல் பூத்தான். “அப்படியெண்டா, உன்னை நம்பி யிருந்த உன் அம்மா, அப்பா உன் சகோதர சகோதரியளுக்கு நீ துரோகம் செய்ய வில்லையா?” தமிழினியும் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

“இல்ல நான் அப்பிடி நினைக்கேல்ல. ஒருவரில் ஒருவர் தங்கித்தான் வாழவேண்டுமென்று கடவுள் மனிதரைப் படைக்கேல்ல. நீங்க சொல்லு வதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்” மோகன் பதில் கூறினான்.

“அப்படிச் சொல்லாத, அம்மாவின் பால் குடிச்சத்தான் பிள்ளைகள் வளருது. பிறகு வளர்ந்த பிள்ளைகள் அம்மா, அப்பாவுக்கும் தனக்கும் கீழ் உள்ளவர்க்கும் உதவவேணும். அதைத்தான் திருவள்ளுவரும் தந்தை மகற்காற்றும் உதவி என்றும் மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி என்றும் சொல்லி இருக்கின்றார். தெரியுமா? இதுதான் இயற்கை நியதி” தமிழினி மீண்டும் அவனுக்கு எதிராகக் கதைத்தாள்.

“அப்படியெண்டால் பிள்ளைக் கறி கேட்ட சிவபெருமான் பற்றி நீங்க என்ன சொல்லுவீங்க? அதாவது தான் பெற்ற பிள்ளையையே கொலை செய்து கறி சமைத்துச் தரச் சொன்ன சிவபெருமான் ‘பற்றி என்ன சொலடலுவேங்க?’ - மோகன் தமிழினியின் கேள்விக்கு எதிர்கேள்வி எழுப்பினான்.

“அது பெரிய நிலை. சிவமாகும் நிலைக்கான பரீட்சைதான் அது” என்றாள் தமிழினி.

“நான் எதுக்காக இயக்கத்தில் சேர்ந்தேன், என்னை வளப்படுத்திக் கொள்ளவாஅல்லது பெரிய பணக்காரனாக வரவா? இல்லை, தமிழினத் தின் விடுதலைக்கான என்னால் இயன்ற அர்ப்பணிப்பை வழங்கத்தான் வந்தேன், நீங்க சொன்ன சிவமாகும் நிலைதான், இதுவும்” என்றான் மோகன்.

அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தமிழினி, “அடேயப்பா, நல்லா கதைக்கிறாயே என்று அவனை அவள் பராட்டிய போது இளங் கருமை படந்த அவளது அழகிய முகம், விரிந்து அவன் பார்வையை தாண்டி எங்குமாய் விரிவதுபோல் இருந்தது. அது அவனுக்கு ஒருவித

அச்சத்தை தர, அதிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதுபோல் அவன் ஒரு பீடிகை போட்டான்.

“அண்ணி, உங்களட்ட நான் ஒரு கேள்வி கேட்டா கோவிப்பீங்களா?” என்றான் மிகப்பணிவாக.

“ஏன் நான் கோவிக்கவேணும்...? சொல்லு” என்றாள் அவள் ஆவளோடு.

அவன் சொன்னான். “நீங்க ஒரு பெரிய இடத்து பெண், பல்கலைக் கழகத்தில் படிச்ச பட்டமும் பெற்றனீங்க. உங்களிடம் அம்மா, அப்பா எவ்வளவோ எதிர்பார்த்திருப்பாங்க. அவங்களுக்கு பெரிய அவமானத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு நாகராசண்ணையோட ஓடி வந்திருக்கிறீங்க அது துரோகமில்லையா?”

அவள் அதைக் கேட்டுவிட்டு பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறீங்க, நீங்க என்னைப் பார்த்துக் கேட்டதையே நான் உங்களிடம் திருப்பி கேட்கிறேன் என்றா?” மோகன் அமைதியாகவே கேட்டான்.

அவள் பதில் அளிக்காமல் மீண்டும் சிரித்தாள்.

அப்போது கதவு திறபட, நாகராசன் முன்னால்வர சின்னானும், முரளியும் பின்னால் ஓடி வந்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன ஒரே சிரிப்பாய் இருக்கே, அப்படி என்ன நடந்தது?” என்ற நாகராசனின் கேள்வியில் ஒரு வகைக் குரோதம் உள்ளோடி இருந்ததே ஒழிய, காரணத்தைக் கேட்டு தானும் அதில் பங்கு கொண்டு சிரிக்க முயல்பவளாய் இல்லை. நாகராசனின் முகத்தில் தெரிந்த குரூரத்தைப் பார்த்ததுமே தமிழினியின் முகம் சாறு பிழியப்பட்ட சக்கைபோல ஓடி வற்றியது.

அதைப்பார்த்ததுமே மோகனுக்கு என்னவோ செய்தது.

நாகராசனின் முகமேன் அப்படி இருண்டுபோக வேணும்?

இவற்றுக்கு மத்தியில் “அண்ணி எங்களுக்கு பசிக்குது சாப்பாடு கொண்டாங்கோ” என்று கத்தினான் சின்னான்.

இடியப்பம் சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தது. அவர்கள் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். “நாகராசண்ண வந்து சாப்பிடுங்கோ” என்று கூப்பிட்டான் மோகன். முகம் கழுவி வந்த நாகராசன் வாசலுக்குச் சற்றுத்தள்ளி

சாமி அறையாக திரைபோட்டு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இடம் தனக்கல்ல என்பது போல் சாப்பிட வந்தான்.

“வாங்கண்ண வந்து சாப்பிடுங்க” இப்போ முரளி கூப்பிட்டான். நாகராசன் வந்து சாப்பிடத் தொடங்கிய போது, ஏனையோர் சாப்பிட்டு முடியுந்துவாயில் இருந்தனர். “என்னண்ண ஏதோ யோசிச்சண்டு இருக்கிற போலத் தெரியுது?” என்று கேட்ட மோகன், “சந்தனம் அம்மாள் ஏதாவது சொல்லி அனுப்பினாராண்ண?” என்று கேட்டான்.

“அப்பிடியொண்டுமில்ல, கொஞ்சம் தலைவலிக்குமாப் போல்” என்று அவன் சொன்னபோது, “சரியண்ண, நீங்க கொஞ்சம் ரெஸ்ற் எடுங்க” என்று சின்னான் கூற மற்றவர்களும் “வாறம் அண்ண” என்ற வர்களாய் வெளிக்கிட்டனர்.

அவர்கள் அங்கிருந்து போனதற்குப்பின்னர், நாகராசன் தனது சாப் பாட்டை முடித்துக்கொண்டு வழமைக்கு மாறாக நேரத்தோடயே படுக்கைக்கு போனது தமிழிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆயினும் அவள் அவனுக்கு செய்யும் கடமையில் தவறுது அதை நிறைவேற்றுவதில் முனைந்தாள். அவள் பால்காய்ச்சி, இதமான சூட்டோடு அவனுக்கு பால் கொண்டுபோனபோது, அவன் அவளைக் குரூரமாகப் பார்த்தான். பின்னர் திடீரென, “ஏனடி, இந்தப் பாலை அவன் மோகனுக்கு கொண்டு போய்க் குடன்” என்றான். முகத்தை அசிங்கமாகச் சுருக்கியப்படி.

திடீரென ஒரு குரூரமிருகம் பாய்ந்து அவள் குரல் வளையைக் குதறுவதுபோன்ற அதிர்ச்சி. “என்ன சொல்லிறாய், எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்ல” என்றாள் தமிழினி பூமி சுழல்வதுபோன்ற அந்தரத்தில். “என்னடி நடிப்பு நடிக்கிற, அவனோட உனக்கென்னடி அளவுக்கு மிஞ்சின கதையும் சிரிப்பும்?” அவன் மிகக் கேவலமான வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

“நான் என்ன அப்படி கதைக்கக் கூடாததை கதைச்சிற்றன்? எப்பவும் கதைக்கிறதைத்தானே கதைச்சன்?” அவள் பரிதாப நிலையில் குரல் தளதளக்கக் கதைத்தாள்.

“எல்லாம் எனக்கு விளங்குமடி, உனக்கு வாயும் கதைக்கும், கண்ணும் கதைக்கும், வேசையார் எனக்கு பாலா கொண்டாற, இதைப் போய் அவனுக்கு குட்டி” என்று கத்திய நாகராசன், திடீரென அவள் கையிலிருந்த

பால் கிண்ணத்தை வாங்கி சற்றும் எதிர்பாரா விதத்தில் அவள் முகத்தில் சளாரென எத்தினான்.

அவள் மலைத்துப் போய்க், கூனிக் குறுகினாள்.

இது அவளை நோக்கிய முதல் தாக்குதல். இத்தகைய தாக்குதல் களுக்குப் பழக்கமில்லாத அவள், வெவ்வேலத்தப் போய் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பாலோடு சேர்ந்து சிந்த பாலாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட அம்மனின் அழகோடு அந்நிலையிலும் பேசாது நின்றாள். நல்ல காலம் பால் இளஞ்சூடாய் இருந்ததால் இவள் முகம் தப்பியது.

அதற்குப்பின் நாகராசன் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.

அவன் தன் பிறழ்வுற்ற மனத்துக்கு நல்ல தீனி போட்டுவிட்ட திருப்தியில் தூங்கி விட்டான். அவளோ தனிமையில் விடுப்பட்டு வெகுநேரம் அசையாது இருந்தவள், எழுந்துபோய் சாமியறையில் இருந்த அம்மன் முன் கண்ணீர் விட்டு கன நேரம் நின்று கும்பிட்டு இறைஞ்சினாள். பின்னர் நாகராசன் கிடந்த கட்டிலுக்கு அருகே மண்தரையில் பாய்விரித்து படுத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அவளோ அன்றிரவு முழுவதும் தூங்கவே இல்லை.

அவள் அங்கே கிடந்து உழன்று கொண்டேயிருந்தாள்.

சந்தேகமும் கரவும் கொண்டவர்கள் கொடிய மிருகங்களையும் விட ஆபத்தானவர்கள். நாகராசனும் அப்படிப்பட்டவனா? அதை மட்டும் அவளால் முற்றுமுழுதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஏன்? அதற்கும் அவளிடம் பதில் இல்லை. எது எப்படியோ, இன்பமாகக் கழிய வேண்டிய அவளது தேன் நிலவுகள், காகம் கோதிய வேப்பங்காய்களாய் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

ஒருநாளாவது அவன் அவளோடு மனமொத்துக் கூடியிருந்ததை அவள் அறியாள். அடிக்கடி அவளோடு வந்திணையும் இயக்கத்தோழர் களோடு பழகும்போது, அவர்கள் முன்னே அவனது சந்தேக மிதப்பு முன் மிதந்து கொண்டேயிருக்கும். எவ்வளவு நெருக்கமானவர்களாய் இருந்தாலும் அவன் தனக்கென ஓர் அகழி வெட்டி அதற்குள் தான் இருந்து இவர்களை தள்ளி வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சுபாவம் இவனது. அதற்குள் நெருக்கம் என்று இவனுக்கு இருப்பது இவனே தான்

போலும், அகந்நிலையிலும் அவள் மனதில் ஓடிய விரக்தி வெட்டிய வரட்டுச் சிரிப்பு இதழ்களில் புரண்டது.

சந்தேகம் கொண்டவர்களோடு அமைதி நிலைப்பது அபூர்வம், அமைதியைக் கலைக்க ஒன்றில்லாவிட்டால் இன்னொரு காரணம் இருந்து கொண்டே அவர்களுக்கு இருக்கும். “பாலாபிஷேகம்” செய்யப்பட்ட சம்பவத்திற்குப்பின்னர் தமிழினி நகராசனின் நண்பர்கள் எவரோடும் எந்தவிதமான அனாவசியப் பேச்சுக்களையும் வைத்துக் கொண்டதில்லை. எதிலும் ஒட்டிக் கொள்ளாத வெற்றுச் சிரிப்பு, “ஆம்” அல்லது “இல்லை” என்று அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சுருக்கமான பதில். இதற்குமேல் அவள் ஒரு “இல்பொருளாகவே” அங்கு இயங்கிகொண்டிருந்தாள். இது அவளின் புதிய போக்கு, ஆனால் இதை அந்த நண்பர்கள் அறிந்தார்களோ இல்லையோ அவர்கள் போக்கில் மாத்திரம் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்பட்டதாய் இல்லை. அவர்கள் பழைய பாணியிலேயே தொடர்ந்தார்கள். தமிழினிக்கோ நிலைமை வரவர இறுகிக்கொண்டே வந்தது. அது பற்றி அவர்கள் எதுவுமே அறிந்திருக்கவில்லை என்பதும் அவளுக்கு தெரிந்தது.

அவள் தனது புதிய மௌனப்போக்கிற்கு மாறிய இரண்டொரு நாட்களுக்குள் இன்னொரு தாக்குதல் நாகராசனிடமிருந்து எழுந்தது.

அன்றிரவு அவன் சாப்பிட்டுவிட்டு, கைகளைத் தோளில் கிடந்த துவாயால் துடைத்தப்படியே “என்னடி இண்டைக்கு ஒரேடியாய் மோகன் உன்ர சமையலைப் பற்றி பெரிசா புகழ்ந்தான்?” என்று தமிழினியை நோக்கி நாகராசன் கேள்வியை எறிந்தான்.

அப்போதான் அவள் நாகராசன் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்த கோப்பையில் விட்ட எஞ்சியவற்றை சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவன் கேட்ட கேள்விக்கு அவள் பதில் அளிக்காமல் போகவே “என்னடி நான் கேட்டது உனக்கு காதில் விழேல்லையா?” என்று மீண்டும் அடித் தொண்டையால் அதட்டினான் அவன்.

“எனக்குத் தெரியாது. இப்ப நான் அவையனோட கதைக்கிறதில்ல” என்றாள் அவள் சுருக்கமாக.

“ஓமடி நீ பெரிய பத்தனி எண்டு எனக்குத் தெரியும். உன்ர வாயால கதைச்சால்தானாடி கதை, உன்ர கண்ணால அவங்களோட ஆயிரம் கதைப்பியே?” என்று அசிங்கப்படுத்தினான் அவன்.

அவள் பதில் கூறவில்லை. ஆனால் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் அவள் சோற்றுக்கோப்பையில் விழுந்து உணவை உப்பாக்கிற்று. “பெரிய பத்தினி அழுகிறா, இந்த அழுகையைக் கொண்டு போய் அவன் மோக ண்ட காட்டடி” என்று வார்த்தைகளால் சாடிய அவன், அவள் பிடரியைப் பிடித்து தள்ளிவிட்டான்.

அவள் கையிலிருந்த சோற்றுக்கோப்பை தவறிக் கவிழ்ந்து விழ, உணவு சிதறுண்டது. அவள் எதையும் கவனியாது, கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக, தூர வெறித்த பார்வையோடு வெகு நேரம் அப்படியே இருந்தாள். வெளியிலிருந்து வீசிய இளங்காற்றும் அதில் தோய்ந்து வாசல் நீக்கல் களால் வந்த நிலவின் பணுக்கல்களும் தமிழியின் துயரத்தை மேலும் கூட்டின.

நாகராசனோ எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாது படுக்கையில் தானும் தனது தடித்த குறட்டை ஒலியுமாய் கிடந்தான்.

வெகுநேரம் துயரம் சுமந்திருந்த தமிழினி மெதுவாக எழுந்து சாயி யறைக்குச் சென்று தன் கையறு நிலையை தான் வணங்கும் அம்மனுக்கு முறையிடுவது போல் நின்றாள். பின்னர் வந்து மண்தரையில் பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டாள்.

நாகராசனின் சந்தேகமும் அதன் வழிவந்த தாழ்வுச் சிக்கலும் ஓர் வதை முகாமுக்குள் தமிழினியை தள்ளிக் கொண்டு போவது போன்ற நிலை உருவாகி வருகிறதா என்று அவளே அஞ்சினாள். அவள் நாகராச னோடு ஓடி வந்தபோது, அவனது வேலைகளில் தோளோடு தோள்போட்டு நிற்கலாம் என்ற கனவோடுதானே ஓடிவந்தாள் ? இப்போ அவையெல் லாம் நிலக்கண்ணிக்கு இலக்கானவைப்போல் தகர்ந்து கொண்டிருந்தன. பரவாயில்லை. ஆனால் ஒரு நேரமாவது நிம்மதியாக இருக்கும் நிலையுமா பறிபோக வேண்டும். ?

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் இன்னொரு நிகழ்ச்சி.

காலை பத்து மணியிருக்கும் நாகராசன் வெளியே போயிருந்தான்.

அவ்வேளை மோகன் அவனைத் தேடி வீட்டுக்கு வந்தான். “நாகராச ண்ணை இருக் கிறாரா?” என்று மோகன் கேட்டான்.

“இல்லை, அவர் முகாமுக்கு போயிற்றேர்” என்று அவனுக்கு பதில் கூறியவள் கதையை அத்துடன் கத்தரித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் ஏதோ அவரச அலுவல் போல் வந்துவிட்டாள்.

ஆனால் அப்போதுகூட அவள் வீட்டைச் சுற்றியிருந்து வேலிகளுக்கு மேலால் நாகராசனின் பல தலைகள் எட்டிப்பார்ப்பதுபோல் ஒரு பிரமை அவளுக்கு. ஆயினும் அவள் பிரமைக்கேற்ப, அதற்கு வால் முளைப்பது போன்று அவள் விரும்பாத நிகழ்ச்சிகள் சில நடந்துவிடுகின்றன.

நாகராசனைத் தேடிவந்த மோகன் அவன் வரும்வரை காத்திருப்போமா அல்லது போய்விட்டு பிறகு வருவோமா என்று முற்றத்தில் நின்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது அங்கே நாகராசன் வந்தான்.

மோகனை அங்கு சற்றும் எதிர்பாராத நாகராசனின் முகம் திடீரென இருண்டு வெறுமையானது. சிறிது நேரம் என்ன பேசுவதென்று தெரியாது அவன் தடுமாறுவது போலிருந்தது. இருந்தாலும் தன்னை சமாளித்துக் கொண்ட அவன் “என்ன மோகன் இந்த நேரத்தில ?” என்று குரலில் அன்னியோன்மையை குழையவிட்டு விசாரித்தான். “அப்படி யொண்டு மில்ல, அந்த புதிதாக வந்தானே தேவன், அவனுடைய அம்மா தன் மகனை ஒருக்கா பார்க்க வேண்டுமெண்டு வந்து நிக்கிறா, சந்தன அம்மான் உங்களைக் கேட்டுச் சொல்லச் சொல்லி அனுப்பினார்.” என்றான் மோகன்.

நாகராசனுக்கு மோகனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாத மனத்தடை எழுந்தது. காரணம், தமிழினியோடு ஏதோ கள்ள உறவு வைத்துவிட்டு வந்து, தன்னைக் கண்டதும் கதையை மாற்றுகிறான் என்ற கற்பிதம் நாகராசனின் அடிமனதில் எழுந்து துருத்தத் தொடங்கிற்று. அதனால் சோரம் போகும் ஓர் பெண்ணின் புருஷனாக தான் இருப்பதாக தானே உருவாக்கிய கற்பனையால் ஏற்பட்ட ஆற்றாமை, தன் “எதிரிக்கு” முகம் கொடுக்க முடியாத கூச்சத்தை வரவழைத்து அவனைத் தடுமாற வைத்தது.

சிறிது நேரம் இந்தத் தத்தளிப்பில் நாகராசன் உழன்றதைப்பார்த்து அவனுக்கு ஏதோ நடந்துவிட்டதோ என்று மோகன் சந்தேகம் கொள்ள லானான். ஏன்றாலும் சிறிது நேரத்தில் தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்ட நாகராசன், “அவனால் ஒரே கரச்சலாய் இருக்கு” என்று சொல்லிவட்டு “நான் அங்க வாறன் போ” என்று கூறி அவனை அனுப்பினான்.

நாகராசன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது தமிழினி காலைச் சாப்பாட்டை கொண்டு வந்து அவன் மேசையில் வைத்தாள். அவன் அவளோடு

ஒன்றும் கதைக்காது வீட்டுக்குள் போய் சேட்டைக் கழற்றி உள் கொடியில் போட்டான். பின்னர் முகத்தைக் கழுவி, சாப்பாட்டு மேசையில் இருந்த சாப்பாட்டை அருந்தினான்.

அங்கு எந்தவித மனித வாடையுமில்லாதது போன்ற மரண அமைதி நிலவியது. அடுத்தவளவில் யாரோ இருமுவது கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து சற்று தள்ளியிருந்த சித்தப்பா விட்டிலிருந்து சித்தப்பா தேவாரம் ஒன்றை முணுமுணுப்பது காற்றில் மிதந்து வந்தது. சித்தப்பா இன்றைக்கு வேலைக்குப் போகவில்லைப் போலும்.

நாகராசனின் புலன்களில் இவையொன்றும் ஏறியதாக இல்லை. மாறாக சற்றுமுன் அங்கு வந்து விட்டுச் சென்ற மோகனின் உருவமே அவன்முன் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தது. மோகன், சின்னான், முரளி ஆகிய மூவரும் இயக்க மோதல்கள் தலையெடுத்தபோது கைது செய்யப் பட்டு சிறைவைக்கப்பட்டு பின்னர் மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டு வெளிவந்த வர்கள். அதனால் இவர்கள் தத்தமது சொந்த இடங்களுக்குப் போகவோ அங்கு தங்கவோ விரும்பாது குடியேற்றப் பகுதிகள் நாடி வந்தவர்கள். நாகராசன் காட்டுக்கு நடுவே இருந்த தனது பெரிய முகாமுக்கு மறைப்பாக சற்றுத்தள்ளி கமம் ஒன்றைசெய்து வந்தான். அந்தக் கமத்தில் இவர்களுக்கு வேலைகொடுக்கப்பட்டது. இவற்றுக்கும் மேலாக, இவர்களை தனக்கு உத்தியோகப் பற்றற்ற ஒன்று, உளவுவேலை பார்ப்பவர்களாகவும் அமர்த்தி யிருந்தான்.

நாகராசன் அவர்களுக்கு போதிய ஊதியம் கொடுத்து வந்தான். அவர்களும் அவனுக்கு விசுவாசமாகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாகவும் இருந்தனர்.

ஆனால் இப்போ பிரச்சினை வேறு ரூபத்தில் வந்தது. மோகன் பெரும் பிரச்சினைக் காரனாக நாகராசனுக்கு மாறிவிட்டான். பிறழ்வுற்ற அவன் மனம் அப்படி மோகனை உருவாக்கிற்று. அந்த உருவாக்கத்தால் நாகராசன் ஆட்டிப் படைக்கப் பட்டான். மோகன் வீட்டுக்கு வந்தபோது தான் இல்லாததை நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு ஆத்திரம் பீறிட்டது. அவன் இல்லாதுபோன அந்த இடைவெளியில் துகில் உரியப்பட்ட அவன் கற்பனைகள் அவனையே திருப்பித்தாக்கின. அவன் பற்களை நறும்பிக் கொண்டான்.

அப்போது தமிழினி அவனுக்கு தேநீர் கொண்டு வந்தாள். அவள் நீட்டிய தேநீரை அவன் வாங்காது சிறிது நேரம் அவளையே ஒருவித குரூரம் கொப்பளிக்கப் பார்த்தான்.

இனி அடுத்து நடக்கப்போவது அவள் எதிர்பார்த்ததுதான்.

பற்றைக்குள் பதுங்கியிருக்கும் புலியின் கண்கள் மாதிரி மினுங்கும் அந்தச் சுருங்கிய குரூரப் பார்வையின் பின்னே பதுங்கியிருக்கும் வன்முறையின் களமாக அவள் எத்தனைதரம் இருந்திருக்கிறாள்.

ஒரு வினாடிக்குள் அவள் எதிர்பார்த்தது நடந்தது.

தேனீர் கோப்பையை நீட்டிய தமிழினியின் அடிவயிற்றில் காலால் ஒங்கி ஓர் உதை.

தேனீர் டம்ளர் எங்கோ சென்று விழ, அவள் வலிதாங்க முடியாது, “ஐயோ” என அடிவயிற்றைப் பொத்தியபடி சுருண்டு விழுந்தாள்!!

தமிழினி அப்போது கருவுற்றிருந்தாள்.

சொல்லி வைத்தாற்போல் அவன் உதை அடிவயிற்றிலேயே விழுந்தது. இல்லை, அவன் அவள் அடிவயிற்றை குறிவைத்துத் தாக்கியது போலவே அவளுக்குத் தெரிந்தது.

அவள் அடிவயிற்றைப் பொத்தியபடி துவண்டபொது, “வேசை, இப்ப வீட்டுக்கே அவனைக் கூட்டியந்து ஆட வெளிக்கிட்டிட்டான்” என்று சத்தமிட்டவாறு மேலும் அவளை உதைத்தான். அவள் அவளின் அடியையும் உதையையும் தாங்க முடியாது மூர்ச்சித்தபோதே அவன் மூர்க்கவெறி அடங்கிற்று.

அடுத்தநாள் காலை தமிழினிக்கு இரத்தப் பெருக்குக் கண்டது. மூன்று மாதக் கருச் சிதைவு ஏற்பட்டதன் விளைவு அது. நிலைமை கட்டுக் கடங்காமல் போகவே அவள் கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகப்பட்டாள். ஆனால் அங்கும் நிலைமை இறுக்க மடைந்தபோது யாழ் வைத்திய சாலைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கு அவள் ஒரு கிழமைக்கு மேல் கிடக்க வேண்டியதாயிற்று.

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் நாகராசனின் கையில் தமிழி படும் சித்திர வதை மெல்ல அப்பகுதியிலிருந்த சில அண்டை வீடுகளுக்கு கசியத் தொடங்கிற்று. “பாவம் நல்ல இடத்துப் பெண். இந்த மூடன் கையில் சிக்கி படாத பாடுபடுகிறான்” என்றும் “நாகராசன் ஒரு கிறுக்கன் என்றும்

“தொட்டதற்கெல்லாம் சந்தேகம் கொள்ளுகின்ற பைத்தியகாரன் என்றும் கதைகள் அடிப்படத் தொடங்கின.

நண்பர்கள் மத்தியில் இந்த விஷயம் இன்னும் எட்டவில்லை.

தமிழினி வைத்தியசாலைக்கு எடுத்தச் செல்லப்பட்டது தொடர்பாக நாகராசன் சொன்னவற்றை அவர்கள் நம்பினார்கள். அவளுக்கு இப்படி அடிக்கடி ஏற்படுவதென்றும் அதற்கு காரணம் அவளது “வீக்கான உடல் நிலை” என்றும் இந்த முறை அது வழமைக்கு மாறாக அதிகமானதே வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று என்று அவன் சொன்ன விதம் அவர்களையும் நம்ப வைத்தது. அன்று மாலை, தமிழிக்கு சுகமில்லாமல் போய், வைத்தியசாலையிலிருந்து வந்திருப்பதை அறிந்து, அவளது சுகத்தை விசாரித்து விட்டுப் போக வந்திருந்த நண்பர்களுக்கு நாகராசன் “திரித்த கயிற்றை” உள்ளறையில் படுக்கையில் கிடந்த தமிழி கேட்டு, நாகராசனுக்காக அனுதாபப்பட்டு தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள்.

தமிழினி உடல் நலம் தேறி இப்போ நல்ல நிலைக்குத் திரும்பி இருப்பதாக நாகராசன் கூறியதும் நண்பர்கள் தமது வழமையான அரசியல் அலட்டல்களுக்குள் புகுந்தனர்.

“இப்போ நம்ப அப்பாபிள்ள அமிர்தலிங்கம் ஐயா காண்டபத்தைக் கையில் எடுத்திருக்கிறாரோ?” என்றான் முரளி நாகராசனைப்பார்த்து.

நாகராசனுக்கு உடனேயே விளங்கவில்லை. “நீ என்னத்தைச் சொல்விற?” என்று கேட்டான் அவன். நமது அமிர்தலிங்கம் ஐயா முன்னர் அகிம்சைப் போராட்டம், காந்தியப் போராட்டம் என்றெல்லாம் மேடை மேடையாக முழங்கிக் கொண்டிருந்தார். இப்ப திடீரென்று தன்மகன் காண்டபன் தலைமையில் தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் ஒன்றை ஆரம்பிப்பதற்கு ஆலாய் பறக்கிறாராம். ஆதைத்தான் முரளி சொல்லு கிறான்” என்றான் மோகன்.

“அதாவது குருஷேத்திரப் போருக்கு காண்டபனைத் தூக்கியிருக்கிறார்” என்றான் சின்னான்.

கழுதை செய்யிற வேலையை நாய் செய்யக்கூடாது, நாய் செய்யிற வேலையை கழுதை செய்யக்கூடாது” என்று கூறிவிட்டுப் பெரிதாகச் சிரித்த நாகராசன், “இது பிறக்கிற போதே செத்துப் பிறந்த குழந்தை

மாதிரி எப்போவோ செத்துப்போன பழங்கதை. இதைப்பற்றி ஏன் இப்ப கதைக்கிற?" என்றான் கேலியாக.

“அமிர்தலிங்கத்தின் காண்டபன் எங்கோ வெளிநாட்டில் மறைத்திருந்து விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்துவதாகவும் இந்தியப் பத்திரிகையொன்று செய்தி வெளியிட்டிருப்பதாக நம்ம பத்திரிகை ஒன்றில் செய்திவந்திருக்கிறதே?” என்றான் கதையைத் தொடக்கி வைத்த முரளி.

“நம்ம தலைவர்களுக்கு அஹிம்சைப் போராட்டமும் தெரியாது ஆயுதப் போராட்டமும் தெரியாது. பொன்னம்பலம் இராமநாதன் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை நம் தமிழ் அரசியல்வாதிகள் தம் பதவிகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத்தான் அரசியல் பேசினார்களே ஒழிய மக்களைக் காப்பாற்றவில்லை” என்றான் மோகன்.

“வன்னிய சிங்கம் ஐயா 1961 ல் முன்னின்று யாழ்க்கச்சேரிக்கு முன்னால் நடத்திய சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தைப்பற்றி என்ன சொல்கிறாய்?” என்றான் முரளி.

“சிறிமாமோ தன் படைகளை அனுப்பி இரவோடிரவாக அடியும் போட்டு சத்தியாக்கிரகம் இருந்த தலைவர்களை சிறைக்குள்ளே தள்ளினார். அவ்வளவுதான். இவர்கள் சத்தியாக்கிரகம் எல்லாம் அத்தோடு போயிற்று. பிறகு “சிறை சென்ற செம்மல்கள்” என்ற பேரில் வெளிவந்ததுதான் மிச்சம். தமிழ் மக்கள் பெற்றது ஒன்றுமில்லை” என்று மோகன் முடித்த போது, “சிறை சென்ற செம்மல்கள்” என்ற வார்த்தையை உச்சரித்து படுக்கையில் கிடந்த தமிழினி லேசாகச் தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டாள்.

சின்னான் பெரிதாகச் சிரித்தான். நாகராசன் சிரிக்கவில்லை, ஆனால் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“காந்தியாக இருந்திருந்தால் சிறையிலும் சத்தியாக்கிரகத்தை உண்ணா விரதம் மேற்கொண்டு, சாகும் வரை தொடர்ந்திருப்பார்.” என்று மோகனே தொடர்ந்து சொன்னான்.

“இப்ப இந்தியாவில் காந்திக்கு பிறகு காந்தியவாதிகள் யாருமில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் இல்லையா?” என்றான் நாகராசன். “இல்லை, இல்லை காந்தியைவிட மேலான ஒருவர் இருக்கிறார். இவர் வினோபாவையும் மிஞ்சியவர். “யாரை சொல்லுகிறாய், மோகன்,” என்றான் நாகராசன்.

“அவர் தான் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன்” என்று பதிலளித்த மோகன், அவர் இந்திரா காந்தியும் இவர் மகன் சஞ்சேகாந்தியும் எழுபதுகளில் அத்துமீறி ஆட்சி நடாத்தியபோது கொதித்தெழுந்தார். இந்தியாவே அவர் பின்னால் நின்றது. அவர் தேர்தலில் நின்று காங்கிரசையும் தோற்கடித்து இந்திரா காந்தியையும் தோற்கடித்தார். அவருக்கு பிரதமர் பதவி வந்தபோது அதை மொராஜி தேசாயிடம் கொடுத்துவிட்டு தான் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கிக்கொண்டார். அத்தகைய தியாகி. அவர் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையும் இத்தகைய தியாகமும், துயரமும் நிறைந்ததுதான்.

“தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் அவர் செய்த தியாகம் என்ன?” என்றான் முரளி.

“அவரோடு சமூக வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தார். அவளும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு விவாகத்துக்கு சம்மதித்தார். ஆனால் அவள் ஒரு நிபந்தனை வைத்தாள். நாம் விவாகம் செய்து கணவன் மனைவியாக இருந்தாலும் எமக்கிடையே குடும்ப வாழ்க்கை உறவு இருக்கக் கூடாதென்றாள். அதையும் அவர் ஏற்றுக் கொண்டு அப்படியே வாழ்ந்தார். அந்தகைய மகான் அவர். அப்படி பெண்களுக் குரிய இடம் கொடுத்தார். அவர்களைத் தெய்வமாகப் பார்த்தார்” என்று கூறி மோகன் முடித்தபோது, நாகராசனின் முகம் இருண்டு போனது.

சிறிது நேரம் நாகராசன் எதுவும் பேசாது பேயறைந்தவன் போல் இருந்தான். இவன் மோகன் என்னைக் குறிவைத்துத்தானோ இந்தக் கதையைச் சொன்னான்? இவர்கள் எல்லாருக்கும் இங்கு நடந்த விஷயங்கள் எல்லாம் தெரிந்திருக்குமோ?

நாகராசன் முகத்தில் கவிந்த இருள் விலக வெகுநேரம் எடுத்தது. நாகராசன் பேசாமல் இருந்ததும் நண்பர்களும் “நாங்க பிறகு வாறம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அங்கிருந்து தமது சைக்கிள்களில் ஏறிச் சென்றனர்.

எது எப்படி இருந்தபோதும் நாகராசன், தமிழினி சம்பந்தப்பட்ட தன் போக்கை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை.”

அதனால் இரண்டாவது முறையும் அவளுக்கு கருச்சிதைவு ஏற்பட்டது.

இம்முறை கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டாள். இதன் பின்னர் ஊர் அவன் யாழினியைப் போட்டுப் படுத்துத் பாடு பற்றி பெரிதாகவே கதைக்கத் தொடங்கிற்று. அவனது

சந்தேகங்கள், இயலாமைகள், மொட்டந்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் சுருக்குப் போடும் அர்த்தமற்ற கற்பனைகள், அவன் தனது நண்பர்கள் என்று கொண்டாடித் திரிபவர்களோடேயே உட்குரோதம் கொண்டு இயங்குவதையும் பார்த்து அவர்கள் “காலும், கையும்” வைத்து கதைக்கத் தொடங்கினர்.

நாகராசனது இந்த அர்த்தமற்ற சந்தேகப் போக்கின் வாடை அவனது நெருங்கிய நண்பர்களான மோகன், சின்னாள், முரளி ஆகியோர் மத்தியிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் இதனால் முன்புபோல் இவனோடும் சரி தமிழினியோடும் சரி கலகலப்பாக கதைப்பதை நிறுத்திக் கொண்டனர். குறிப்பாக, மோகன் தன் இயல்புக்கு மாறாக அமைதி காத்தான். அது நாகராசனுக்கு “என்னவோ” மாதிரிப் போகவே, அவன் அவர்களோடு வலிய வந்து கலகலப்பை செயற்கையான முறையில் ஏற்படுத்த முயன்றான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் “புதிசா வந்து சேர்ந்த தேவனை அவன்ர அம்மா வந்து சந்திக்க முந்தியே நீங்க மணலாறு பக்கம் அனுப்பி விட்டேங்களாம் என்று அவன்ர அம்மா கமத்துக்கு வந்து எங்களட்ட சொன்னா” என்று நாகராசனுக்கு சொன்னான் சின்னான், எந்தவித வஞ்சகமும் இல்லாமல்.

“ஏனெண்ண அப்படிச் செய்தனீங்க?” என்றான். முரளி,

“அவனை “சந்தனம் அம்மானுக்கு பிடிக்கேல்ல.” இவங்களுக்கு இடங் கொடுத்தா இதை சாட்டாக வைத்து எல்லாரும் “அது, இது” என்று கேட்டண்டு வருவாங்க” என்றான் அவன்.

“ஆனால் நீங்கள் சொன்னால் கேட்டிருக்குமே, அதை நீங்க செய்திருக்கலாந்தானே?” சின்னான் மீண்டும் சொன்னான்.

“உண்மைதான். ஏன்றாலும் இதில ஒரு பிரச்சினை. தேவன் தமிழினியின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் என்று கேள்விப்பட்டன். அவனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்தால் நான் சொந்தக்காரனுக்கு சலுகை வழங்கினதாக கதை பரவும். ஆதனால்தான் நான் இந்த விசயத்தை அம்மானிடமே விட்டு விட்டேன்” என்றான், நாகராசன்.

ஆனால் இந்தப்பதில் நண்பர்களுக்கு திருப்தியை ஏற்படுத்தவில்லை. இன்னும் அதைப்பற்றிக் கதைப்பது தேவையற்ற சிக்கலை ஏற்படுத்தலாம் என்பதால் அவர்கள் அதுபற்றி மேலும் கதைப்பதைத் தவிர்த்தனர்.

ஆயினும் முதன் முதலில் தேவன் விஷயத்தை நாகராசனுக்கு வந்து சொல்லி தேவனை அவனது அம்மா பார்க்க விரும்புகிறார் என்று சொன்னது மோகன்தானே. ஆகவே மோகனை பழிவாங்குவது போலவே நாகராசன் நடந்துகொண்டான் என்று நண்பர்கள் தமக்குள் கதைத்துக் கொண்டனர். இல்லையெனில் புதிசாக வந்து சேர்ந்தவையை உயிர் ஆபத்துக் குரிய பிரதேசமான மணலாற்றுக்கு ஏன் அனுப்ப வேணும்?

நண்பர்களும் மாலையில் வந்து அவன் வீட்டில் சாப்பிடுவதையும் ஒவ்வோர் காரணம் சொல்லி தட்டிக்கழிக்கப் பார்த்தனர். அவர்களின் இந்தப் போக்கால் அசௌகரியப்பட்ட நாகராசன் கட்டாயப்படுத்தி அவர்களை தன் வீட்டிலேயே சாப்பிட வைத்தான். இத்தகைய முரண்பட்ட போக்குகளில் விழுந்து தவிக்கும் நாகராசனைப் பார்த்து அவன் நண்பர்கள் தமக்குள்ளேயே பரிதாபப்பட்டனர்.

தமிழினியின் பலவீனம் காரணமாக அவள் சமையல் இடைக்கிடை தடைப்படவே, அதைச் சாட்டாக வைத்து நாகராசனின் நண்பர்கள் அவன் வீட்டுக்கு சாப்பிட வருவதையே மெல்ல மெல்ல நிறுத்திக் கொண்டனர்.

இப்போ நாகராசன் கமத்துக்கு செல்வதையே அரிதாக்கிக் கொண்டான். அதனால் மோகன் தலைமையில் கமத்தை கவனிக்கும் பொறுப்பு தானாகவே வந்தமைந்தது. மோகனும் நண்பர்களும் கமத்தை மட்டும் கவனிக்கவில்லை. வேறுவிதமாக பரிசோதனைகளும் செய்தனர்.

இவர்களுக்கு உதவியாக அந்தக் கமத்தில் வேலை செய்ய வரும் தொழிலாளர்களுக்கும் வகுப்புவைத்தனர். அதன் முக்கிய குறிக்கோள், இவர்களும் முக்கியமான நெருக்கடி நேரங்களில் போராளிகளோடு சேர்ந்து ஆயுதம் தூக்கி போராடத் தயாராக அதற்கான பயிற்சி எடுக்கவும் தயாரா என்பது பற்றிய பரிசோதனையே அது.

அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட அவர்களோடு இணைவதற்கும் பயிற்சி எடுக்கவும் விவாகமான, விவாகமாகாத இளம் தொழிலாளர் அணி திரண்டனர். ஒரு நாள் இவர்கள் தம்மிடமிருந்த ஒரு சில ஆயுதங்களை பாவித்து அவர்களுக்கு பயிற்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தபோது, நாகராசன் அங்கே திடீரென வந்தான்.

திடீரென பயிற்சி நின்றது.

நண்பர்கள் மூவரையும் மாலை தன்வீட்டில் வந்து சந்திக்கும்படி கட்டளை போட்டுவிட்டு தன் மோட்டர் சைக்கிளை திருப்பிக் கொண்டு போய்விட்டான், நாகராசன்.

6

மாலை நண்பர்கள் மூவரும் நாகராசனின் வீட்டுக்குச் சென்றனர். வழமைக்கு மாறாக நாகராசன் “வாருங்கள் வாருங்கள்” என்று சத்தம் போட்டு வரவேற்றான். பெரும் கலகலப்பாகவும் இருந்தான். ஆனால் மோகனின் கூர்ந்த பார்வையில் ஒரு கோணங்கி தனமும் நாகராசனின் மூக்கின் நுனியில் குந்திக்கொண்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

அங்கே தமிழினியின் இருப்புக்கான அடையாளம் எதுவும் தெரியவில்லை. அவளது சமையலறையான மாலும் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது.

“அண்ணி எங்கே, வெளியே போயிற்றாவா? சின்னான் எந்தவித சூதும் இல்லாமல் கேட்டான்.

“இல்ல, இப்ப அவவுக்கு அடிக்கடி தலைச்சுற்றும் மயக்கமுமாய் இருக்குது, அதனால் இப்பதான் ஆஸ்பத்திரிக்கு போயிற்று வந்து உள்ளே கிடக்கிறா” என்றான் நாகராசன் சர்வசாதாரணமாக.

நண்பர்கள் எதுவும் பேசவில்லை.

பார்வையை வெளிமுற்றித்தில் மேய விடுவதும் உள்ளே இழுப்பது மாய் இருந்தனர்.

“யார் உங்களுக்கு சனங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து பயிற்சி குடுக்கச் சொன்னது?” என்று திடீரென்று கேட்டான் நாகராசன்.

மூவரும் சிறிது நேரம் முகட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“இது மோகன்ர வேலை போல இருக்கு” என்று சொன்ன நாகராசன்,

“யார் மோகன் உனக்கு இந்த வேலையில் இறங்கச் சொன்னது?” என்று அதட்டினான்.

“எங்கள் போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டமாக மாற்றினால் நெருக்கடியான நேரத்தில் யுத்தம் தானாக தொழிற்படத் தொடங்கிவிடும். இதை நீங்க பெரிசா வரவேற்பேங்க எண்டுதான் நாங்க நினைச்சம் இது வெறும் போராட்டம் இல்ல அண்ண, அரசியல் அறிவையும் இதோடு சேர்த்து சொல்லிக்குடுக்கிறம்.” என்றான் மோகன்.

இதைக் கேட்டதும் நாகராசன் பெரிதாக சிரித்தான்.

“இதை நீங்கள் செய்வதற்கு எந்தத் தகுதியும் உங்களுக்கு இல்லை. காரணம், நீங்கள் வேற இயக்கத்தில் இருந்து வந்தவர்கள்.

“அப்ப நீங்கள் எங்களை நம்பவில்லையா?”

“உங்களை நம்பி எதையும் செய்ய முடியாது, நீங்கள் எங்களை காட்டிக் குடுக்கலாம்” என்றான் மோகனைப்பார்த்து.

“உங்கள் இயக்கத்தில் இருக்கிறவங்கள் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டங்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்”

“இப்படி எதையும் வாயக்கு வந்தபடி சொல்லலாம். ஆனால் அது உண்மை யாகிவிடுமா?” என்று சொன்ன நாகராசன் “மக்கள் போராட்டம் எல்லாம் நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி நடக்கப் போறதில்லை. எதிரிகளுக்கு நம்ம போராளிகள் அடிக்கிற அடியில மக்கள் எங்கள் பக்கம் தானாகவே அள்ளுப்பட்டு வரும்” என்றான்.

“சரி அப்படியென்றால் ஒருவேளை எங்களை எதிரிகள் தாக்கி நாங்க பின்வாங்க வேண்டி வந்திற்றால், மக்கள் எங்களோட நிச்சாது ஓடிவிடும். மாறாக நாங்ககள் மக்கள் போராட்டம் என்ற கட்டமைபை நிறுவியிருந்தால் நாங்கள் பின்வாங்காது மக்கள் படை எமக்கு பக்கபலமாய் நிக்கும்” என்றான் மோகன்.

மக்களையும் அதிகம் நம்பக்கூடாது, எந்த நேரம் என்ன மாதிரி மாறுங்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவர்களையும் எங்கள் கட்டுக்குள் வைத்து தேவையான நேரத்தில் பாவிக்க வேணும். எங்கள் ஆற்றலைப் பார்த்து அவர்கள் வியப்படைய வேண்டும். அவங்களுக்கு உள்ளதை யெல்லாம் உளறி கொட்டினால் நாங்கதான் செல்லாக்காசாக போய் விடுவோம் தெரியுமா?” நாகராசன் கூறினான்.

“அப்போ மக்கள் போராட்டம் பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கிறேங்க?”

“எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் இது மத்திய சபை கூடித் தீர்மானிக்க வேணும், ஆனால் நம்ம புலனாய்வு பிரிவு இதற்கு இடங் கொடுக்காது என்று எனக்குப் படுகுது”

“அண்ணே, உங்களை பற்றி இந்த ஊர்மக்கள் பெரிய மரியாதை வைச்சிருக்கிறாங்க. உங்களைப் புகழ்ந்து பாடல்கள் எல்லாம் எழுதிப் பாடிறாங்க” என்றான் சின்னாள் எந்த வஞ்சகமும் இல்லாமல்.

அதைக் கேட்டதும் நாகராசனுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சி முகத்தில் எழுந்தது. உடனே அவன் “இந்த மாதிரி வேலைதான் நாங்க மக்களிடமிருந்து எதிர்பார்கிறம் சின்னான், அவங்களை அந்த பாடல்களைப் பாடச் சொல்லி கசட்டுகளுள் பதிவு செய்து கூட்டங்கள் ஒலிபரப்பிச் செய், அவங்களையே கூட்டங்களில் வந்து பாடச் சொல். இது எங்கட இயக்கத்துக்கு பலம் சேர்க்கும்” என்று நாகராசன் அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

“அப்படியே செய்யிறம்” என்றனர் சின்னானும், முரளியும். அதைப் பார்த்து மோகன் புன்னகை பூத்த வண்ணம் இருந்ததை நாகராசன் ஒரு விதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்தி அம் மூவரும் அவனிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

அவர்களின் உரையாடலை கேட்டுக்கொண்டு கிடந்த தமிழினி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டு புரண்டு படுத்தாள்.

***

மோகனும், அவனது சாகாக்களும் இப்போ நாகராசனிடமிருந்து தூரவே இருக்க விரும்பினர். கமத்திலேயே தமது அதிகமான நேரத்தைக் கழித்தனர். நாகராசனோ கமத்தை மறந்தவனாய் முகாமிலேயே முழு நேரத்தையும் கழித்தான். இரவு வெகுநேரம் கழித்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் அடிக்கடி அவன் வீட்டுக் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தனர். சில வேலைகளில் எக்கச் செக்கமான சோற்றுப் பார்சல்களுக்கான சமையல் என்ற தண்டனை தமிழினிக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

நாகராசன் திடீர், திடீரென வீட்டுக்கு வந்தான். அதனைத் தொடர்ந்து இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் வீட்டுக்கு வந்துபோய்க் கொண்டிருந்த போது நாகராசனும் அவர்கள் மோட்டார் சைக்கிள்களிலும் வாகனங்களிலும் போய் வந்துகொண்டிருந்தான். அப்பகுதியில் முக்கியமான பிரசாரக் கூட்டங்கள் நடைபெறும் போது, அப்பகுதிக்கு முக்கியமானவன் என்பதால் மக்களின் ஆவலைத் தூண்டி, வெகுநேரம் கழித்தே, மெய்க் காவலர்களுடன் பிரசன்னமாகிப் போவதை வழக்கமாகக் கொண்டான். அப்போதெல்லாம் சின்னான் கூறிய பாடல்கள் அங்கு ஒலிபரப்பாயின.

தமிழினி மூன்றாவது முறையாகக் கருத்தரித்திருந்தாள். அன்று லேசான வலி அவள் வயிற்றில் ஏற்படவே ஒரு வைத்தியர் அழைக்கப் பட்டு அவள் பரிசோதிக்கப்பட்டாள். அவள் நொய்தலான உடல் நிலையில் இருப்பதால் அவளுக்கு பூரண ஓய்வு தேவை என்றும் அவள் படுக்கையில் இருப்பதே நல்லதென்றும் வைத்தியர் கூறிச் சென்றதால் அவள் படுக்கையில் விடப்பட்டாள்.

படுக்கையில் கிடந்த தமிழினியின் மனதில் எண்ணிறந்த எண்ணங்கள் ஈக்கள் போல் மொய்த்தன. ஜன்னல் வழியாக பாய்ந்து வந்த இளங்கதிரின் இதமான வருடலை அனுபவித்து மனம் சிலிர்த்தாள், சிறிது பார்வையைத் தூர எறிந்தபோது, கதிரொளியில் மிதந்த தூசுபடலங்களை கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எண்ணிறந்த தூசுகள். ஆயினும் ஒவ்வொன்றுள்ளும் எண்ணிறந்த உயிர்கள் ஊசலாடுவதை நினைத்தபோது படைப்பின் ரகசியத்துள் தான் நுழைவது போன்று அதேவேளை படைப்பின் ரகசியத்தின் அற்புதத்தால் தான் ஓர் அற்பமாக, தூசாக மிதப்பது போன்று ..... திடீரென அவளுக்கு தான் படித்த கவிதையொன்று நினைவில் ஓடிவந்தது.

பேசாது -

எந்தத்தூய கோயிலுள்ளும்

தூசு நுழையும்

ஆயினும் உள்ளெரியும் தீபம்

பேசாது -

அதன் ஒளிர்வில்

உள்நுழையும் தூசே

தானொளிர்ந்து பேசும்.

ஓர் அற்ப தூசு கூட, தன் சிருஷ்டியின் அபூர்வத்தால் தானொளிர்ந்து பேசும். இந்தப் பிரபஞ்சமே ஓர் உயிர்க்கோளமாய், தூசாய் மிதப்பது போல் பட்டது. சிருஷ்டியின் அற்புதத்தின் முன்னே அற்ப தூசென்ன, அண்டமென்ன எல்லாம் அற்புதப் பேரொளிர்வாய் சுடர்பவையே.

அவள் பார்த்துக் கொண்டே கிடந்தாள். அவளுக்கு தான் வாழும் வாழ்க்கையில் விரக்தி ஏற்பட்டது. தன் துன்பத்திற்கெல்லாம் முடிவு கட்ட வேண்டுமாயின் சாவுதான் வழியோ என்று ஒரு தரம் நினைத்தாள். இல்லை, அவள் இலட்சியம் நிறைவேறாமல் சாக மாட்டாள். இலட்சியவாதிகள் தற்கொலை செய்வதில்லை என்று ஒருவர் கூறியது இதனால் தானோ?

அவள் முன்னே படரும் தூசுப் படலங்களைப் பார்க்கும்போது, ஒவ்வொரு உயிரும் தம் உடலைவிட்டு வெளியேறும் போது அதன் சூக்கும வடிவம் இவ்வாறுதான் தூசுபோல கண்ணுக்குத் தெரியுமா? ..... உடலை விட்டு சூக்கும் உடல் வெளியேறும் போது கண்ணுக்கும் தெரியாத ஒர்வகை ஒளி போல் தூசுபோல் வெளியேறுவதை, வித்தியாசமான பார்வை வளர்சியுற்றதோர் எழுதிய நூல்களில் அவள் படித்திருக்கிறாள்.

தமிழினி தனக்குள்ளே இந்த வித்தியாசமான விசாரணையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபொது, அவர்கள் வீட்டின் வேலியோரமாக நாகராசனின் சித்தப்பா கூப்பிடுவது கேட்டது.

“நாகராசன், டேய் தம்பி நாகராசன்”

அந்த நேரத்தில் நாகராசனை வீட்டில் காண்பது அரிது. ஒருவேளை தமிழினியைச் சோதிக்க வைத்தியர் வந்ததால் அவன் வெளியே போவது சுணங்கவிட்டதோ? அல்லது யாரையாவது எதிர்பார்த்து நின்றானோ?

“என்ன சித்தப்பா?” என்றவனாய் கிணற்றடியில் நின்ற நாகராசன் வேலியடிக்கு ஓடுவதை அவள் உணர்ந்தாள்.

“பெரிய அநியாயம் நடந்திருக்கடா” என்று அவர் கூறி முடிப்பதற்குள் “என்ன சித்தப்பா என்ன?” என்று நாகராசன் உரத்த குரலில் கேட்ட போது, ‘நம்ப மோகனையல்லோ ஆரோ சுட்டுப்போட்டினம்’ என்றார் சித்தப்பா பலத்த குரலில்.

“என்ன மோகனைச் சுட்டு போட்டினமா, ? எங்க? என்ன நடந்தது?” என்று திகிலுற்றவன்போல் நாகராசன் பதிலுக்குச் சத்தமிட்டான்.

“ஆரோ சுட்டப்போட்டு, எங்கட முகத்தார் வீட்டு ஒழுங்கையில் கிடக்கு. ஆரு சுட்டவையெண்டு தெரியேல்ல. உன்ர சித்திதான் அதைப் பார்த்திருகு அழுதுகொண்டு வந்து சொன்னா” என்று சித்தப்பா முடிக்கும் முன்னரே, நாகராசன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு அவசர அவசரமாய் முகத்தார் ஒழுங்கைக்குப் போவதை, அதிர்ச்சியால் அறையுண்ட தமிழினி வாசலில் வந்து நின்று பார்த்தாள்.

தமிழினிக்கு சித்தப்பா கூறிய செய்தி நெஞ்சை சில்லிட வைத்தது. அவள் ஒரு கணம் நீருக்குள் பலவந்தமாக அழுக்கப்படுவதுபோல் ஏதோ ஒரு அதிர்ச்சியால் திக்கு முக்காடினாள். பின்னர் ஏதோ ஒரு இனந்தெரியாத துயர் நெஞ்சைக் கெளவ பேசாதிருந்தாள். அவள் முன்னே காலை

ஒளியில் நெளிந்த தூசுப்படிவுகளில் மோகனின் முகம் மிதந்து வருவது போல் தெரிந்தது. எந்தச் சூதுவாதோ, கள்ளங்கபடமோ இல்லாத குழந்தை முகம். அதே நேரம் அறிவின் நீட்சண்யமும் அதில் இருந்தது. ஓர் உடன் பிறந்த சகோதரனை இழந்த துயர் அவள் நெஞ்சை அடைத்தது. அவள் விழியோரங்களில் அவளை அறியாது நீர் முட்டி, உடைந்து வழிந்தது. அவள் உள்ளெழுந்த விம்மல் அடங்க வெகுநேரமாயிற்று.

மோகனின் சாவுக்கு அவள் கணவன் தான் காரணமா?

மீண்டும் அவளுக்குள் அந்தத் திக்கு முக்காடல்.

சிறிது நேரத் தெளிவுக்குப்பின் அப்படி இருக்காது என்று அவள் மனம் உள்ளூரத் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டது.

அவ்வளவு வக்கரித்தவன் அல்ல நாகராசன். நாகராசனை விட்டு ஒதுங்கிய பின் மோகனும் கூட்டாளிகளும் வேறு தேவையற்ற தொடர்புகளில் இறங்கியிருக்கலாம். அதையும் நிராகரிக்க முடியாது.

அப்படியில்லாமல் ஒருவேளை அவள் கணவனே அவன் சாவுக்கு காரணமாய் இருந்திருந்தால்? அந்தப் பாவத்துக்கும் பழிக்கும் அவளும் பங்குதாரி அல்லவா? ஆனால் அப்படி இருக்காது, அவள் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டாள். இருந்தாலும் மீண்டும் அந்தத் துயர் எங்கிருந்தோ, எழுந்து உள்ளரம்பைச் சுண்டிக் கொண்டே இருந்தது.

இந்திய ராணுவம் இலங்கைக்கு வந்து, புலிகளோடு மோதிக் கொண்ட காலத்தில் தமிழினி மீண்டும் - மூன்றாவது முறையாக கருத்தரித்திருந்தாள். எப்படியாவது இந்தக் குழந்தையையாவது தான் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அக்கறையாக இருந்தாள். அவளின் இஷ்ட தெய்வமான அம்மனுக்கு முறையிட்டு இதற்கான வழி காட்டுமாறு பழிகிடந்தாள்.

இந்திய அமைதிப்படைக்கும் விடுதலைப் போராளிகளுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட மோதலின் முடிவில் யாழ்குடாநாடு இந்திய ராணுவத்தின் கையில் வீழ்ந்தது. போராளிகள் வன்னிக் காடுகளுக்குள் பின் வாங்கிச் சென்றனர். அவர்கள் நடமாடிய இடத்தை நிரப்புவது போல் இந்திய ராணுவமும் அவர்களோடு கூட வந்த, புலிகளால் தடை செய்யப்பட்ட மாற்று இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் திரிந்தனர்.

இதனால் இதுகாலவரை ஒப்பீட்டளவில் நிலவிவந்த சுமுக நிலை திடீரென அறுபட்டது. புலிகள் இயக்கத்தோடு தொடர்பு வைத்திருந்தவர்கள்

என்ற பேரில் பொதுமக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டு பழிவாங்கப்பட்டனர். கொலை செய்யப்பட்டனர். இதற்குப் பதிலடி கொடுப்பதுபோல் புலிகள் மாற்று இயக்கத்தவரைப் பழிவாங்கினர். மாறிமாறி பொது மக்களும் புலிகளும் மாற்று இயக்கத்தவரும் என்று கொலைகள் விழுந்த வண்ணம் இருந்தன.

காற்றில் ஒரு பீதி, எங்கும் இரத்தவாடை,

தன்னில் உறுதிகொண்ட தமிழினிக்கும் இவற்றின் எச்சங்கள் எட்டிப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தன. அத்தோடு இன்னொரு பயம் வேறு அவள் நெஞ்சை அரிக்கத் தொடங்கிற்று. அது அவள் கணவன் நாகராசனை எதிர்பொக்கியிருந்த உயிர் ஆபத்து பற்றியது. காடுவெட்டி கமம் செய்கிறான் என்ற மறைப்பில் பெரிய முகாம் ஒன்றுக்கு தலைமை தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவன் இப்போ வந்துள்ள மாற்று இயக்கத்தவரால் எந்நேரமும் பழிவாங்கப்படலாம். அந்த அச்சம் அவள் நெஞ்சை அதிர வைத்த வண்ணம் இருந்தது. இதை நாகராசனும் உணர்ந்திருந்தான். அதனால் அவன் வீட்டில் தங்குவதில்லை. தனியாக இருக்கும் நேரங்களில் தமிழினி நாகராசனின் சித்தி வீட்டில் இரவு நேரங்களைக் கழித்தாள். எது எப்படி இருந்தபோதும் தமிழினியின் வாழ்க்கையை தனிமையே தொடர்ந்தது. கூடவே பயங்கர நிகழ்வுகளையே பார்த்துப் பார்த்துப் மனம் சாம்பிப் போயிருந்தது. பீதி சுமந்த இரவுகள் வேறு.

இந்த அச்சமும் மரணபயமும் நிறைந்த இந்த இறுக்க நிலை, தமிழினியின் பிரார்த்தனைக்கு அவள் அம்மன் செவிசாய்த்தாளோ என்னவோ எதிர்பாராத விதமாகத் தளர்ந்து போயிற்று. இதற்கு முக்கிய காரணமாக, இந்திய இராணுவத்தோடு அப்பகுதியில் திரிந்த “மில்ரன்” என அழைக்கப்பட்ட குலசிங்கம் எனலாம். இவன் நாகராசனின் நெருங்கிய உறவினனும் சிறுவயதிலிருந்தே ஒன்றாக ஊரில் திரிந்தவனும் கூட. தமிழினிக்கும் அவனை நன்றாகத் தெரியும். கட்டாக்காலி மாடுகளைக் கயிறெறிந்து பிடிப்பதென்றால் குலசிங்கத்தைக் கேட்டுத்தான். படிப்பைக் குழப்பிக் கொண்டு ஊர் ஊராகத் திரிந்தவன். நெடுந்தீவில் இவன் கொஞ்சக்காலம் இருந்தபோது கற்ற கலை மாடுகளுக்கு கயிறெறிதல். குளுமாடுகளைப் பிடிப்பதற்கு கயிறு கொண்டு திரிந்ததால் அவனுக்கே “குளுவன்” என்ற பட்டம் வேறு நிலைக்கத் தொடங்கிற்று.

“குளுவனைக்” கண்டபோது நாகராசனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி வார்த்தைகளைக் கடந்து சென்றது. வெக்கையில் திரிந்தவனுக்கு ஐஸ்கட்டி தலையில் வைத்தமாதிரி கிளுகிளுத்து உடலெங்கும் இறங்குவது போலிருந்தது.

“குளுவன்” நாகராசன் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போகத் தொடங்கினான். அவனது வருகையால் எதிரிகளின் ஒவ்வொரு அசைவையும் குளுவனை அறியாமலே நாகராசன் அறிந்து கொண்டான். ஊர் மக்களுக்கும் இவன் தன்னைச் சந்திக்க வரும் “அம்மானை” முதன்மைப் படுத்தி, தனக்கு அவனை மறைப்பாக பாவித்துக் கொண்டே இருப்பதால், ஊர் மக்களில் பலர் நாகராசனைக் கொண்டு “அம்மானை”ப் பிடித்து தமது பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காணலாம் என்றே நினைத்தனர்.

இப்போ, குளுவனோடு, சினேகிதம் பிடித்துக் கொண்ட சிலர், நாகராசனுக்கு “அம்மானோடு” இருக்கிற தொடர்பை புட்டுக்காட்டி தாம் நல்ல பிள்ளைகளாகக் காட்டிக் கொள்ள முனைந்ததுதான் வேடிக்கை. இந்தக் கோள்முட்டி வேலை நாகராசனிடம் எடுபடவில்லை. “இது எங்கையும் வழக்கந்தான். ஆயுதம் தூக்கிறவையைக் கண்டா சனம் அங்காலும் பாடும் இங்காலும் பாடும். இதுக்காக சனங்களைப் பழிவாங்வோ அல்லது அவை சொல்லியவைக்கு ஏற்ப செயற்படவோ நாங்க முற்படக் கூடாது” என்று அன்றொரு நாள் நாகராசனுக்கே, குளுவன் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான்.

“இதனால் தான் இந்த மக்களை நாம் நம்பிறேல்ல” என்று நாகராசன் அவனுக்குச் சொன்னான்.

“இல்லை, இதனால்தான் மந்தைகள் மாதிரி அங்காலும் இங்காலும் பாடும் மக்களை விடுதலைப்போராட்டத்துக்கு உரியவர்களாக மாற்ற வேண்டுமாயின் கருத்தியல் ரீதியாக அவர்களை ஆற்றுப்படுத்த வேண்டும். அப்போதான் அது மக்கள் போராட்டமாக மாறும்” என்று தான் படித்ததை நினைத்துக் கொண்ட தமிழினி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

குளுவன் ஏதும் பேசாது சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“இதனால்தான் கருத்தியல் ரீதியாக ஆற்றுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு கெரில்லா வீரன் எங்கு போகிறானோ அங்கே புரட்சி ஏற்படக் கூடிய சாத்தியம் தானாக உண்டாகிறது என்றான் சேகுவேரா என்று மீண்டும் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் தமிழினி. அப்போது மோகன் அவள் நினைவில் வந்து போனான்.

ஆனால் இந்த “ விஷயஞானம்” நமது விடுதலைப் போராட்டத்தில் எங்கும் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. பழிவாங்கும் படலமே பொதுவிதியாக இருந்தது. குளுவன் இருந்த பகுதியில் இவ்வாறான நிலை இல்லாவிட்டாலும் வேறிடங்களில் இதுவே விதியாயிற்று. இப்படி ஒரு நல்ல நிலை இங்கு நிலவுவதற்குக் காரணம் குளுவனின் அரசியல் விளக்கமாக அல்லது உறவு முறை பற்றுதலா என்பது எவருக்கும் தெரியாத ஒன்றாகவே இருந்தது.

இதற்கிடையில் குளுவன் அடிக்கடி நாகராசனின் வீட்டுக்கு வந்து போகத் தொடங்கியது தமிழினுக்கு பெரும் இக்கட்டை ஏற்படுத்துவதாயிற்று. தன்கணவனின் போக்குகள் பற்றி நன்கறிந்திருந்த அவள், குளுவன், நாகராசன் வீட்டில் இல்லாத போது வரும் சமயங்களில் அவனை வர வேற்பதா அல்லது தலைக்கறுப்பைக் காட்டாது எங்காவது பதுங்கிக் கொள்வதா என்று தெரியாமல் தவித்தாள்.

ஒரு முறை நாகராசன் வீட்டில் இல்லாதபோது குளுவன் வந்தபோது, தமிழினி வேண்டுமென்றே தெரியாதவள் போல் வீட்டின் கோடிப்புறமாக ஏதோ வேலையில் ஈடுபடுவது போல் நின்று கொண்டிருந்தாள். நாகராசன் அவ்வேளை வீட்டுக்கு வந்துவிடவே, தனிமையில் நின்ற குளுவனை கண்டு, துணுக்குற்று கோடிப்புறமாக நின்றிருந்த தமிழினியைத் தேடிப் போனான். அங்கு அவள் வேறு வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு ஆத்திரமுற்று “உனக்கு வீட்டுக்கு ஆக்கள் வந்திருக்கிறது கூடத் தெரியாத பெரிய வேலையா?” என்று அவள் பிடரியல் ஒரு தட்டுத் தட்டினான். அவள் மிகவும் பயந்தவளாய் ஓடிப்போய் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து குளுவனை வரவேற்றாள்.

இன்னொரு நாள் இதே மாதிரி குளுவன் வந்தபோது நாகராசன் அன்றும் வீட்டில் இல்லை. அவள் அவனை வரவேற்று தேநீர் பரிமாறினாள். பின்னர் அவனோடு உபசாரத்துக்காக சிறிது கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது நாகராசன் அங்கே வந்தான். குளுவனுடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதையிட்டு அவன் ஏதும் தப்பாகக் கொள்ளமாட்டான் என்று புதிய நம்பிக்கை அவளுக்கு. ஆனால் குளுவனோடு அவள் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை கண்டதும் அவன் முகம் மாறிய விதமும் கோலமும் தீ நாக்குகளால் தீண்ட பட்ட தளிர் போல் அவள் முகம் கருக் காய்ந்துபோயிற்று.

அவள் தன் பேதைமையை நொந்து கொண்டாள்.

அக்கணத்தில் எதிர் வரப்போகும் குரூரப் பாய்ச்சல்களும் பிறாண்டல்களும் முன்னர் ஏற்பட்ட கருச்சிதைவுகளும் இரத்தப் பெருக்குகளும் அவள் முன்னே விரிந்தன. அவள் உடல் நாளங்கள் அனைத்தும் நடுங்கி ஒடுங்குவதுபோல் பட்டன.

தாழ்வுச் சிக்கலாலும் சந்தேகத்தாலும் கட்டி எழுப்பப்பட்ட நோய்க் கிடங்கிலிருந்து அவளை மீட்டெடுக்க அவளால் முடியாது. அதற்காக அவள் தனக்குள் வளர்க்க வேண்டிய யாகத்துக்கான அவகாசமோ அமைதியோ அவளிடம் தற்போது இல்லை. அவள் உடனடியாக தன்மீது கட்ட விழ்க்கப்படப் போகும் தாக்குதலில் இருந்து எப்படித் தப்புவது என்றே ஒரே யோசனையில் மூழ்கினாள். அவளுக்குத் தலை சுற்றியது. ஐயோ தெய்வமே எப்படி நான் தப்புவேன்?.....

தடால் என்றொரு சத்தம்

குளுவன் முன்னால் நின்றிருந்த தமிழினி நிலைகுலைந்து மயங்கி விழுந்தாள்.

குளுவன் பயந்துபோய் செய்வதறியாது நின்றபோது, அங்கே வந்த நாகராசன் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் கட்டிலில் கிடத்தினான். அவள் பற்றிய இவ்விஷயங்களில் அவனுக்கு நல்ல பழக்கம். அவன் அடியாலும் சித்திரவதையாலும் அவள் எத்தனையோ தடவை இப்படி விழுந்திருக்கிறாள். அவனும் அவளை கட்டிலில் தூக்கி கிடத்தி தண்ணீர் தெளித்து மயக்கம் தெளிவித்திருக்கிறான்.

இம்முறையும் கட்டிலில் கிடத்தி அவன் அவளுக்குத் தண்ணீர் தெளித்து மயக்கம் தெளிவிக்க முயன்றபோது அவனருகே அந்தரப் பட்டவாறு நின்ற குளுவனைப்பார்த்து, “என்ன குலம், பயந்திற்றியா, இவள் இப்படித்தான்” என்று அவனைச் சாந்தப்படுத்தினான்.

“என்ன தங்கச்சிக்கு ஏதாவது பிறஷர் குணமோ?” என்று கேட்டான் குளுவன்.

அப்படி ஒன்றுமில்ல பலவீனம் எண்டுதான் டொக்டர் சொன்னேர். என்று நாகராசன் பதிலளித்த போது, தமிழினி கண் விழித்தாள்.

குளுவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

“எண்டாலும் தங்கச்சியை கவனமாப்பார். ஏதாவது “ரொனிக்” மருந்து வாங்கிக் குடு” என்று கூறிய குளுவன் “நேரம் போச்சு வரப்போ நேன்” என்றவனாய் அங்கிருந்து வெளிக்கிட ஆயத்தமானான்.

“என்ன குலம் வந்தது, ஏதாவது புதினம் கிதினம்?” என்று இடை மறித்தான் நாகராசன். “அப்படி ஒண்டுமில்ல, ரெண்டு நாளா இஞ்சால வரேல்ல, அதுதான் பார்த்திறுப்போகலாம் என்று வந்தனன்.” என்று கதைத்த குளுவன் கண்களைச் சிறிது திறந்து பார்த்த தமிழினியை பார்த்து “தங்கச்சி ஒரேடியாக பயமுறுத்திப்போட்ட” என்றான்.

அவள் நாணம் மேலிட, அசதியோடு கண்களை வேறு திசைக்குத் திருப்பவே, “அப்ப நான் வரட்டே?” என்று பொதுவாக கணவனுக்கும், மனைவிக்குமாகச் சொல்லிவட்டு அவன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

குளுவன் தன் வீட்டு படலையைத் தாண்டிச் செல்லும் வரை அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற நாகராசன் மீண்டும் மனைவியின் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினான்.

அவளுக்குத் தெரியும் இனி என்ன அவளைச் சூழப் போகுதென்று.

ஆனால் அவள் தயாராய் இருந்தாள். எங்கிருந்தோ ஒரு ஆற்றல் அவள் நெஞ்சுக்குள் கடத்தப்படுவது போலிருந்தது.

அவள் சோர்வு மேலிடக் கிடந்தாலும் அது மெல்ல மெல்ல அவளை விட்டு அகன்றது. நாகராசனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். வழமையாக அவள் முகத்தில் இருக்கும் பீதி அந்தப்பார்வையில் இல்லை. “ஏன் இன்னும் பேசாமல் இருக்கிறாய், உனக்குள் இருக்கும் மிருகத்தை அவிழ்த்துவிட வேண்டியதுதானே?” என்று கேட்பதுபோல் இருந்தது அது.

இவள் என்ன ஒரு மாதிரி முறைக்கிறாள், என்ன நடந்தது இவளுக்கு?

“என்னடி உனக்கு மயக்கமும் கிறுதியும்? நாடகமா இஞ்ச ஆடி?” என்று குருரமாக முகத்தைச் சிறுக்க வைத்து கத்தப் போனவன் ஏனோ வார்த்தைகள் வெளிவராது தடுமாறினான்.

“ஏன் சொல்ல வந்ததை சொல்லாது விழுங்கிறாய்? சொல்லு சொல்லு, உள்ளுக்குள் இருக்கிற ஊத்தையை வெளியே கொட்டா நாகராசா கொட்டு!”

எங்கிருந்து வருகிறது இந்தக் குரல்? தமிழினியா கதைக்கிறாள்? இல்லையே, அவள் ஏன் என்னை ஒரு விதமாகப் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கிறாள், இப்படி அவள் ஒரு நாளும் பார்த்ததில்லையே?

நாகராசனுக்கு எரிச்சலும் சினமும் பொங்கிக் கொண்டு வந்தன. “என்னத்துக்கடி அவன் குளுவனுக்கு முன்னால விழுந்தனி? அவன் உன்னைக் கட்டிப்பிடிச்சு தூக்குவான் என்டா, சொல்லடி, அதுக்குத்தானா விழுந்தனி?”

நாகராசனின் நாக்கு நுனிவரை வந்த சொற்கள் எதனாலோ விழுங்கப் பட்டவை மாதிரி வெளி ஒலிக்காது போயின. அவன் எதனாலோ தாக்கப் பட்டவனாய் திணறினான்.

சொல்லடா சொல்! இதைக் கேட்கத்தானா நான் உன்னோடு ஓடி வந்தேன்? நான் படித்தவற்றையெல்லாம் எங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு பாவிக்கலாம் என்றாயே, நம் மக்கள் விடுதலைக்காய் நாம் தோளோடு தோள் போட்டு நிற்கலாம் என்றாயே, எங்கே அது? எங்கே யடா பாவி, எங்கே அது?

தமிழினியா கதைக்கிறாள்? யார் இது?

இல்லை, இல்லை, எல்லாம் என் கற்பனை

அவள் ஒரு நாளும் இல்லாமல் என்னைப் பார்த்த பார்வையால் என் மனம் உருவாக்கிய கற்பனை.

எனக்குள்ளே இருந்தே இவையெல்லாம் எழுகுதே! இவற்றை என்னால் தடுக்க முடியவில்லையே, ஏன்?

தமிழினி கிடக்கிற மாதிரியும், பார்க்கிற பார்வையும் ஏதோ சைனைட்டை குடித்துவிட்டுக் கிடக்கிறமாதிரி இருக்கே? அவள் எதையும் செய்யக் கூடியவள். செய்திருக்கலாம். அவனுக்கு ஏதோ பயந்தொட்டது. இன்னும் அப்படியே அவள் விடுபட்ட பார்வையில் அங்கு கிடப்பது அவனுக்கு என்னவோ செய்தது. இதிலிருந்து விடுபட வேண்டும்போல் அவன் எல்லாவற்றையும் மறந்து வெளியே வந்து மோட்டர் சைக்கிளை ஸ்டாட் செய்தான். முகாமை நோக்கி போக வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவனுக்குள் கேட்ட அந்தக் குரலிலிருந்து - அது அவளுடைய குரலா அல்லது அவனுடைய குரலா என்று அவனுக்கே புரியாத குழப்பம் - தப்ப முடியவில்லை.

அவன் மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட் செய்ததும், அதுகேட்டது, எங்கயடா உன் நண்பன் மோகன்? சின்னானுக்கும் முரளிக்கும் என்னடா செய்தாய்? அந்த அப்பாவி தேவனை ஏனடா மணலாறுக்கு அனுப்பி

னாய், ? அவன் அங்குபோன இரண்டொரு நாட்களுக்குள்ளேயே சிங்கள இராணுவத்தின் துப்பாக்கி சூட்டுக்கு பலியானானே, தெரியுமாடா?

அவன் ஓட ஓட கேள்விகள் அவனைத் துரத்தின அவனைத் துளைத்தன. அவன் சின்னாபின்னமானான். அவன் முகாமை அடைந்தபோது அவையும் ஓய்ந்தன.

7

இரவு வெகுநேரம் கழித்தே நாகராசன் வீடு திரும்பினான். அவனுக்குத் துணையாக இன்னும் இருவர் கூட வந்திருந்தனர். உள்ளே வந்தபோதுதான் வீடு விளக்கில்லாமல் இருண்டும் வெறிச்சோடியும் கிடந்தது என்பதை அறிந்தான்.

அவனுக்கு எல்லாமே உள்ளோடி வெளித்தது.

அவள் வீட்டை விட்டே போய் விட்டாளா?

தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான். ஆனால் அவன் எந்த வித பதற்றமும் கொள்ளவில்லை. அவன் ஒருவித அச்சத்தோடுதான் வீடு திரும்பினான். காரணம், அவன் காலை முகாமிற்குப் போக முன்னர் அவனுக்குள்ளும் வெளியும் கேட்பதுபோலிருந்த ஒலிகள் மீளவும் தமிழிணியைக் கண்டதும் தொடங்கி விடுமோ என்ற எண்ணந்தான் அவனை அச்சுறுத்திற்று.

இப்போ அவள் இல்லை.

அது அவனுக்கு ஆறுதலை அளித்தது.

அவன் வீட்டுக்கு விளக்கேற்றியதும். அவன் கண்ணில் பட்டது “என்னைத் தேட வேண்டாம்” என்று தமிழினி எழுதி வைத்துவிட்டு சென்ற மூன்று வார்த்தைக் கடிதம். அதைப் படித்த போது அவனுக்கு ஒருவித அச்சமும் அசௌகரியமும் மாறிமாறி வந்துபோயின. ஆனால் அவளைப் பற்றிய வேறு எதையும் அவன் அதிகமாக நினைக்க விரும்பவில்லை. அப்படி நினைத்தால் காலையில் ஏற்பட்ட “கலகக்” குரல்கள் வந்து தொலைந்து விடுமோ என்று அஞ்சினான். ஆதனால் அவற்றை நினைக்காது ஒதுக்கியவன் முகத்தை கழுவிவிட்டு சாமி அறைக்குக் கூட போகாது அப்படிப் போனால் கட்டாயம் அவள் பற்றிய நினைவுகள்

அவனை உலுக்கி எடுத்து விடும் என்ற பயத்தில் - சாமியறைக்கு அருகே கிடந்த கட்டிலில் படுத்தான்.

ஆனால் அவனுக்கு நித்திரை வரவில்லை.

எப்படி வரும்? சும்மா லேசான விஷயமா. அங்கே நடந்தேறியிருப்பது? அங்கே அவனது நிழல் போல், எத்தனையோ ஆய்க்கினைகளுக்கும் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த ஜீவன் திடீரென அங்கு இல்லாமல் போனதென்றால் அது இலகுவான ஒன்றா மறந்துவிட? அவனது அகத்தின் ஆழத்திலிருந்து தாங்கொணாத துயரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. அவனுக்கு அவள் மேல் இருந்த பெருங் காதல் அப்போது தான் ஒரு சிறகு வெட்டப்பட்ட பறவைபோல் துடிப்பது தெரிந்தது. துடித்து இனியென்ன? அதனால் அடுத்த கணம் தாங்க முடியாத கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் அதை அவன் வளரவிடவில்லை. காலையில் சின்னபின்னமாக்கப்பட்ட அனுபவம் "அமைதி அமைதி" என்று அமைதிப்படுத்த முயன்றது.

ஆனால் அவனால் அமைதியடைய முடிவில்லை. நித்திரையின்றி கட்டிலில் போராடிக் கொண்டு கிடந்தான்.

அப்போதான் அவனுக்கு வாசல் பக்கம் - அவனது துணைக்கு வந்த போராளிகள் இருந்த பக்கம் - இருந்து ஏதோ "கிலிங்" என்ற சத்தம் கேட்டது போலிருந்தது. சாமி அறை பக்கம் தலையை வைத்து வாசல் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டு கிடந்த அவன் திடுக்கிட்டு தலையை உயர்த்தினான்.

"ஜிலிங், ஜிலிங்" என்ற மெல்லிய காற்சலங்கை ஒலி கேட்டது.

அவன் உடல் சில்லிட்டது.

அங்கே பேரழகு வாய்ந்த நீலநிறப் பெண் வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் மகாகாளி அம்மன் என்பது சொல்லாமலே அவனுக்கு விளங்கிற்று. அவனது நெஞ்சு நடுங்கிற்று. "ஜிலிங், ஜிலிங்" - அவனைப் பற்றி பொருட் படுத்தாது சாமியறை நோக்கி அது சென்றது.

அம்மனை வழிபடும் தமிழினியை தேடி வந்ததா? ஏன் தெய்வமான அம்மனுக்கு அவள் அங்கே இல்லை என்று தெரியாதா? தெரியும். ஆனால் தமிழினி உலாவிய இடமல்லவா? அதைக் கௌரவிப்பதற்காக அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள். மனிதனா உடனேயே அனைத்தையும் மறப்பதற்கு. அன்றிரவு அவன் நித்திரையே கொள்ளவில்லை.

***

நேற்றிரவு நடந்த அந்த ஆபத்தில் இருந்து அவனால் தப்ப முடியவில்லை.

அவள் உடைந்து போனாள். இல்லை, உடைந்து போனது அவளல்ல, அவன் தான்.

அவன் அந்த வன்னிப் பிராந்தியத்துக்கே தலைவனாக இருந்தான் என்பது உண்மை. அதற்குரிய ஆளுமை அவன் பெற்ற அநுபவத்தால் ஏற்பட்டது. ஆனால் அவளிடமோ முழு இயக்கத்துக்குமே தலைமை தாங்கக்கூடிய பேராளுமை புதைந்து கிடந்ததை அவன் அறிவான். அதனால் அவன் அவளை அந்த நிலையை உணரவிடாது மட்டந்தட்டிக் கொண்டிருந்தான். மேலும் அவள் அக்கறைப்படாத விஷயங்களில் அவளை வேண்டுமென்றே சம்பந்தப்படுத்தி அவளைத் துன்புறுத்தினான். உதாரணமாக பாலியல் விஷயங்களில் தனக்கிருந்த வக்கிர உணர்வுகளை அவளில் அவன் ஏற்றிப் பார்த்து அவள் ஆளுமையைக் கீழ்மைப்படுத்தினான், அதனால் ஒருவகை இன்பங்கண்டான்.

மேலும் தமிழினி காளியைக் கும்பிடுவது அவனுக்கு பிடிப்பதில்லை. சிலவேளைகளில் அவள் தலைமுடியை அவிழ்த்து விட்டு நிற்கும் நேரங்களில் அவள் காளியின் தோற்றங்காட்டி அச்சுறுத்தினாள்.

“நானேன் இவளைப் போய்த் தொட்டேன்” என்று வன்னிக்கு அவளைக் கூட்டி வந்த சில மாதங்களில் அவன் வருந்தத் தொடங்கினான். அதனால் அவளை எது உளரீதியாக கீழ்மைப்படுத்தி தலை நிமிரச் செய்யாதோ அத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்களையே அவள் மீது ஏற்றி அவளைத் துன்புறுத்தினான்.

அவள் வீட்டில் இல்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்த அவன் தனது வீட்டோடு இணைந்திருந்த போராளிகள் பகுதிக்குச் சென்றான். அங்கு அவன் முன்னே ஓடி வந்தவனிடம் “தமிழி அக்கா ஏதாவது எனக்குச் சொல்லச் சொன்னவா?” என்று கேட்டான்.

“ஓம், அவா சங்கரி அக்காவைப் பார்க்கப் போவதாக சொல்லி விட்டுப் போனா” என்றாள்.

பின்னர் சிறிது நேரத்தில் சங்கரி அக்காவிடம் சென்று வந்த அவன் “தமிழினி அக்கா அங்கே வரவில்லையாம்” என்ற பதிலோடு வந்தான்.

நாகராசன் கதையை அதற்கு மேல் வளர்க்கவில்லை.

அத்துடன் அதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

அதற்குமேல் கதையை வளர்த்து அவளைத் தேடுதல் என்ற பிரச்சினையை இழுத்து, அவர்கள் உறவு பற்றி மூன்றாம் நபர்கள் கதைப்பதை அவன் விரும்பவில்லை.

ஏதோ அவன் ஒப்புதலோடுதான் அவள் போயிருக்கிறாள் என்ற கதையை அவனே வெளிப்படுத்தியிருந்தான். இதற்குத் தோதாக அவன் கர்ப்பிணியாக இருக்கிறாள் என்ற உண்மையும் அதை வலுப்படுத்திற்று.

இப்படி வேறு யாராவது முகாமிலிருந்து தப்பிப் போயிருந்தால் அடுத்த வினாடியே அந்த நபரைத் தேடி நாலாபுறமும் இயக்க உறுப்பினர்கள் சல்லடை போட்டுத் துழாவி ஆளைக்கொண்டு வந்து சேர்த்திருப்பர்.

இயக்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்து சில நாட்களுக்குப் பின் தப்பி ஓடுபவர் விஷயத்தில் நாகு அம்மான் ஈவிரக்கம் காட்டுவதில்லை. அவர்களது பயிற்சிகாலம் முடிவடைந்திருக்காவிட்டால் தயவு தாட்சண்ணியம் காட்டாத பயிற்சிக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி ஏற்படும். பயிற்சிக்காலத்தை நிறைவேற்றியவராய் இருந்தால் அவர் எதிரிக்கெதிராக தாக்குதல் அணியின் முன் செல்லும் வீரராக இருப்பர். இப்படி அனுப்பப்படுபவர்கள் முதல் சண்டையிலேயே இறந்து போவதுண்டு. அப்படி இறந்து போகாமல் தப்பிப் பிழைப்பவர்கள் - வீர சாகசங்கள் காட்டி தப்பிழைப்பவர்கள் - பின்னர் தனக்கான பேரோடு தலைமைத்துவ மேலெழுச்சியைப் பெறுவது முண்டு.

இப்படி தப்பிப்போன வகையாறாக்களில் தமிழினியையும் ஒருத்தியாகவே கொள்ள வேண்டும் என்பதை நாகு அம்மான் தனது ஆளுமையால் மறைத்து வைத்தான். அதற்கான பல பொய்க்காரணங்களை அவன் தனக்குச் சாதகமான வகையில் சோடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஏனையவர்களுக்கு எடுக்கும் நடவடிக்கையே அவளுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவன் மனம் உள்ளிருந்து குமைந்தாலும் ஏன் அவனால் அதைச் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது?

அன்று தமிழினி அவள் இடத்தை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முதல் நாள் இரவு நாகராசனுக்கும் தமிழினிக்குமிடையே இடம் பெற்ற முறுகலின் போது தமிழினி நடந்துகொண்ட விதந்தான் அவனால் தாங்க முடியாததாக இருந்தது.

அதனால் அவன் அவளை ஏதோ ஒருவிதத்தில் பழிவாங்க வேண்டுமென்றே நினைத்திருந்தான். அடுத்தநாள் இரவு வரும் வரை காத்திருந்தான்.

இரவு வந்தது. ஆனால் தமிழினிதான் அங்கே இல்லை. அப்படியானால் ஏன் அவளைப் பிடித்து வர ஆட்களை அவன் அனுப்பவில்லை?

தமிழினி நாகராசனோடு வாழ்ந்த இடத்தை விட்டுப் போனதற்குப் பின்னர், அன்றிரவு நடுநிசி கடந்த வேளை தனியே தூங்கிக் கொண்டிருந்த நாகராசன் எதனாலோ உந்தப்பட்டவன் போல் விழித்துக் கொண்டான். தூக்கமும் கனவும் போன்ற நிலை.

தமிழினி பிரார்த்தனை செய்யும் இடத்தில் இருந்து யாரோ பெண்ணொருத்தி வருகின்ற கொலுசுச் சத்தம் அவளை நடுங்க வைத்தது.

அதை அவள் இன்றும் மறக்கவில்லை.

அது நினைவு வரும் போது அவன் உடல் குளிர்ந்து போகும் அவளைத் தேடும் விஷயத்தை அடியோடு மறந்து போவான். இல்லை மறந்து போகும்படி அந்நிகழ்வின் நினைவு செய்துவிடும்.

விடுதலை வாசிகள்

[பாகம் - 3]

யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்திற்கு முன்னால் ரோட்டோரம் இருந்த மின்கம் பத்தைச் சுற்றி ஒரு சிறு கூட்டம் எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல்பட்டது.

சைக்கிளில் அப்பகுதிக்கு வந்த தவம், கூட்டம் கூடி நிற்பதைப் பார்த்து சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு அதன் அருகே போய் எட்டிப் பார்த்தான். அவன் கண்ட காட்சி அவனுக்கு ஏனோ அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்திற்று. தலை தொங்கப்பட்ட நிலையில் கட்டி கட்டியாக இரத்தம் நெஞ்சிலிருந்து வழிந்தோட ஒருவன் மின் கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தான். அவன் செய்த குற்றங்களாக பட்டியலிடப்பட்டு காட்போட் மட்டையில் எழுதி அவன் கழுத்தில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது.

வட பகுதியில் அக்காலத்தில் கோலோச்சிய இயக்கங்களில் ஒன்று அவனுக்கு அந்தத் தண்டனையை வழங்கியிருந்தது. இயக்கங்கள் தோன்றிய அக்காலத்தில், கோழி திருடியவன், ஆடு திருடியவன், களவெடுத்தவன் போன்ற குற்றங்களுக்கும் இத்தகைய தண்டனைகள் சர்வ சாதாரணமாக வழங்கப்பட்டன. ஒருவிதத்தில் இத்தகைய தண்டனைகள் கூட அக்காலத்தில் இயக்கங்கள் மக்கள் பார்வையை தம்பால் இழுப்பதற்காகச் செய்த 'வீரதீரச' செயல்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

ஆனால் தண்டனைக்குள்ளான, தொங்கப்போட்ட தலையோடு காணப்பட்ட அந்த மனித உருவைப் பார்த்த பின்னர், தவத்தின் நெஞ்சின் எங்கோவொரு மூலையிலிருந்து இனந்தெரியாத துயர் விட்டு விட்டு எழுந்த வண்ணம் இருந்தது.

அந்த மனிதனின் முகம் ஓர் அப்பாவியினுடையதைப் போல் தெரிந்தது. ஆனால் அவன் அப்பாவியா அல்லது பாவியா என்பதை நாங்களா தீர்மானிக்கிறோம் என்று அவன் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டு தனக்குள் சிரித்தான். 'விடுதலைப் போராளிகள்' என்ற நாமம், அவர்கள் சகலவற்றையும் சரியாகச் செய்பவர்கள் என்ற ஒருவகை மாயையும் பரவுவதற்கு துணை புரிவது போல் பட்டது. இன்னும் கொஞ்ச நாட்களுக்குள் அவனும் இத்தண்டனைக்கு உட்படலாம் அல்லது கண்ட இடத்தில் சுடப்பட்டு தூக்கி வீசப்படலாம் என்கிற விதி அவனிலும் கவியலாம் என்பதை அவன் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை.

இச்சம்பவம் நடந்து இரண்டு கிழமைக்குப் பின்னர் தவம் 'குளுவ' னோடு சேர்ந்து தீவுப் பகுதிக்குப் போயிருந்தான். அக்காலத்தில் குளுவன் எந்த இயக்கத்திலும் இருக்கவில்லை. சொந்தக்காரன் என்ற ரீதியில் அடிக்கடி செல்லத்துரை விதானரையார் வீட்டுக்கு வருவான். அக்காலத்தில் தீவுப் பகுதிகளுக்குச் சென்று குளுமாடுகள் பிடித்துக் கொடுப்பதும் விற்பதும் நெடுந்தீவுக்குச் சென்று குதிரைகள் பிடிப்பதும் குளுவனது சுவையான பொழுதுபோக்கு மட்டுமல்ல வருவாய் வரக்கூடிய வேலையாகவும் இருந்தது. ஒரு முறை நெடுந்தீவிலிருந்து குதிரையொன்றை சங்கிலியன் தோப்பிற்கு கொண்டு வந்து அவன் சவாரி செய்து கொண்டு திரிந்தது ஒரு தனிக்கதை.

ஒரு முறை குளுவன் வீட்டுக்கு வந்த போது தவம் கனகாலமாக விடுத்திருந்த வேண்டுதலுக்கு செவிசாய்த்து தவத்தையும் தீவுப்பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தான். செல்லத்துரை விதானையாரின் மகன் என்ற வகையில் தவத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு போவதில் குளுவனுக்கும் பெருமை தான். நாகபூஷணி அம்மனைத் தரிசிப்பதற்காக குடும்பத்தோடு ஒருமுறை நயினா தீவுக்குப் போயிருந்தது தவத்துக்கு கனவு போலவே இருந்தது. அப்போது அவன் ஓ.எஸ் கூட படிக்காத சின்னப்பையன். இப்போ தவம் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் எடுபட்டிருந்தான். கூடவே விடுமுறைக் காலம். எந்தவித மனத்தடையுமில்லாது சுவையான எதிர்பார்ப்புகளை முன் வைத்த சுற்றுலா பயணியாகவே தவம் குளுவனோடு சென்றான்.

தவமும் குளுவனும் முதலில் வேலணைக்குச் சென்று செல்லத்துரை விதானரையாரின் நண்பரான சரவணமுத்தர் வீட்டில் தங்கினார்கள். இவர்கள் போனபோது இயக்கங்களின் நடவடிக்கைகளால் வேலணைப் பகுதியில் ஒரு சிறு கிராமம் இரண்டு பட்டுக் கிடந்தது. அன்றிரவு சாப் பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, சென்ற மாதம் அங்கு நடந்த அசம்பாவிதம் ஒன்றை சரவணமுத்தர் கதைபோலச் சொன்னார்.

அண்ணன் - தம்பிமாரின் இரு குடும்பங்களுக்கிடையே நிலவிய பகைமை எவ்வாறு, ஆளணி கூடிய இயக்கம் ஒன்றின் தலையீட்டினால் பெரிய பூகம்பமாகவே வெடித்தது என்பது பற்றி சரவணமுத்தர் கூறினார்.

அண்ணனின் குடும்பத்தில் ஆத்திரங்கொண்டிருந்த தம்பி, அவர்களைப் பழிவாங்குவது போல் இயக்கம் ஒன்றோடு தனக்கிருந்த செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தினான். அவனது பழிவாங்கலுக்கு எடுபட்ட இயக்கம், அண்ணன்காரனின் மனைவியை பலாத்காரமாக இழுத்துப்போய் பொது

மக்கள் காணக்கூடிய இடத்தில் உள்ள றோட்டோர மின்கம்பத்தில் சிறிது நேரம் கட்டி வைத்தது.

அவ்வளவுதான். ஊரே திரண்டெழுந்தது.

இவ்வாறான இயக்க நடவடிக்கைகள், இயக்கங்கள் மீது மக்களுக்கு இருக்கும் மதிப்பையே சிதைப்பதாக முடிந்து விடும் என்பதால் இவ்வேலையில் ஈடுபட்ட அப்பகுதியின் இயக்கப் பொறுப்பாளர்களே அவசர அவசரமாக அன்று மாலை மக்களை ஆறுதல்படுத்துவதற்கான கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினர்.

அங்கே திரண்டிருந்த பொதுமக்கள் மத்தியில் இயக்கத்தின் அரசியல் பொறுப்பாளர் ஆற்றிய சிறிய ஆறுதல் உரை மக்களைக் கவரவில்லை. அங்கே சலசலப்பு எழுந்தது. இதைச் சாட்டாக வைத்து பொதுமக்கள் மத்தியிலிருந்து கொஞ்சம் விஷய ஞானமுடைய ஆசிரியர் ஒருவர் எழுந்து மிகச் சாதூரியமான முறையில் ஆற்றிய பேச்சு எல்லோரையும் கவர்ந்தது.

விடுதலைப் போராளிகள் என்பவர்கள் எமது மக்களின் விடுதலைக்கான பாரிய பொறுப்பை தலையில் சுமந்து வந்தவர்கள். அவர்களை பொது மக்களாகிய நாம் எமது பிரச்சினைகளில் தலையிட வைத்து அவர்களின் காலத்தையும் உழைப்பையும் சிதறடிக்க முயலக்கூடாது. ஆனால் அதேநேரத்தில் விடுதலைப் போராளிகளான இவர்களுக்கு தாம் எதில் தலையிட வேண்டும், எதில் தலையிடக்கூடாது என்பதை நாம் சொல்லிக் கொடுத்துத்தான் தெரியவேண்டும் என்ற நிலையில் இல்லை. தனிப்பட்ட மனிதரின் குடும்ப விஷயங்களில் தலையிடுவதற்காகவா இங்கே போராளிகள் உள்ளனர்? இவ்வாறான விஷயங்களில் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைப்பதற்கென சில இயக்கங்கள் இணக்க சபைகளை உண்டாக்கியுள்ளன. ஆனால் இங்கே இணக்கம் ஏற்படுவதற்குப்பதில் மக்களிடையே பகைமையே ஏற்படுவதாய் உள்ளது. அதுவும் நமக்கு விடுதலை பெற்றுத்தர வந்தவர்களாலேயே நமக்குள் பிளவு ஏற்பட வேண்டுமா? இதைப் போராளிகள் என்பவர்கள் புரிந்து கொள்ளாமலா போயினர்?

இவ்வாறு அந்த ஆசிரியர் அங்கு பேசிய பேச்சு பலரைக் கவர்ந்தது. அதில் சம்பந்தப்பட்ட போராளிகளே அங்கு பகிரங்கமாக வந்து மன்னிப்புக் கேட்டனர்.

இதைக்கேட்ட போது தவத்துக்கு தங்களுக்கு ஆங்கிலம் படிப்பித்த ஆசிரியர் சொன்ன கதை நினைவுக்கு வந்தது. செக்ஸ்பியர் எழுதிய யூலியசீசர் என்ற நாடகத்தில் மார்க் அந்தனி தனது பேச்சால் எவ்வாறு மக்களை எதிரிகளுக்கு எதிராகத் திருப்பிவிட்டான் என்பதே அது. இங்கேயும் உள்ளூர் ஆசிரியர் பேசிய பேச்சு, அவ்வாறான ஒரு தாக்கத்தையே மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியதோடு போராளிகளையும் தம் பிழையை உணர வைத்து அசௌகரியப்படுத்திற்று.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் அங்கிருந்து குளுவனும் தவமும் புங்குடுதீவுக்குச் சென்றனர். அங்கே இருவரும் குளுவனின் நண்பனான குதிரை மணியம் வீட்டில் தங்கினர். ஒரு முறை குதிரை மணியமும், குளுவனின் உதவியோடு நெடுந்தீவிலிருந்து குதிரை கொண்டு வந்து சவாரி செய்தவன், அதனால் அவர் பெயருக்கு முன்னால் குதிரை என்ற அடையும் சேர்ந்து கொள்கிறது. இவர்கள் குதிரை மணியம் வீட்டில் போய் தங்கியதும், அங்கே நடைபெறும் இயக்க நடவடிக்கைகள் பற்றி குளுவன் விசாரித்ததும் மணியம் இன்னொரு மனதுக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தும் கதையொன்றைச் சொன்னான். வேலணையில் பிரச்சினைப் பட்ட இயக்கமே இங்கு இன்னொரு வேலையைச் செய்திருந்தது. நெடுந்தீவில் வீடுடைத்து கொள்ளையிட்டவர்கள் என்ற பேரில் 15 இளைஞர்களை கைது செய்து புங்குடுதீவுக்கு கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் கைவிடப்பட்ட வீடொன்றுக்குள் அடைத்து நடந்தவற்றைக் கூறும்படி ஒவ்வொரு நாள் இரவும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதால் அவர்கள் இருந்த பகுதியே உறைந்துபோகும் வண்ணம் அவர்களிடமிருந்து கூக்குரலும் ஓலமும் எழுந்து கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு செய்தால் தான் சமூக விரோதிகள் நாட்டில் உருவாக மாட்டார்கள் என்றும் அவர்கள் கூறினர்.

ஒரு மாதத்திற்கு மேலாக இது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததால் அந்தப் பக்கமாக பெண்களும் சிறுவரும் போவதில்லை. அவர்கள் கூட்டி வந்த சமூக விரோதிகள் சிலர் காணாமல் போயிருந்தனர். இதன் பின்னர் அந்தப் பகுதியால் பெரியவர்கள் செல்லவும் அஞ்சினர். அதற்குக் காரணம் அப்பகுதியால் இரவு நேரம் போன சிலர், 'சட சடக்' கென செருப்பு சத்தங்களோடு ஆவிகள் உலாவுவதைக் கண்டதாகவும் கூறிய கதைகள் மிதந்து கொண்டிருந்ததே.

“டேய் குதிரை, இது உண்மையாடா?” குளுவன் குதிரை மணியத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நெருப்பில்லாமல் புகையுமா?” என்றான் மணியம்.

“என்னடா மச்சான், நீயும் கண்டாயா?” என்றான் குளுவன் மணியத்தைப் பார்த்து.

“கண்டாயாவா? நான் கண்டதைச் சொன்னா நீயே பயந்து போவ, தெரியுமா?” என்றான் மணியம்.

“அப்பிடியா, சொல்லு சொல்லு” என்று உற்சாகமானான், குளுவன்.

“போன கிழமை இரவு பதினொரு மணியிருக்கும். நேரம் அகாலமாகி விட்டதால், நான் அந்தக் கூக்குரல் கேட்கும் வீட்டருகில் உள்ள குறுக்கு வழியால் வந்து கொண்டிருந்தேன். பின்னால் சடக் சடக்கென்று செருப்புச் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் என்ர கன்னத்தில் ஆரோ ஓங்கி அறைந்து விட்டு ஓடுவது போலிருந்தது. நான் அப்படியே பயந்து போய் இருந்து விட்டேன். உடம்பெல்லாம் வெள்ளமாய் வேர்த்துக் கொட்டியது. கொஞ்ச நேரந்தான் அடுத்த நிமிஷம் ஒரே ஓட்டம், எப்பிடி வீடு வந்தேன் என்று எனக்கே தெரியாது.”

கொஞ்ச நேரம் தவறும் குளுவனும் உறைந்து போய் பேசாது இருந்தனர்.

அந்த நேரம் பார்த்து வெளியே போயிருந்த மணியத்தின் மகன் ஓடி வந்து, “அப்பா நாளைக்கு நெடுந்தீவில் இருந்து கொண்டு வந்த ஆக்களை எங்கட பள்ளிக்கூடத்து முன்னால் உள்ள பெருங்காட்டுச் சந்தியில் வைத்துச் சுடப்போறாங்களாம்” என்றான் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்க.

“ஆரடா இதைச் சொன்னது?” மணியம் மகனை கேட்டான்.

“அவங்களோட திரியிற ரகுபதிதான் சொன்னேர்”

“அப்ப நாளைக்கு திருவிழா தானாக்கும்” என்றான் மணியம் குளுவனையும் தவத்தையும் ஒருவகையாகப் பார்த்து சிரித்தவனாய்.

இதற்கிடையில் இரண்டொருவர் வந்து “என்ன மணியண்ண, நாளைக்கு அவங்களை பொடியன் சுடப்போறாங்களாம், உண்மையா?” என்று மணியத்தை விசாரித்தனர்.

“என்னவோ அப்பிடித்தான் கதை அடிபடுது” என்று மணியம் பொதுவாகப் பதிலளித்தான்.

அடுத்தநாள் காலை மணியத்தின் மகன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு மகாவித்தியாலயத்தை நோக்கி போவதற்கு முன்னரே தவம், குளுவன் ஆகியோர் மணியத்தின் தலைமையில் பெருங்காட்டுச் சந்திக்கு நடந்து போயினர். பெருங்காட்டுச் சந்தியில் வழமைக்கு மாறாக சனநடமாட்டம் இருந்தது. மகாவித்தியாலயத்தை நோக்கி மாணவ மாணவிகள் போய்க் கொண்டிருந்தனர். சந்தியிலிருந்த கிராமச்சபைக்கு முன்னால் பெரிய வேப்பமரம் நிழல் பரப்பிலிருந்தது. அதன் அருகே வேறு சில மரங்கள் நின்றன. அந்த மரங்களில் ஆறு சமூக விரோதிகள் வரிசையாகக் கட்டப் பட்டிருந்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் முன்னால் இருந்த மின்கம்பத்தில் இன்னொருவன் கட்டப்பட்டிருந்தான்.

அவ்வேளை பெரும் சத்தத்தோடு ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நின்றது. சைக்கிளை ஓட்டி வந்தவன் இயக்கத்தின் அவ்வூர்ப் பொறுப்பாளன் பாஷ்கரன். அவனுக்குப் பின்னாலிருந்த அவளது மெய்ப்பாது காப்பாளன் A.K.47 துப்பாக்கியுடன் இறங்கினான். அங்கே மக்கள் கூடியிருந்தனர். மாணவரும் மாணவிகளும் ரோட்டால் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

அங்கே காட்சியொன்றை ஏற்படுத்துவது போல் அடுத்து நடந்த நிகழ்ச்சி அமைந்தது.

அவளது மெய்ப் பாதுகாப்பாளன் துவக்கை எடுத்துக் கொடுக்க, மின் கம்பத்தோடு கட்டப்பட்டிருந்த சமூகவிரோதியை நோக்கி குறி வைத்தான், பொறுப்பாளன். கண்மூடி விழிப்பதற்குள் வெடி தீர்ந்தது. நெஞ்சு பிளந்து இரத்தம் குபீரெனப் பாய ‘சமூக விரோதி’ தலை கவிழ்ந்து போய் நின்றான். பார்த்துக் கொண்டு நின்ற வயதுபோன பெண்கள் சிலர் “சிவ சிவா” எனத் தமக்குள் உச்சரிப்பது அங்கு தனியாகக் கேட்டது.

ஏதோ பெரிய வீர தீர்ச்செயலைச் செய்தவன் போல் அவர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறினர். போகும்போது அங்கு மரங்களோடு கட்டப்பட்டிருந்த ஏனையோரை கட்டவிழ்த்து விடும்படி சொல்லிவிட்டுப் போயினர்.

நெஞ்சு பிளந்து தலை தொங்க, மின்கம்பத்தோடு நின்றவனைப் பார்த்தபோது, தவத்துக்கு அடிவயிற்றிலிருந்து கிளம்பிய வெறுமை

மெல்ல மெல்ல மேலெழுந்து அவன் பார்வைபடும் இடமெல்ல கவிவது போல்பட்டது.

அடுத்த வினாடி, தவம் சுயநினைவுக்கு வந்தவனாய் குளுவனின் தோளைத்தட்டி, “குலம் அண்ணே, இப்ப வாற பஸ்ஸில நான் வீட்டை போகப்போறன். என்ர உடுப்புகளை நீங்க கொண்டு வந்து தாங்க” என்று சொன்னவன் குதிரை மணியத்திடமும் சொல்லிவிட்டு அங்கு வந்த பஸ்ஸில் ஏறி யாழ்ப்பாணம் திரும்பினான்.

தவம் சங்கிலியன் தோப்புக்குத் திரும்பியபோது, நிலைமை இன்னும் மோசமாகி இருப்பது போல் பட்டது. நடராசன் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த சந்தியில் கூட்டமாக சனம் நிற்பது தெரிந்தது. அங்கே போன போது அவன் யாரையும் அணுகி விஷயத்தை கேட்காமலேயே அங்கு நிற்போரின் கதையிலிருந்தே, என்ன நடந்ததென்பதை ஊகித்துக் கொண்டான். அங்கே புதிதாக போடப்பட்டிருந்த மக்கள் கடை உடைக்கப்பட்டு பொருட்கள் சிதறப்பட்டுக் கிடந்தன. சில வறிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சனங்கள் அங்கே சிதறப்பட்டுக் கிடந்த பொருட்களை கடகங்களிலும் பைகளிலும் அள்ளிக்கொண்டு போவது தெரிந்தது.

இந்த மக்கள் கடை விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தினால் அங்கே திறக்கப்பட்டதாகும். மலிவாகவும் மக்களுக்குப் பொருட்கள் விற்கப் பட்டன. ஆனால் இவர்களால் இப்படி மக்கள் கடையொன்று திறக்கப் பட்டது. அங்கே இவர்களை விடப் பலம் வாய்ந்ததாகவும் ஆளணி கூடியதாகவும் தெரிந்த இன்னோர் இயக்கத்தால் தமக்கு எதிரானதாகவே பார்க்கப்பட்டது.

அதனால் அந்த நிகழ்ச்சி திடீரென நடந்து முடிந்தது.

மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நான்கு பேர் அங்கு வேலை செய்தவர்களை அங்கிருந்து போகுமாறு துப்பாக்கியைக் காட்டி மிரட்டினர். அவர்கள் போனதும் கடைக்குள் இருந்த பொருட்களை தூக்கி வெளியே வீசினர். அரிசி, சீனி, மாவு போன்ற சாப்பாட்டுச் சாமான்களை ரோட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தவர்களிடம் கொடுத்தனர். அவர்கள் வாங்கிக் கொள்வதற்கு தயக்கம் காட்டவே கட்டாயப்படுத்தி திணித்தனர்.

இன்னும் பல பொருட்களை ரோட்டில் வாரி இறைத்தனர். உள்ளே இருந்த கண்ணாடி அலுமாரிகள் உடைக்கப்பட்டன. உள்ளேயிருந்த

மேசையும் கதிரையும் வெளியே இருந்து தள்ளப்பட்டன. இவற்றின் முடிவில் ஹோஹோவென்ற ஆர்ப்பாட்டமான சிரிப்பும் கேலிக் கதைப்புகளோடும் அங்கிருந்து சென்றனர்.

இந்தச் சம்பவம் அப்பகுதியின் விடுதலைப் புலி உறுப்பினர்களுக்கு உடனேயே தெரிய வந்தபோதும் அவர்கள் மௌனமாக இருந்தனர். ஆனால் பொது சனங்கள் அங்கே வீணான இயக்க மோதல்களை ஏற்படுவதை கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை. ஆனால் விடுதலைப்புலிகள் இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னரும் எந்தவித சலசலப்பும் இன்றி அமைதி காத்தது. அப்பகுதி மக்களுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்ததோடல்லாமல் மற்ற இயக்கம் பற்றிய மக்கள் அபிப்பிராயத்தையும் வீங்க வைத்தது. எனவே இவ்வாறான மற்ற இயக்கத்தின் கட்டுப்பாடற்ற போக்கை மேலும் அனுமதிக்கக்கூடாதென்ற நிலையில், படித்த சில இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அப்பகுதியின் முன்னாள் கிராமச் சங்கத் தலைவரான கதிரவேலர் தலைமையில் மற்ற இயக்கத்தின் தலைவரை சந்தித்து இதுபற்றி பேச வேண்டும் என்றும் இதன் மூலம் இயக்கங்களுக்கிடையே ஒரு சுமுகமான உறவை ஏற்படுத்தி விடலாம் என்றும் நம்பினர்.

அவர்கள் திட்டமிட்டபடி ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அவரைச் சந்திக்கச் சென்றனர். இச்சந்திப்பை இயக்கத்தின் அப்பகுதி அரசியல் பொறுப்பாளர் சுமணன் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான். நடராசனும் அவர்களோடு சென்றான். இதற்கிடையில் தான் தவம் வெளிநாட்டுக்கு போனான்.

சந்திப்பு மிக இனியதாகவே அமைந்தது.

இயக்கத் தலைவர் கதிரவேலர் தலைமையில் போனவர்களை மிக மரியாதையாகவும் அன்பு ததும்பும் முகபாவனையோடும் வரவேற்றார். போனவர்களில் தலைவர் உட்பட நால்வர் வலப்பக்கமாகவும் மூவர் இடப்பக்கமாகவும் இருமருங்காக அமர்ந்திருந்தனர். தலைவர் மேலெழுந்த வாரியாக அரசியல் பற்றிக் கதைத்தார். இனிமேலும் ஈழத்தமிழர்களைச் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் ஏமாற்ற முடியாதென்றும் அதற்குக்காரணம் இந்தியா எமக்கு அனுசரணையாக இருக்கிறதென்றும் குறிப்பிட்டார். இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டு தலையாட்டிக் கொண்டிருந்த நமது 'தூதுக் குழு'வைப் பார்த்து திடீரென "எப்படி நம்ம பொடியன்? அவங்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? என்று அவர் கேட்டதும் உஷார் அடைந்தனர்.

“அதைப்பற்றித்தான் நாங்களும் கதைக்க வந்தோம்” என்று கதிரவேலர் கூறியதும், “சரி சரி சொல்லுங்க சொல்லுங்கோ” என்றார் இயக்கத் தலைவர்.

“பொடியன் சுறுசுறுப்பாத்தான் இயங்கிறாங்கள். ஆனால் தேவையில்லாமல் தனிப்பட்ட சனங்களின் குடும்ப விஷயங்களிலும் தலையிடுவதால் அவர்களுக்கு இருக்கிற மரியாதை குறைந்து போவதோடு மக்களுக்கும் வீணான அசௌகரியம் ஏற்படுவதாய் இருக்கு” கதிரவேலர் கூறினார்.

“ஓம்... ஓம் இது பற்றி இரண்டொரு இடங்களில் இருந்து எனக்கு முறைப்பாடு வந்தது. அனேகமாக தீவுப்பகுதி மக்கள்தான் வந்து எனக்கு முறைப்பாடு செய்தார்கள். அது பற்றி நான் தீர்க்கமான முடிவு எடுத்திருக்கிறேன். இந்த மாதிரியான விஷயங்கள் இனிமேல் இடம்பெறாது” என்று கூறியபோது, அதில் உறுதி தெரிந்தது.

“இதைவிட முக்கியமான விஷயம் பற்றியும் சொல்லவேணும்” கதிரவேலர் ஆரம்பித்தார்.

“சரி, சொல்லுங்கோ”

“போன வியாழக்கிழமை எங்க ஊரில் புலிகள் போட்டிருந்த மக்கள் கடையை உங்கள் பொடியன் வந்து அடித்து உடைத்துப் போட்டாங்கள்” கதிரவேலருக்கு அருகிலிருந்த கனகராஜ் ஆரம்பித்தான். கடை சாமான் களையெல்லாம் ரோட்டில் தூக்கி வீசி ஒரே அல்லோல கல்லோலம். சனங்கள் எல்லாம் இரண்டு பகுதியும் வந்து அடிபடப்போறாங்களாக்கும் எண்டு பயந்து தங்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியேறி வேற இடங்களுக்கு போய் இருந்திற்று, அடுத்தநாள் தான் வந்ததுகள்” என்று அவன் முடிக்க,

“இது எங்களுக்கு தேவையா, இயக்கங்களே ஒற்றுமையில்லாமல் அடிபட்டால் நாங்கள் எங்க போறது?” என்றார் கதிரவேலர்.

“நீங்க சொல்லுறது சரிதான். ஆனால் எனக்கு எங்கட பொடியனை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் இருக்கு” என்றார் இயக்கத்தின் தலைவர், ஒருவித பெருமையோடு. பின்னர் அவரே “அவங்களுக்கு இந்த மக்கள் கடை, வியாபாரம் எல்லாம் பிடிக்காது. நாங்கள் விடுதலைக்காக போராட வந்தோமா அல்லது வியாபாரம் செய்ய வந்தோமா எண்டுதான் கேக்கிறாங்க” என்று சொன்னவர், “ஏதோ நான் என்ற பொடியளட்ட சொல்லி

கட்டுப்பாடா வைத்துக் கொள்ளப்பார்க்கிறன்'' என்று சொல்லிவிட்டு லேசாக சிரித்தார்.

அவரைச் சந்திக்கச் சென்ற மக்கள் 'தூதுக் குழு' மெல்ல எழுந்து அங்கிருந்து விடைபெற்றது. அப்படி அவர்கள் திரும்பி வரும்போது, "இவர் ஏன் தன்ர பொடியனை தனக்கு கட்டுப்படுத்த முடியாமல் இருக் கெண்டு பெருமையடிக்கிறமாதிரிச் சொல்கிறாரோ'' என்று தமக்குள் புறு புறுத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

2

மற்ற இயக்கத் தலைவரை சங்கிலியன் தோப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு குழுவாகச் சென்று சந்தித்து உரையாடிய சிறிது காலத்திற்குள் அது நடந்தது. அந்த நிகழ்ச்சி வட மாகாணத்திலிருந்த அனைவரையும் அதிர்ச்சி யால் உறையவைப்பதாய் இருந்தது.

ஒருநாள் நள்ளிரவு நடராசன் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டு, ஒரு துர் கனவினால் பாதிக்கப்பட்டவன் போல் விழித்தெழுந்தான். எங்கும் திடு திடுவென காலடிகள் சத்தம் கேட்டது. மேலும் குட்டுச்சத்தங்களும் ஆட்கள் நடமாடும் அதிர்வுகளும் விடியும் வரை கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. மக்கள் ஏதோ பயங்கர பீதியால் விழுங்கப்பட்டவர்களாய் வீடுகளை விட்டு வெளியே வராது அடைப்பட்டுக்கிடந்தனர்.

விடிந்தபோது ஒழுங்கைப்புறங்களிலும் வீட்டு வளவுகளுக்குள்ளும் இச்சத்தங்கள் கேட்டன. சில இடங்களில் ஒரு கூட்டம் இளைஞர்களை இன்னொரு கூட்டம் துரத்தித் துரத்திச் சுட்டது. இரத்தம் சிந்தத் சிந்த ஓடி ஒளிந்தவர்கள், சன்னங்களால் உடல் துளைபட ரோட்டில் விழுந்து துடித்த வர்கள், உயிர்போய் சிதைந்தவர்கள் என்றும் பல.

இப்போ சனங்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியே வந்து கூடி கூடிக்கதைக்கத் தொடங்கினர். ஒவ்வொரு சந்தியிலும், ஒழுங்கைகளிலும் சனங்கள் இவை பற்றியே கதைத்தனர். அனுதாபப்பட்டனர். இறந்து கிடந்த இளைஞர்களைக் கண்டு 'யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ' என்றும் மனம் நொந்தனர்.

ஒரே இரவில் ஆளணி கூடிய மற்ற இயக்கத்தை விடுதலைப்பவிகள் இயக்கம் நிராயுதபாணியாக்கி, தடை செய்தனர் என்பது இப்போ எல்லாருக்கும் தெரிய வந்தது. ஆனால் செயற்படுத்திய புலிகளின் போர்த்தந்திர முறை பலரை வியப்படைய வைத்தது.

அடுத்த நாள் கஸ்தூரியார் ரோட்டும் ஸ்ரன்லி ரோட்டும் இணையும் சந்தியில் மற்ற இயக்கத்திடம் இருந்து பறிக்கப்பட்ட ஏராளமான பொருட்கள் குவிக்கப்பட்டு மக்களுக்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டு பெரும் விழாவாக நடைபெற்று கொண்டிருந்தது. கூட்டம் கூட்டமாய் மக்கள் திரண்டு வந்து பார்த்துச் சென்றனர். அக்கூட்டத்துக்குள்ளேயே சிலர் குசுகுசுத்தனர்.

எதைப் பற்றிக் குசுகுசுக்கிறார்கள்?

மற்ற இயக்கத் தலைவரை கொன்று போட்டாங்களாம்! புலிகளின் தலைமையில் சென்றவர்கள் அவரை எங்கோ புகையிலைத் தோட்டத்துக்குள்ள வைத்துச் சுட்டுப்போட்டாங்களாம்!

இக்கதை எங்கும் பரவியது.

சுடப்படுவதற்கு முன்னர் மற்ற தலைவர் தன்னைச் சுட வேண்டாம் என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டதாகவும், அதற்குச் செவிசாயக்காத புலிகளின் ஆட்கள் அவரை துடிக்கத் துடிக்கச் சுட்டுக் கொன்றதாகவும் பல கதைகள் பத்துத்தலையும் இருபது காலும் கையும் வைத்துப் பரவின.

இதற்கு முன்னர் 'தான்தோன்றி ஈஸ்வரராய்' 'இயக்கம்' ஒன்றை வைத்து நடத்திக் கொண்டிருந்த 'ஒப்ரே தேவன்' ரோட்டில் வைத்துச் சுடப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டவர்கள் "ஐயோ பாவம்" என்றனர். அவ்வாறே இப்போ தலைவர் ஒருவர் சுடப்பட்டதையும் பார்த்து மக்கள் "ஐயோ பாவம்" என்றனர். ஆனால் இந்த அனுதாபம் காட்டப்படுவதோடு மனிதன் கட்டி வளர்த்த மனித உயிர்களின் பெறுமதி முடிந்து விடுகிறதா?

சங்கிலியன் தோப்பு பகுதியில் இருந்த மற்ற இயக்க முகாம் தாக்கப் பட்ட போது அங்கு கைது செய்யப்பட்ட போராளி இளைஞர்கள் அனைவரையும் கொண்டு வந்து ஒரு கைவிடப்பட்ட வீட்டில் காவல்போட்டு அடைத்து வைத்திருந்தனர். அவர்களை விசாரணை செய்துவிட்டு சுடப் போவதாகக் கதைகள் பரவின. அந்தப் பகுதிக்கு பொறுப்பாய் இருந்த விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவனாய் இருந்த திக்குவாய் ஞானம் நடராசனின் நண்பனாகவே இருந்தான். அவன் கட்டையனாகவும் ஒல்லியாகவும் இருந்தான். ஆனால் அவனுக்

குள் இருந்த வீரமோ எதிரிகளை வியக்க வைக்கக்கூடியது என்பதை நடராசன் அறிவான். யாழ்ப்பாண பொலிஸ் நிலையத்தைத் தாக்கி ஒரு சிறு நொடிக்குள் தன்காட்டுப் பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தவன் என்பதை எவரும் அறிவர். அவனே தீவுப் பகுதிக்குச் சென்று அங்கிருந்த மற்ற இயக்கப் போராளிகளின் முடாம்களை மூட வைத்து அவர்களின் ஒடுக்கு முறைக்குள்ளாகியிருந்த தீவுப்பகுதி மக்களுக்கு 'விடுதலை' அளித்தவன் நான்தான் என்று அவன் சொல்லிச் சிரிக்கும் போது அதிலுள்ள நகைச் சுவை தனியானது.

நடராசன் வீட்டுக்கருகே இருந்த கைவிடப்பட்ட வீட்டில் அடைக்கப் பட்டிருந்த போராளிகளை பார்வையிட ஞானத்தோடு நடராசனும் போனான். அப்போது அவனோடு தானும் வருவதாகக் கூறிக் கொண்டு தமிழினியும் போனான். போகும் போது நடராசன் "ஞானம் நீங்கள் இந்த வீட்டில் அடைத்து வைத்திருப்பவர்களை சுடப் போவதாக கதை அடிபடுகிறதே இது உண்மையா?" என்று கேட்டான் நடராசன். இக்கதை அங்கு பரவிய போது அப்படியான பெரும் மனித அவலத்தை தடுக்க வேண்டும் என்று நடராசனும் அவனோடு நெருங்கிப் பழகும் நண்பர்களும் தீர்மானம் எடுத்திருந்தனர். ஞானத்தோடு நடராசனுக்கு இருந்த நெருக்கம் இந்த அவலத்தை தடுக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது. அவ்வாறே அவனது நண்பர்களும் நம்பினர்.

"நடராசண்ணே, இப்படி நாங்கள் இவங்களைச் சுடப்போவதாகச் சொன்னதார்?" என்றான் நடராசனின் கேள்வியை செவிமடுத்துக் கொண்டு வந்த ஞானம்.

"சனங்கள் எல்லாம் இப்படித்தான் கதைக்குது" என்றான் நடராசன்.

"சனங்கள்" என்று திருப்பிச் சொல்லிவிட்டு ஞானம் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

"ஏனடாப்பா சிரிக்கிற?" என்று கேட்டுவிட்டு நடராசனும் சிரித்தான். அவனோடு சேர்ந்து தமிழினியும் சிரித்தாள். சிரித்துக்கொண்டே அவள் என்ன சொல்லப்போகிறான் என்பதை அறிய அவள் செவிகள் ஆவலாய் விழித்தன.

"சனங்கள் என்னும்போது அவல் என்று நினைத்து கண்டதையும் மெல்லும் பாமரத்தன்மையைத்தான் இந்தச் சனங்கள் என்ற வார்த்தை எனக்கு நினைவூட்டும். மக்கள் என்னும் வார்த்தை பெரும் சக்தியை

நினைவூட்டும். ஆகவே சனங்கள் என்று சொல்லும்போதே அது அர்த்த மற்ற கதை என்று தான் சொல்ல வேண்டும்” ஞானம் விளக்கினான்.

“அப்போ நீங்கள் தடுத்து வைத்திருப்பவர்களை சுடப் போவ தில்லையா?”

“இல்லை. அவர்களுக்கு நமது போராட்டம் பற்றி சில விஷயங்களை விளக்கிவிட்டு விடுதலை செய்யப்போகிறேன்” என்று கூறிய ஞானம், “மற்ற இடங்களில் என்ன செய்கிறாங்களோ தெரியாது. ஆனால் நான் அவர்களை விடுதலை செய்யப்போகிறேன்” என்று முடித்தான் ஞானம்.

அதைக்கேட்ட போது நடராசனுக்கு மனம் அமைதிப்பட்டு ஆனந்தத் தில் மூழ்கியது.

இருபது இளைஞர் வரை அங்கே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் முகங்களில், மற்றவர்களின் பார்வையை எதிர்கொள்ளும்போது ஏற்படும் அசௌகரியமும் விரக்தியும் மாறி மாறித் தோன்றி மறைந்தன. அவர்களுக்கு காவலாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த, ஆயுதம் தரித்த மூன்று புலிப் போராளிகளின் முகத்தில் எந்தவித உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தாத இறுக்கம் ஒருவித கவர்ச்சியை தருவதாய் இருந்தது. அந்தக் கவர்ச்சி அவர்களை வழி நடத்தும் தளபதி ஞானத்தின் ஆற்றுப்படுத்தலின் சீர்மையைத் தொடுவது போல் இருந்தது.

அவர்கள் அங்கே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இளைஞர்களை பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஞானம் நடராசனை உள்ளே அழைத்து அவர்களின் சிலரை அறிமுகப்படுத்தினான். தமிழினி உள்ளே செல்லாது வெளியே நின்று கொண்டிருந்தபோது அந்த இளைஞர்களில் மிகவும் வயது குறைந்த ஒருவன் அவர்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த வீட்டின் ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்து தமிழினியிடம் “அக்கா ஞானம்மானிடம் சொல்லி என்னை ஊருக்கு அனுப்பச் சொல்லுங்கக்கா...” என்று கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி, உன்ர ஊர் எது?” என்று தமிழினி மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“திருகோணமலை அக்கா. அம்மாவுக்கு தெரியாமல் இயக்கத்தில் சேர்ந்து இங்க வந்திற்றன். இப்ப அம்மா என்னை நினைச்சு அழுது கொண்டிருப்பா” அவன் சொல்வதைப் பார்க்க மிகப்பரிதாபமாக இருந்தது.

“உனக்கு வேறு அண்ணாமார் இல்லையா?”

“இல்லை அக்கா எனக்கு இரண்டு அக்காமார். நான்தான் கடைசி”

சரி பயப்படாத தம்பி. உங்களுையெல்லாம் ஞானம்மான் விடுதலை செய்யப்போறேர்... நீங்க எல்லாரும் கொஞ்ச நாளில் ஊருக்குப் போகலாம்”

“உண்மையாகவா அக்கா?”

“உண்மைதான்” - தமிழினி அப்படிச் சொன்னபோது அவன் முகத்தில் தெரிந்த பிரகாசம் அந்த இடத்தையே வெளிச்சப்படுத்துவது போல் இருந்தது.

அவள் நெஞ்சில் சொல்ல முடியாத ஆறுதல் ஓடி இருப்புக் கண்டது. ஆயினும் தமிழினியின் நெஞ்சில் ஆறாத துயரம் அடிக்கடி தலைகாட்டிக் கொண்டே இருந்தது. அதற்குக் காரணம், புலிகள் மற்ற இயக்க முகாம்கள் மீது பாய்ந்த அன்றிரவு தமிழினி, கள்ளியங்காட்டில் அவளது பல்கலைக் கழக நண்பியின் வீட்டில் தான் தங்கியிருந்தாள். இரவு நடந்த மூர்க்கமான தாக்குதலுக்குப் பின்னர் அதன் எச்சமாக காலையிலும் அது தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தது. புலிகளின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி சில இளைஞர்கள் வீடுகளுக்குள் வந்து புகுந்தனர். அப்போது அவர்கள் முகங்களில் தெரிந்த பீதியும் பரிதாபமும் அவள் நெஞ்சில் இனந்தெரியாத துயரத்தை உள்ளோட விட்டது. பல இளைஞர்கள் சுடப்பட்டு வீதிகளில் கிடந்தனர். சிலர் நெஞ்சிலிருந்து இரத்தம் வழிய, “தண்ணி தண்ணி” என்று அனுங்கினர். வயது போன ஒரு பெண் துணிந்து போய் அவர்களுக்கு தண்ணீர் கொண்டு போய் பருக்கினாள். அப்போது அதைப் பார்த்த தமிழினியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. “பாவம் என்னைப்போல ஒருத்தி தானே அதுகளையும் பெத்திருப்பாள்” என்று தண்ணீர் கொடுத்தவர் சொல்ல அதைக்கேட்டுக் கொண்டு நின்ற இன்னொரு பெண் “இப்படி இவை ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக்கொல்லுவினம் எண்டு ஆர் கண்டது” என்றாள்.

“சுடப்பட்ட அனேகமான பொடியன் திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவையாம்” என்று தமிழினியின் நண்பியின் தயார் கதைத்தார்.

தமிழினிக்கு வரலாறு படிப்பித்த இளம் விரிவுரையாளர் கூறியவை நினைவுக்கு வந்தன.

பிரஞ்ச புரட்சிக்குப் பின்னர், நெப்போலியன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி நாட்டை ஸ்திரப்படுத்துவதற்கு முந்திய இடைப்பட்ட பாழாட்சியின் போது, இரண்டு குழுக்களாகப் பிரிந்து டன்ரன் என்பவன் தலைமையிலும்

ஹொபா ஸ்பெயர் என்பவன் தலைமையிலும் இயங்கிய குழுக்களிடையே இடம்பெற்ற மோதலால் இரத்த ஆறே பரிஸ் நகரில் பெருக்கெடுத்து ஓடிற்று. இந்த காலகட்டத்தை Reign of Terror என வரலாற்றாசிரியர் அழைப்பர்.

அப்படியான ஒரு காலகட்டத்தை நோக்கித்தான் நமது விடுதலைப் போராளிகள் செல்கின்றனரா?

அவளுக்கு துக்கமாக இருந்தது.

இது நடந்து சில நாட்களுக்குள் தமிழ்ப் பகுதிகளில் இயங்கிய ஏனைய இயக்கங்களுக்கும் புலிகள் தடைபோட்டனர். இதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட இயக்கத்தினர் தலைமறைவாகினர். அப்படித் தலைமறைவானோரை புலிகள் தேடிப்பிடித்து விசாரணை செய்து சுட்டனர். சிலர் தப்பியோடிக் கொண்டிருக்கும் போதே சுடப்பட்டனர். புலிகளால் வேட்டையாடப்பட்ட பிற இயக்கப் போராளிகளுக்கு பல கிறிஸ்தவ மத குருமார் அடைக்கலம் அளித்து, கொழும்புக்கு இரகசியமாக அனுப்பி அவர்களில் பலரைத் தப்ப வைத்தனர். இன்னும் சில பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் இத்தகைய போராளிகளுக்கு அபயம் அளித்து காப்பாற்றுவதில் அக்கறை காட்டினர்.

இத்தனைக்கும் மத்தியில், கந்தன் கருணை இல்லம் என்று பலரால் அறியப்பட்ட, நகரின் அருகே இருந்த வீட்டில் இடம்பெற்ற படுகொலைகள் பற்றி நினைத்தபோது தமிழினியின் உடல் சில்லிட்டு விறைத்தது.

ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பிற இயக்கப் போராளிகள் அவ்வீட்டுக்குள் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இவ்வளவு தொகையானோரை சுட்டுக் கொல்லுவதற்கு புலிகள் கண்டுபிடித்த உபாயம் இன்னும் துயரந்தருவதாக இருந்தது என்றே கதைகள் பரவின. அங்கே காவலுக்கு நின்றிருந்த தங்கள் போராளிகள் இருவரை இவர்களே சுட்டுத்தள்ளி விட்டு பழியை அங்கு அடைப் பட்டிருந்த போராளிகளின் மேல் போட்டு விட்டே கருணை இல்லப் படுகொலைக்களுக்கான மறைப்பை தேடினர்.

இந்நிலை தொடருமாயின் நமது விடுதலைப் போராட்டம் எங்கே சென்று முடியப்போகிறது?

இதுதான் தமிழினியை, திருக்கைவாலால் அடிப்பது போல் சுற்றிச் சுற்றி சுழன்ற கேள்வியாகும்.

அவளுக்கு அவளோடு படித்த பல்கலைக்கழக முகங்கள் வரிசை ஒழுங்கில் முன்னுக்கு வந்தன. இந்திய ராணுவத்தால் சுடப்பட்டு இறந்து போன பிரபாகரன், தற்கொலை செய்து கொண்ட சிவாரமணி, அவளோடு நெருங்கிப் பழகிய கதீஜா கட்டை வரலாற்றாசிரியர் வெளியிலிருந்து அங்கு வரும் கால்களை இழுத்திழுத்து நடக்கும் வங்கி நண்பன், ஆங்கிலம் போதித்த, மாயப் புன்னகையுடன் வரும் ஏ.ஜே. என்று பல முகங்கள் ஓடி வந்தன.

இவர்கள் மத்தியில் பழகி உரையாடி பெற்ற அனுபவங்கள் ஒருபுறமிருக்க மறுபுறத்தில் புலிகள் மேற்கொண்ட போராட்ட முறைகள், இராம-இலக்குவரை சாகடித்ததாகக் காட்டி மாயப்போர் புரியும் இந்திரஜித்தின் ஏவல்போல் விரிந்து கொண்டு பார்ப்பவரை வியக்க வைத்து, உண்மைக்கும் பொய்க்குமிடையே ஊசலாட வைத்தது.

ஒருநாள் தமிழினி தனது வழமையான கூட்டாளிகளோடு பல்கலைக் கழகத்துக்கு முன்னாலிருந்த நடைபாதையில் பேசிக் கொண்டு நின்றபோது அவர்களோடு சிரித்துச் சிரித்து உரையாடிக் கொண்டு நின்ற குளுவனின் நெருங்கிய உறவினனான தெற்றுப்பல்லு ஜீவா, திடீரென தன் உற்சாக மெல்லாம் ஓடி வற்றிப் போக தான் கூறியவற்றை தொடராத தூரத்தூர யாரையோ பார்ப்பது போல் தெரிந்தது. தமிழினி சாடையாக அவன் பார்க்கும் திசையை நோக்கி தன் பார்வையை ஓட விட்டாள். அங்கே ஏ.கே துவக்கும் கையுமாக ஒரு புலிப்போராளி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவன் வருகை அவர்களை நோக்கித் திரும்பிய போது தெற்றுப்பல்லு ஜீவா ஏதோ அவசர காரியமாக அவ்விடத்தை விட்டு நகருவது போல் பாவனை காட்டிக் கொண்டு அங்கிருந்து ஓடாத குறையாகச் சென்று மறைந்தான்.

ஜீவாவின் பின்னணி தெரிந்த தமிழினிக்கு முகத்தில் சோக ரேகைகள் படர்ந்தன.

முன்னர் தனது தகப்பனாரும் தனது அண்ணன் நடராசனும் கொழும்பை அண்டிய சீதுவையில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் நடந்த இனக்கலவரங்களின் போது அவர்கள் முகம் கொடுத்த அவலங்கள் பற்றி அவர்கள் சொன்னவை அவள் நினைவில் ஓடி வந்தன.

1956 ஜூன் 5 ஆம் திகதி தனிச் சிங்கள மட்டும் சட்டத்திற்கு எதிராக தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் தமிழ் காங்கிரஸ்

தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலயம் மற்றும் ஏனைய தமிழ் உறுப்பினர்கள் காலிமுகத்திடலில் உண்ணா நோன்பிருந்து சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, சிங்களக் குண்டர்களால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். அதைச்சாட்டாக வைத்து சிங்களப்பகுதிகளில் கடைகள் வைத்திருந்த, உத்தியோகம் பார்த்த தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர். கொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் சொத்துக்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

அக்காலத்தில்தான் செல்லத்துரை விதானையார் சீதுவையில் கடை வைத்திருந்த தனது உறவினர் கனகரத்தினத்தைப் பார்க்கப் போயிருந்தார். கொழும்பில் தமிழர்களுக்கு எதிரான கலவரம் வெடித்தது. அதன் அண்டிய பிரதேசங்களிலும் இதைச் சாட்டாக வைத்து தீ வைத்தல், கடைகள் உடைத்தல் கொள்ளை, கொலை என பல ரூபங்கள் எடுத்தது.

பேலியகொடையில் ஆரம்பித்த கலவரம் சீதுவையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. அப்போதான் செல்லத்துரையார் தங்கியிருந்த கனகரத்தின் கடைக்கு ஓடி வந்தார் அன்வர் ஹாஜியார். அவர் கனகரத்தினம் முதலாளியினதும் செல்லத்துரை விதானையாரதும் நெருங்கிய நண்பர் மாத்திரமல்ல அப்பிரதேசத்திலுள்ள பெரிய ஆடைத்தொழிற்சாலையின் முதலாளியுமாவார். மிகுந்த செல்வாக்கு உடைய நபர் ஹாஜியார்.

வெகு வேகமாக காரில் வந்து இறங்கிய ஹாஜியார் கனகரத்தினத்தின் கடைக்குள் போனார். “என்னப்பா கனகு, உனக்கொண்டும் தெரியாது போல இருக்கு. தமிழங்களை சிங்களவங்கள் அடிக்கிறாங்க, தமிழ்க் கடைகளை அடிச்ச உடைக்கிறாங்க, எல்லாத்துக்கும் நெருப்பு வைச்ச கொளுத்திறாங்க” என்று சத்தம் போட்ட அன்வர் ஹாஜியார், “கெதியா கடையை இழுத்துப்பூட்டு” என்று அவசரப்படுத்தினார்.

பதறிப்போன கனகரத்தினம் முதலாளியார் என்ன செய்வதென்று அறியாது திகைத்து நின்றபோது, செல்லத்துரை விதானையார், எதையும் சமாளிக்கும் நிர்வாகத் திறமையோடு, அங்கு வேலை செய்த ஊழியர்க ளோடு சேர்ந்து கடையை இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு, கனகரத்தினத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு ஹாஜியாரின் காரில் ஏறினார்.

ஹாஜியார் அவர்களை தன் வீட்டில் தங்க வைத்தார்.

அயலில் உள்ள சிங்களக் குடும்பங்கள் பல விஷயங்களில் ஹாஜியாரின் தயவில் தங்கியிருப்பவர்கள். அதனால் அவரோடு எந்தவித முட்டுதல்களுக்கும் துணிவதில்லை.

கனகரத்தினத்தின் கடை பூட்டிக் கிடந்தது.

ஆனால் சிறிது நேரத்தில் அங்கு வந்த காதையர் கூட்டம், கடையை உடைத்து திறந்தது. கடைக்குள் கிடந்த பொருட்களை கூட்டமாக வந்து அள்ளிக் கொண்டு ஓடியது. “குஞ்சு குருமான்” அனைத்தும் இந்த வேலையை மிகக் கச்சிதமாகச் செய்தன. உள்ளே கிடந்த கண்ணாடி அலமாரிகளை வெளியே இழுத்து வந்து உடைத்தனர். அனைத்தும் முடிந்து ஒருவன் பெற்றோலை ஊற்றி கடைக்கு நெருப்பு வைக்கப் போன போது, “வேணாம்பா, இது நம்ம மென்டிஸ் முதலளியின்ர கடை” என்று அவனை இழுத்துக் கொண்டு அடுத்த கடைக்கு ஓடினான். அவனோடு கூட வந்த கூட்டம் கூக்குரல் இட்டவாறு அடுத்த கடைக்கு ஓடியது.

தமிழினியின் கண்முன்னே பல காட்சிகள் எழுந்தன.

வன்முறை என்பது, பலதளங்களைக் கொண்டதாயினும் ஒரே குணாம்சங் கொண்டதாகவே இருப்பதைக் கண்டிருக்கிறாள்.

புலிகள் நடத்திய மக்கள் கடையை உடைத்து சிதறடித்து அங்கிருந்த பொருட்களை பொதுமக்களை வலுகட்டாயப்படுத்தி அள்ளிக் கொண்டு போக வைத்ததோடு, கடையில் இருந்த கண்ணாடி அலுமாரிகளை வெளியே இழுத்து உடைத்துப் போட்ட மற்ற இயக்கத்தினர் செய்த வேலைக்கும் 56 இல் சிங்களக் காதையர் தமிழ் மக்களின் கடைகளுக்குச் செய்த வேலைக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கு? மொகலாயர் படையெடுப்பின்போதும் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் என்போரின் படையெடுப்பின்போது கீழைத்தேய வேற்று மதத்தவர் பட்ட துன்பம் கொஞ்சமா நஞ்சமா? எத்தனை கோயில்கள் நாசமாக்கப்பட்டன. எத்தனை சிற்பக்கூடங்கள் சிதறடிக்கப்பட்டன. இதுதான் மனதில் வெறியோடு செயற்படும் போது ஏற்படும் அவலமா?

மீண்டும் அவளுக்கு 58 இல் நடந்த இனக்கலவரம் நினைவுக்கு வந்தது.

அவளின் பெரியப்பாவின் மகன் சண்முகநாதன் பாணந்துறையில் படுகொலை செய்யப்பட்டதை, அவனோடு கடையில் வேலை செய்த பையன் பின்னாளில் கூறியதைக் கேட்ட போது அவள் உணர்வுகள் ஸ்தம்பித்தன. அதை நினைவுகூரும் ஒவ்வொரு சமயமும் அவள் உடல் வெடவெடத்தது.

காடையர்கள் ஆயுதங்களோடு கடையைச் சூழ்ந்தபோது, சண்முக நாதனும் அவனோடு கடையில் வேலை செய்த சொந்தக்காரர் பையனும் கடையை அப்படியே விட்டு விட்டு பின்னால் ஓடினர். அவர்கள் ஓடுவதைக் கண்டதும் காடையர்கள் விடாது அவர்களைத் துரத்தினர். அவனோடு கூட வந்த பையன் எங்கோ சுழித்து மறைந்து கொண்டான். சண்முகநாதன் அருகிலிருந்த கோயிலுக்குள் புகுந்து கொண்டான்.

கோயிலுக்கு காடையர் மதிப்புக் கொடுப்பார்கள் என்று அவன் நினைத்திருக்க வேண்டும். வெறி தலைக்கேறியவர்களிடம் இந்த வகைச் சிந்தனைகளையெல்லாம் எரித்து சாம்பராக்கித் தலையில் கொட்டிக் கொண்டு தான் அது தலைக்கேறுகிறது என்பதெல்லாம் சண்முகநாதனுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது!

கோயிலுக்குள் புகுந்தவர்கள் அவனை மட்டும் இழுத்துக்கொண்டு வெளியே வரவில்லை. கோயில் பூசகரையும் சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டு தான் வந்தார்கள். பூசகரின் தலையில் இருந்து இரத்தம் வழிந்தது. அவரை வெளியே வரமுன்னரே குற்றயிரும் குறை உயிருமாகவே கொண்டு வந்து தள்ளினார்கள். கடைசியாக ஒருவன் அவர் கழுத்தைக் குறி வைத்து வாளால் வெட்டினான். உச்ச வேதனையின் சிறு முனகல், அத்துடன் அந்த உடல் துடித்துவிட்டு நிசப்தித்தது.

இப்போ அனைவரின் பார்வையும் சண்முகநாதனை நோக்கி வெறித்தது. அங்கு நின்ற அனேகமானவர்கள் அவனிடம் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து பீடிக்கும் சுருட்டுக்கும் சிகரட்டுக்கும் இரந்து நிற்பவர்கள். இப்போ அவர்கள் கத்தியும் பொல்லும் வாளும் காவியவர்களாய் “அடோ தெமளா” என்று சந்தியவாறே அவளை நோக்கி ஓடிவந்தனர். அவன் ஓடவில்லை. ஒருவன் வாளால் வெட்ட, இன்னொருவன் பொல்லால் ஓங்கி தலையைத் தாக்கினான். மற்றொருவன் கத்தியால் குத்திவிட்டு ‘ஹோ ஹோ’ வெனப் பெரிதாகச் சிரித்தான். இரத்தம் பீறிட்டு வழிய, அவன் கீழே விழந்தான்.

நிரக்கதியான நிலைக்கு ஒருவன் தள்ளப்படும் போது, சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் கீழ் மனிதர் தமது அடக்கி வைத்த அசிங்கங்களை எல்லாம் அவன் மேல் கொட்டத் தொடங்கும், கொட்டி தமது பிறப்பின் மூலகங்களை வெளிப்படுத்தும் நேரம் போல் அது இருந்தது.

அப்போது ரோட்டில் அரைகுறையாகப் பாவித்து விட்டுக்கிடந்த தார்ப்பீப்பாவை ஒருவன் நெருப்பு மூட்டிக் கொதிக்க வைத்தான். தார் கொதிக்கத் தொடங்கியதும், குற்றயிராய் இரத்தம் வழிய கிடந்த சண்முக நாதனை தார்ப்பீப்பாவுக்குள் திணித்தனர். திணித்துவிட்டு சுற்றிவந்து கூக்குரல் இட்டு நடனமாடினர்.

நினைத்துப் பார்த்த தமிழினியின் உடல் நடுங்கியது.

இத்தகைய கொடூரமான செயலை தமிழினி தன் வாழ்நாளில் கேள் விப்பட்டதோ கண்டதோ இல்லை.

சிங்களவர்களுக்கேன் தமிழர் மேல் அத்தனை வன்மமும் வெறுப்பும்? இல்லை, தமிழர்கள் மேல் மட்டுமல்ல, தமக்கு எதிரானவர்கள் என நினைக்கும் எவர் மேலும் இதையே அவர்கள் வெளிக்காட்டினர். அதனால் தான் 1915 இல் இதை விட மோசமான இன வன்முறையை முஸ்லிம்க்கு எதிராகத் தூண்டிவிட்டனர் என்பதை வரலாற்று மாணவியான அவள் அறிந்திருந்தாள்.

அவள் நினைவுகள் மேலும் இழுபட்டோடின.

1977 இல் ஐயவர்த்தனா ஆட்சிக்கு வந்தபோது வெடித்த இனக்கல வரத்தில் அவள் அண்ணன் நடராஜன் முகம் கொடுத்த உயிருக்கான போராட்டம் பற்றி அவன் சொன்னது, அவள் மனதில் மேலாடி வந்தது. புறக்கோட்டையிலுள்ள டாம் ஸ்நீற்றிலிருந்த அரிசிக்கடையொன்றின் பங்களிகளில் ஒருவனாக இருந்த நடராசனிடம் வந்து பெற்றா பொலீஸ் நிலையத்தில் சப் இன்ஸ்பெக்டராக கடமையாற்றிய ஒரு தமிழர் வந்து ரகசியமாக எச்சரித்தார்.

“நீங்கள் இங்கே இருப்பது எனக்கு சரியாகப் படவில்லை. கடையைப் பூட்டி விட்டு சீக்கிரமே யாழ்ப்பாணம் போவதுதான் சரி. அரசாங்கமே ஒரு இனக்கலவரத்தை தூண்டிவிடும் போல் தெரியுது. யுத்தமா சமாதானமா என்று பிரதம மந்திரியே கேட்கிறார் என்றால் இதன் அர்த்தம் என்ன? இதை நான் சொல்லேல்ல, பெரிய மட்டத்தில் இது தான் கதை”

அந்தப் பொலீஸ் அதிகாரி போன பின்னர், நடராசனும் அவனது பங்களி நண்பர்களும் கலந்தாலோசித்து தமது லொறியில் யாழ்ப்பாணம் போவதற்கு தீர்மானம் எடுத்தனர். நடராசனும் மற்றும் இரண்டு பங்களி களும் கடையில் வேலைபார்த்த அவனது சொந்தக்காரப் பொடியன்

மூவர், அத்தோடு அவர்கள் லொறி ட்ரைவர் தேவன், எதற்கும் துணிந்த வன் சொன்ன உடனேயே கடையை இழுத்துப் பூட்டியதும் லொறி தயாராக நின்றது.

அவர்கள் புறப்பட்டனர்.

சிலாபம் கடந்து புத்தளம் வரும் வரையும் எந்த வித அசம்பாவிதங்களும் இருக்கவில்லை. புத்தளத்தில் ஒரு முஸ்லிம் ஹோட்டலில் தேநீர் அருந்தியவர்கள், நிலைமைகளை பட்டும்படாமலும் அறிந்து கொண்டனர். அணுராதபுரத்தில் சிறு சிறு கலவரங்கள் கிளம்பியுள்ளதாக கூறிய ஹோட்டல் முதலாளி எதற்கும் கவனமாகப் பார்த்துப் போகும்படி எச்சரித்தார்.

முதலில் லொறி மெதுவாகவே நகர்ந்தது. 15 கிலோ மீற்றர் தாண்டியிருக்காது, ரோட்டின் நடுவே நின்று ஒரு வயோதிபப் பெண் கைகாட்டினாள். தேவன் லொறியை நிறுத்தாது ஓட்ட வேகத்தை அதிகரித்தபோது, நடராசன் லொறியை நிறுத்தச் சொன்னான். லொறி நின்றதோ இல்லையோ அந்தப் பெண் நடராசனிடம் ஓடோடி வந்து “அப்புராசா அங்க பாருங்க, நான் வந்த வான்காரங்களை அடிச்ச போட்டிட்டு வாளை கொண்டு போயிற் றாங்கள், அந்தா அவங்கள் குற்றயிரும் குறை உயிருமா கிடந்து முனகி றாங்க” என்று கூறி அந்தக் கிழவி கைகாட்டிய திசையில் பார்த்தான் நடராசன்.

அங்கே நான்கு பேர் முனகிக் கொண்டு கிடந்தாக்கள். தலையில் இருந்து இரத்தம் வழிய, இருவர் துவாயால் சுற்றி கட்டு போட்டிருந்தனர். மற்ற இருவரும் உடலை நிமிர்த்தி வைத்துக் கொள்ள முடியாத ஊமைக் காயங்களால் வேதனைப்படுவது போல் தெரிந்தது.

உடனே நடராசனோடு அவனது கடை ஊழியர்களும் நண்பர்களும் சேர்ந்து காயப்பட்ட நால்வரையும் லொறியில் ஏற்றி கிடக்க வைத்தனர். அதன் பின்னர் லொறியை மறித்த கிழவியை தம்மோடு முன்னால் இருக்க வைத்த நடராசன், லொறியை செலுத்துமாறு தேவனை முடுக்கிவிட்டான். லொறி வேகமாகப் புறப்பட்டது. லொறி போகப் போகப் முன்னால் இருந்த கிழவி, தனக்குள் முணுமுணுப்பது போல் மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டு வந்தாள். அவர் சொல்வது மந்திரந்தான் என்பதை அவள் வாயில் இருந்து உதிர்ந்த சில சொற்களின் உச்சரிப்பிலிருந்து தெரிந்தது. லொறி ஓட ஓட அந்தக் கிழவியின் உச்சாடனமும் கூடிக் கொண்டே வந்தது. அவள் வாய் சிறிதுகூட ஓய்வின்றி மந்திரங்களை ஜபித்துக்

கொண்டிருக்கும் வேகத்தைப் பார்த்து நடராசனும் நண்பர்களும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்து வியந்து கொண்டனர்.

அநுராதபுரத்தை அண்டிய காட்டுப்பகுதியில் லொறி போய்க் கொண்டிருந்தது. திடீரென காட்டுக்குள் இருந்து வெளிவந்து ஏழெட்டுப் பேர்கையில் பொல்லுகளோடும் வாளுகளோடும் நிற்பது தெரிந்தது. “அண்ண என்ன செய்வம்?” என்பது போல் டிரைவர் தேவன் நடராசனையும் கிழவிக் கருகில் இருந்த இன்னொரு பங்காளனையும் பார்த்தான்.

“லொறியை நிப்பாட்டாதே. இன்னும் வேகமாக ஓட்டு” என்று நடராசனோ அல்லது அவனது அடுத்த பங்காளனோ கதைக்கவில்லை.

மாறாக, வாய் ஓயாது மந்திரம் சபித்துக் கொண்டிருந்த கிழவிதான் கத்திச் சொன்னாள்!

கிழவி கட்டளை போட்டதோ இல்லையோ ட்றைவர் தேவன் “என்னை விடு உன்னை விடு” என்பது போல் லொறியை ஓட்டினான், பொல்லுகள் வாளுகளோடு ரோட்டை மறித்து நின்ற காதையர் கூட்டம், வாகனங்களைத் தடுப்பதற்கு எந்தவித தடுப்புகளையும் ரோட்டில் போட்டு வைக்கவில்லை. ரோட்டை மறித்துக் கொண்டு நின்றவர்கள் சிதறப்பட்டு துவைக்கப்பட்டு வீசப்பட்டனர்.

லொறிக்குப் பின்னால் பேரவலக் குரல்கள் எழுந்தன. “ஒன்ன மினி மறான திரஸ்தவாதின் யனவா!” (ஆட்களை கொலை செய்து கொண்டு பயங்கரவாதிகள் போறாங்கள்)

லொறி எங்கும் நிறுத்தப்படவில்லை.

கிழவியின் வாய் ஓயவில்லை, ஜபித்துக் கொண்டே இருந்தது.

அந்த வேகத்துக்கேற்ப பறந்து கொண்டிருந்த லொறி, வவுனியா வைத்தியசாலைக்கு முன்னால்தான் போய்த் தரித்தது. காயப்பட்டுக் கிடந்தவர்களை நடராசனும் அவனது நண்பர்களும் வைத்தியசாலையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தனர். அவர்களில் கொஞ்சம் நல்ல நிலையில் இருந்தவனிடம், “உங்களோடு வானில் வந்த வயது போன அம்மாயார்?” என்று நடராசன் கேட்டான்.

“என்ன? எங்களோடு வந்த வயது போன அம்மாவா?” என்று புருவங்களை உயர்த்திய அவன், “எங்களோட அப்படி பெண்கள் எவரும் வரவில்லையே! நாங்கள் நாலு பேருந்தான் வந்தனாங்க. எங்களை

வழியில் மறித்த சிங்களக் காதையர் எங்களை அடித்துப் போட்டு எங்கட வானை எடுத்துக் கொண்டு போயிற்றாங்க” என்றான்.

“இல்லையே. நீங்க அடிபட்டுக் கிடந்த இடத்தில நிண்டு, எங்கட லொறியை மறித்து, உங்களை ஏத்திக் கொண்டு போகச் சொன்னவர் அவதான்” என்றான் நடராசன்.

“அப்படி எங்களோட ஆரும் வரவில்லையே” என்று மீண்டும் கூறியவன், “இப்ப எங்கே அந்த அம்மா, கூட்டிக் கொண்டு வாருங்க பார்ப்பம்” என்றான்.

உடனே நடராசனும் நண்பர்களும் லொறிக்குப் போனபோது, லொறியில் தேவன் மட்டும் தூங்கிக் கொண்டு முன்னாலிருந்தான். அவனைக் கேட்ட போது “அவர் எனக்கருகில் தான் இருந்தா, நான் கொஞ்சம் கண்ணயந்திற்றன். அதுக்குள்ள ஆள் இறங்கி எங்கோ போயிற்று” என்றான்.

நடராசனும் நண்பர்களும் தம்மால் முடிந்தவரை தேடிப்பார்த்தார்கள். கிழவியை எங்கும் காணவில்லை. திரும்பவும் வைத்தியசாலைக்குப் போய் தாம் கதைத்தவனிடம் கேட்டார்கள் அப்படி ஒருவரும் தன்னிடம் வரவில்லை என்றான் அவன். கிழவி எங்கே போயிற்று?

“அது சரியான கள்ளக் கிழவி, எங்களுக்கு காசு குடுக்க வேண்டி வருமெண்டு நினைச்சிற்று, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போயிற்று” என்றான் நடராசன் கடையில் வேலை பார்க்கும் ஊழியன் ஒருவன். தேவன் சிரித்தான்.

“இல்லையடா தம்பி, எங்கட குலதெய்வம் மாரியம்மாள் தான் அப்படி வந்து எங்களைக் காப்பாற்றியிருக்கு” என்றான் நடராசன், கண்களில் ஈரம் பனுக்க.

“அப்படித்தான் அண்ண எனக்கும் படுகுது” என்றான் ட்றைவர் தேவனும் அவன் பங்காளர்களும்.

3

மீண்டும் லொறி யாழ் நோக்கிப் புறப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு இவர்கள் வந்தடைந்த ஒரு கிழமைக்குள் கொழும்பிலும் ஏனைய சிங்களப் பிரதேசங்களிலும் தமிழருக்கு எதிரான கலவரங்கள் வெடித்துப் பரவிற்று. அகதிகளாக கொழும்பிலிருந்து தமிழர் கப்பல்களில் அனுப்பப்பட்டனர். மக்கள் அகதிகளாக கப்பலில் வந்து இறங்கிய அன்று நடராசனும் நண்பர்களும் யாழ்ப்பாணம் நகருக்கு வந்தனர். அவர்கள் அங்கு வந்த போது பஸ் நிலையத்துக்கு முன்னால், பூபாலசிங்கம் கடையை எதிர்த்தாற் போலிருந்த சிற்றி பேக்கறியைச் சூழ்ந்து சனக்கூட்டம் திரண்டு இழுபறிப்பட்டுக் கொண்டு நின்றது. கொழும்பிலிருந்து உடைமைகளை, உறவினர்களை இழந்து, அடிவாங்கி காயபட்டும் மனைவி மக்களின் மானத்தை பறிகொடுத்தும் வந்தவர்கள் சிற்றி பேக்கறியில் இருந்த சிங்களவர்களை கொல்ல வேண்டும் என்றவராய் திரண்டு நின்றனர். ஆனால் அவர்களை அப்படிச் செய்வதில் அர்த்தமில்லை என்றும் இவர்களைக் கொல்வதால் நாம் இழந்ததைப் பெற்றுவிட முடியுமா? என்றும் இன்னொரு கூட்டம் அவர்களைச் சாந்தப் படுத்துவதில் போராடிக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வேளையில்தான் நடராசனும் நண்பர்களும் அங்கு வந்தனர். கொழும்பிலிருந்து கப்பலில் வந்து அங்கு நின்ற அனேகர் நடராசனின் நண்பர்களாகவே இருந்தனர். அக்கூட்டத்துக்குள் புகுந்த நடராசன் கொலை வெறியோடு நின்றவர்களை சாந்தப்படுத்தினான். நாங்கள் இவங்களை அடிப்பதாலும் கொல்வதாலும் எந்தப் பயனும் ஏற்படப்போவதில்லை. அவங்கட ஆட்கள் மிருகங்கள் போல் நடந்து கொண்டார்கள் என்பதற்காக நாங்களும் அவங்கள் மாதிரி நடந்து கொள்ள வேணுமா என்று நடராசான் கூறிவிட்டு, அவங்களை அடிக்க வேணாம். அவங்கள் இங்கிருந்து போனால் போதும்! என்று முடித்தபோது அவன் கூறியதற்கு ஆதரவாக எல்லாரும் திரும்பினர்.

பின்னர் சிற்றிபேக்கறிக்கு பொறுப்பாயிருந்த சிங்கள முதலாளியிடம் சென்று, வீண் பிரச்சினைகளுக்குள்ளாகாமல் அங்கிருந்து போய் விடும்படி நிலைமை விளக்கப்பட்டது.

அதன்பின்னர் சிற்றிபேக்கறி திறக்கப்படவேயில்லை.

***

நடராசன் இக்கதைகளை தமிழினிக்குச் சொன்ன காலத்தில் அவள் ஓ.எல். படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவி.

நேற்று நடந்தது போன்றிருந்த நிகழ்வுகள் எத்தனையோ யுகங்களை விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுச் சென்று விட்டது போலிருந்தது அவளுக்கு.

காலம் பற்றிய தேவை இல்லாதவர்களுக்கு காலம் என்ற ஒன்று இருப்பதே இல்லை. காலம் பற்றிய பிரக்ஞை கொண்டு விட்டால் போதும் அது தன் பிடியை இறுக்கத் தொடங்கி விடும். பின்னர் நீ அதன் கைதி.

சகாதேவனிடம் காலத்தைக் கணித்து, பாரதப் போரை தொடக்கினான் துரியோதனன். அவன் கணிந்த காலத்தை போலியாக்கினான் கிருஷ்ணன். காலத்தை போலியாக்கலும் இல்லாமல் செய்தலும் என்ற நிலையில் காலம் என்ற ஒன்று உண்டா? காலம் இல்லாது ஒருவரும் இருப்ப தில்லையா?

ஏன் பாரதப்போரை கால இன்மையில் நின்றுதானே கிருஷ்ணன் நடத்தி முடித்தான்.

அது எப்படி உனக்குத் தெரியும். அவனுக்கு காலம் இல்லாத ஒன்று என்று? தமிழினி தன்னையே கேட்டுவிட்டு தனக்குள்ளே ஓசை எழுப்பாது பெரிதாகச் சிரித்தான்.

இப்போ புலிகளால் தடை செய்யப்பட்ட இயக்கங்களைச் சேர்ந்த எத்தனை போராளிகள் காலத்தை எண்ணிக் கொண்டு எங்கெங்கெல்லாம் பதுங்கியிருக்கிறார்களோ! சிலருக்கு காலம் பாறங்கல்லாக அசையாது இருக்கும். சிலருக்கு காலம் செட்டை கட்டிப் பறந்து கொண்டிருக்கும். காலம் பாறாங்கல்லாக அசையாது இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்ப வர்களுக்கு காலம் செட்டை கட்டிப் பறக்கத் தொடங்கிவிடும். காலம் செட்டை கட்டிப் பறக்காதா என்று ஏங்குபவர்களுக்கு முன்னால் காலம் பாறாங்கல்லாக படுத்திருக்கும்.

தமிழினியின் கல்யாணத்தை அவள் அப்பா செல்லத்துரையர் எத் தனை தரம் தள்ளிப்போட்டார். அதற்கெல்லாம் காரணம் காலந்தான். நல்ல சம்பந்தம் வந்தாலும் காலம் சரியில்லை என்று தள்ளிப்போடுவார் அல்லது சாதகம் பொருந்தவில்லை என்று பலதரம் தட்டிக் கழித்துள்ளார்

சாதகம் காட்டும் கோள்கள் பொருந்தவில்லை என்பதும் காலத்தோடு சம்பந்தப் பட்டது தானே!

இப்படி அப்பா காலத்தை குறுக்கே வைத்தபோது, அவள் இளமை ஓடிய வழியில் நாகராசன் குறுக்கிட்டான்.

நாகராசன் அடுத்த வீட்டுக்காரன். சுற்றி வளைத்துப் பார்த்தால் தூரத்து உறவுக்காரனுந்தான். அவனோடு கிராமத்துப் பாடசாலையில் ஏழோ எட்டோ வகுப்பில் இருந்து விட்டு திடீரென காணாமல் போயிருந்தான். தமிழினி ஓ.எல். வகுப்பில் நகரத்துப் பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் குடியேற்றப்பகுதியில் உள்ள தனது சித்தியின் வீட்டிற்குப் போய் படித்துக் கொண்டும் சமச்செய்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டும் இருப்பதாக பல செய்திகள் அவள் காதுக்கு எட்டின.

இத்தனைக்கும் பிறகு, நாகராசன் திடீரென ஊருக்கு வந்திருந்தான். அப்போது தமிழினி யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்று மாணவியாக மூன்றாவது வருடத்தில் இருந்தாள். நாகராசனின் தோற்றம் வித்தியாசமாக இருந்தது. அவனிடம் இருந்த முந்திய அப்பாவித்தனம் எல்லாம் எங்கோ ஓடி ஒளிந்து கொண்டன போல் தெரிந்தது. இப்போ முறுக்கேறிய கட்டுடலோடு எதையோ தேடிக் கொண்டு திரியும் ஒருவனின் 'களை' அவனை மற்றவர்களிலிருந்து வித்தியாசப்படுத்துவது போல் பட்டது. இது படித்தவன் போன்ற தோற்றத்தையும் தந்தது.

நாகராசன் ஊருக்குத் திரும்பி இருந்த காலத்தில் தான் செல்லத்துரையரும் பெரியதொரு வீடு கட்டுவதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தார். கனகாலத்துக்குப் பிறகு அங்கு வந்திருந்த நாகராசனோடும் செல்லத்துரையர் இதுபற்றி கதைத்தார். அப்போதுதான் நாகராசனுக்கு இந்தக் கட்டிட வேலைகளில் நிறைய அனுபவம் இருப்பதை அறிந்தார். பொறியியலாளரும் கட்டிடக் கலைஞரும் தயாரித்த வரைபடங்களை வைத்துக் கொண்டு அத்திவாரமிடலை ஆரம்பிப்பதற்கு மேசன்மாரை திரட்டிய அவர் அவற்றையெல்லாம் விஷயமறிந்த ஒருவன் மேற்பார்வை செய்வது போல் வராது அல்லவா? அதற்கான ஒருவன் கிடைக்கமாட்பானா என்று அவர் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது தான் நாகராசன் முன்னுக்கு வந்தான்.

நாகராசனிடம் அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைத்த பின்னர் தான் செல்லத்துரையர் நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டார்.

இதன்பின்னர் நாகராசன் செல்லத்துரையர் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தான். ஓலையால் வேயப்பட்ட பழைய வீட்டுக்குச் சற்றுத் தள்ளி புதிய வீட்டுக்கான அத்திவாரம் போடும் வேலை ஆரம்பமாயிற்று.

இக்காலங்களில் நாகராசனும் தமிழினியும் அடிக்கடி சந்திக்கவும் உரையாடவும் முடிந்தது.

ஒருநாள் இருள் கவிந்த கொண்டிருந்த நேரம்.

வேலை முடிந்து ஆட்கள் எல்லாரும் விடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தனர். தனது வேலையை முடித்த நாகராசன், தமிழினி கொடுத்த தேநீரை அருந்தியவனாய் அவனோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எல்லாரும் வீடு கட்டிநேங்க. ஆனால் எங்களுக்குத்தான் ஒரு வீடில்லை” என்றான் நாகராசன் தமிழினியை ஒரு விதமாகப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே.

“ஏன் பொறாமைப்படுகிறேங்க. நீங்கள் ஒரு ஆண்பிள்ளை தானே. நல்லா உழைச்சு ஒரு வீட்டை கட்டிநது தானே?” என்றாள் தமிழினி அவன் சொன்னவற்றுக்கு நேர் அர்த்தம் எடுத்தவளாய்.

“நான் சொன்ன வீடு நீங்கள் கருதும் வீடல்ல. நாங்கள் எல்லாருக்கு மான வீடு” நாகராசன் சிரித்துக்கொண்டே கூறினான்.

“அப்பிடியெண்டா?” தமிழினி இழுத்தாள்.

“அதாவது நான் சொல்வது, ஈழத்தமிழருக்கான தனிநாட்டைப் பற்றி புரியுதா?”

“அப்பிடியென்றால் வீட்டை பற்றியேன் வீணாக இழுக்க வேணும்?”

“வீட்டைப் பற்றி வீணாக இழுக்கவில்லை. காரணத்தோட தான் இழுத்தேன். வீட்டை சின்னமாக வைத்துத்தான் நம் தமிழ் அரசியல் வாதிகள் தமிழரசு பற்றிக் கதைத்தார்கள் இல்லையா?”

“ஓ, நீங்க அப்பிடி வருகிறீர்களா?” தமிழினி இப்போ நகராசன் கூறுவதைப் புரிந்து கொள்வது போல் இழுத்தாள்.

“அதுமட்டுமல்ல, வீடுதான் நமக்கு முக்கியம்” என்று தொடர்ந்த நாகராசன் “வீடென்றால் என்ன சொல்லுங்க பார்ப்பம்?” என்று தமிழினியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

தமிழினி சிரித்து விட்டுச் சொன்னாள். “வீடென்றால் வீடுதான். இதில் என்ன புதிசாய் தெரிய இருக்கு?”

“வீடென்றால் விடுதலை! இதைத்தான் ஆத்மீகவாதிகள் வீடுபெறெய்தல் என்கிறார்கள். அதவாது விடுதலை பெறுதல்” என்று கூறிவிட்டு நாகராசன் லேசாகச் சிரித்தான்.

தமிழினியின் முகத்தில் ஒருவித விநோதமான சிரிப்புத் தவழ்ந்தது.

இவன் அவளோடு படித்த காலத்தில் அவனது அறிவு பற்றி மட்ட ராகமாக நினைத்திருந்த அவளுக்கு அவனது விளக்கங்கள் அவளை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியதா அல்லது ஆனந்தப்பட வைத்ததா?

“தமிழி, உலகத்திலேயே விடுதலையை வீடாகக் கொண்ட பண்பாடு நம்முடைய தமிழ்ப்பண்பாடாகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்று இன்னொரு விளக்கத்தைக் கொடுத்தபோது, அவன் முகத்தில் தெரிந்த புன்னகை கவர்ச்சியாய் இருந்தது.

“ஏன் ஆங்கிலத்தில் Homely என்பதும் இந்த வகையானதுதான் தானே?” அவள் தனக்குள் நினைத்தாள்.

தமிழினி பேசாது அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன் அப்பிடிப் பார்க்கிறீர்? எனக்கு பயமாய் இருக்குது” என்றான் நாகராசன் சிரித்துக்கொண்டே,

“பயமா, ஏன்?”

“நீர் என்னை விழுங்கி விடுவாய் போல் படுகுது”

“ஐயோ, பெரிய பகிடி விடுநீர் என்ற நினைப்பாக்கும்!” என்று கேலி செய்வதுபோல் முகத்தைப் பல கோணங்களாக்கினாள் தமிழி.

நாகராசன் சிரித்துக் கொண்டே அவளிடம் விடைபெற்று தனது வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

***

அவன் சென்றதற்குப் பின்னர் சிறிது நேரம் அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தமிழினி முகத்தில் லேசான புன்னகை தவழ

எழுந்து போய் கால் கை முகங்கழுவினாள். பின்னர் கோயில் அறைக்குப் போய் விளக்கேற்றி, கை கூப்பிப் பிரார்த்தித்தாள்.

அவளுக்கு விருப்பமான மகாகாளி உருவம் முன்னெழுகிறது. அவள் அந்த உருவையே விழிமூடி பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அந்த உருவம் அவளைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல் பட்டது.

பதிலுக்கு தமிழியும் தனக்குள் பெரிதாகச் சிரித்து விட்டாள்.

“நீ ஏன் நாகராசன் முன்னே ஒன்றும் தெரியாதவள் போல் நடத்தாய்?”

தமிழியே மகாகாளியோடு ஓர் உரையாடலை உருவகித்தாள்.

“அவளை நான் சின்ன வயதில் என்னோடு படித்த காலத்தில் ஒன்றும் தெரியாத ‘மொக்கன்’ என்று கேலி செய்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் அவன் முகம் இருண்டு போகும். அதனால் அவன் என்னோடு கதைப்பதில்லை” தமிழ் பதிலளித்தாள்.

“அதற்காக இப்போ அவனை தேற்ற முற்பட்டாயோ?” மகாகாளி கேட்டாள், ஒரு வித எள்ளல் அதில் இருந்தது.

“உண்மையில் அவன் சொன்னதெல்லாம் எனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்தவையாக இருந்தபோதும், அவனைக் குதுகலப்படுத்தவே அப்படி நடித்தேன். அதே நேரம் அவன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இப்படி சிந்தனையில் வளர்ச்சி பெறுவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அதற்காக அவனை நான் சந்தோசப்படுத்துவதில் தவறில்லை என்று நினைக்கிறேன்?” தமிழி கூறினாள்.

“அவ்வளவுதானா? அதற்குமேல் எதுவும் இல்லையா?”

“அப்பிடியென்றால்?”

“அவன் மேல் உனக்கு ஏதும் ஈர்ப்பும் இல்லையா?”

அவள் சிறிது நேரம் தனக்குள் சிரித்தாள்.

“அது பற்றி இன்னும் யோசிக்கவில்லை”

வெளியிலிருந்து “தமிழி” “தமிழி” என்று அம்மா குரல் கொடுத்தாள்.

தமிழி அசையாது இருந்தாள். ஆசனம் இட்டவாறு,

சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் எங்கிருந்தோ ஒரு குரல் அவள் செவிகளில் வந்து சிக்கிற்று.

அவள் அந்தச் சொல்வந்த வழிநோக்கி இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். இன்னும் கீழே இன்னும் கீழே என்று அவள் இறங்கி இறங்கி மேல் தட்டிலிருந்து கீழ் தட்டுக்கு வருவது போல் வந்து கொண்டிருந்தாள். வான்வெளியில் உயர உயரப் பறந்து கொண்டிருந்த பட்டம் நூலின் சுண்டி இழுப்புக்கேற்றவாறு ஆடி ஆடி கீழே வருவது போல்,

அவள் வந்து நிலத்தில் தரித்தபோது, அவள் தான் எங்கிருக்கிறேன் என்று தெரியாத ஆரம்பத் தடுமாற்றம்.

அப்போதும் அவள் அம்மா 'தமிழி தமிழி' என்ற அழைத்துக்கொண்டு தான் இருந்தாள்.

“என்னம்மா” என்றவளாய் அவள் வெளியே போனாள்.

“எத்தனை தரம் தமிழி உன்னைக் கூப்பிடுறது!” என்று சிறிது சினந்து கொண்ட அவள் தாயார் “அண்டைக்கு உனக்கு சம்மந்தம் பேசி வந்தவர்கள் திரும்பவும் வந்திருக்கியினம்” என்றாள்.

“ஆரு, வேதநாயகம் ஆட்காளா?” என்று கேட்டாள் தமிழ்.

“ஓம், அவைதான், பொம்பிளையைப் பார்க்க, ஒருநாள் ஒதுக்கி தரச்சொல்லி கேட்டு வந்திருக்கினம். அதை அப்பா உன்னை கேட்டு முடிவெடுக்கத்தான் உன்னைக் கூப்பிட்டவர்” என்று கூறிய அம்மா, “நீ என்ன சொல்லிற?” என்றாள் ஆவலோடு.

“அதைப்பற்றி யோசிக்க எனக்கு அவகாசம் தாருங்க. சம்மந்தம் கேட்டு வந்திருப்பவர்களுக்கு இரண்டு கிழமைக்குள் இதுப்பற்றி தகவல் அனுப்புவதாக சொல்லி அனுப்பி விடுங்க” என்று தமிழி கூறியதும் அவளது தாயார் ஒரு பெருமூச்சோடு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

சம்மந்தம் கேட்டு வந்தவர்கள் அங்கிருந்து அகன்றதும், செல்லத்துரையர் பற்ற வைத்த சுருட்டின் புகை மெல்ல மெல்ல உருண்டு சுழன்று தன் நாற்றத்தைப் பரப்பி அங்கு மிதந்தது.

4

செல்லத்துரையரின் வீட்டுக்கான அத்திவாரம் மிக வேகமாகப் போட்டு முடிக்கப்பட்டது. அதற்கான காரணம் நாகராசனின் மேற்பார்வையே என செல்லத்துரையர் பெருமிதம் அடைந்தார். திரும்பவும் ஒரு லொறி

நிறைய சீமெந்துப் பைக்கற்றுகளும் தூண்கள் எழுப்புவதற்கான இரும்புக் கம்பி களும் வந்து இறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை எங்கே இறக்கி அடுக்க வேணும், என்பது நாகராசன் ஆலோசனைப்படி நடந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென எதிர்பாராத மழைவந்து விட்டால் சீமெந்து நனையாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பழைய வீட்டின் உள் விறாந்தையில் அவை அடுக்கப்பட்டன.

அவ்வேளை அங்கே வந்த செல்லத்துரையர், “இந்த வீட்டை எப்போ நான் கட்டி முடித்திருக்க வேணும் தம்பி” என்றார் நாகராசனைப் பார்த்து.

“உண்மை. இதை எப்போ செய்திருக்க வேணும்” என்று நாகராசன் கூறியபோது, செல்லத்துரையருக்கும் நாகராசனுக்குமாக இடையே தேநீரோடு வந்த தமிழியைப் பார்த்து குறும்புத்தனத்தோடு கண்ணைச் சிமிட்டினான் நாகராசன்.

அவன் வார்த்தைகளில் தெரிந்த அழுத்தம் எதைப்பற்றி என்பதை அறிந்த தமிழி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

நாகராசன் செல்லத்துரையரின் வீடு கட்டும் வேலையில் முழுமையாக ஈடுபட்டு, மேற்பார்வையாளனாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும் அவன் இடைக்கிடை ஒரு மாதத்துக்கு மூன்று முறையாவது லீவு எடுத்துக் கொண்டு வட்டக்கச்சிக்கு போய் விடுவான். அதற்கான காரணமாக செல்லத்துரையருக்கு அவன் கூறியது தான் விட்டு வந்த கமத்தை போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்பதும் அங்கு அவன் வேலைக்கு அமர்த்தியவர்களைக் கவனிக்க வேண்டும் என்பதே.

ஆனால் தமிழினி இதை நம்பவில்லை.

அவனுக்குள் மறைந்திருக்கும் அந்தரங்கத்தை அவள் அறிய வேண்டும் என்பதில் அவள் தீவிரமாக இருந்தாள்.

இதற்கு முன்னரும் அவள் நாகராசனோடு தனியாக பலவற்றைக் கதைதிருக்கிறாள். அப்படி அவள் ஒருநாள் அவளோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது “உங்களைப் போன்ற படித்தவர்கள் எங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு மிகவும் தேவையானவர்கள்” என்று அவன் கூறியதை நினைத்துக் கொண்டே கதைத்தாள்.

“நீங்க ஏன் அடிக்கடி வட்டக்கச்சிக்கு கமத்தைப் பார்க்கப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று திடீரெனக் கூறிவிட்டு நாகராசனைப் பார்த்து தமிழி சிரித்தாள். அவள் சிரிக்கும்போது துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் தெற்றுப்பல் அவளின் கவர்ச்சியைக் கூட்டுவதை நாகராசன் தனக்குள் ரசித்துக் கொண்டான்.

“வட்டக்கச்சிக்கு ஏன் போறனா?” என்று அவளைப் பார்த்து அப்பாவி போல் கேட்ட நாகராசன், திடீரென முகத்தை போலியான கடுமைக்குள் விழுத்தியவனாய் “கமத்தைப் பார்க்கத்தான் வட்டச்சிக்கு போறன்” என்றான் அழுத்தமாய்.

“இஞ்ச பாருங்க நாகராச” என்று இனிமையாகவும் இதமாகவும் ஆரம்பித்த தமிழினி “எங்களுக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் நாங்க சின்னப் பிள்ளைகளாக இருக்கும்போதே காது குத்தி போட்டினம் நீங்க புதிசாகக் குத்தத் தேவையில்லை” என்று கூறி விட்டு பெரிதாக சிரித்தாள்.

“எனக்கு விளங்கேல்ல நீ என்ன சொல்லிற தமிழ்?” என்று நாகராசன் கேட்டபோது அவன் நடிப்பு தோல்வியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“எனக்கு உங்களைப்பற்றி எல்லாத்தையும் குளுவன் அண்ணா சாடையாக சொல்லியிருக்கிறார்” என்று போட்டுடைத்தாள் தமிழி.

“ஆரு நம்ம குதிரையா?” என்று கேட்ட நாகராசன் சிறிது சிரித்து மழுப்பிய போதும், முகம் இருண்டிருந்தது.

இவள் ஒன்றும் தெரியாதவள் போல் தோற்றம் காட்டினாலும் எல்லாம் தெரிந்தவளாக இருக்கிறாளே! என் தோளில் ஊன்றி தாவி அடுத்தவனை காலால் உதைக்கும் காராத்தே காரன்போல் அல்லவா இருக்கிறாள்!

“அம்மான் நாகு” என்றால் வன்னிப்பிரதேசம் முழுக்கத் தெரியுமாமே?” என்று மீண்டும் கூறிவிட்டு அவள் பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

அவளது அன்பான கேலியும் கிண்டலும் கூடியபோது, நாகராசனால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவக்கென அவள் வலக்கை விரல்களை ஒன்றாக பற்றி நெறித்தான். அவள் ‘ஊ’ என வலி தாங்காதவளாக மெதுவான அனுங்கலோடு கைகளை இழுத்துக் கொண்டாள்.

“தமிழீழப் பெண்கள் அழக்கூடாது” என்று அவள் சிணுங்கியதைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டு கூறினாள் நாகராசன்.

“ஏன்?” என்றாள் அவள்.

“அவர்கள் எதிர்காலத்தில் எத்தனை தியாகங்களுக்கு தங்களை தயார்படுத்த வேண்டும் என்று தெரிந்தால் அவர்கள் அழமாட்டார்கள்? என்றான் அவன்.

“அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உங்கட கை இரும்பை விட உரமானது என்பது தான் எனக்கு இப்ப தெரியுது” என்றாள் இன்னும் கை நெரிபட்ட நோவிலிருந்து விடுபடாதவளாய்,

அன்றைய இந்நிகழ்வுக்குப் பின்னர் நாகராசனுக்கும் தமிழினிக்கு மிடையே நெருக்கம் அதிகரித்து படிப்படியாக இருவரும் வன்னிக்கு இரவோடிவாக போக வேண்டும் என்ற எல்லையை எட்டி நின்றது. இதற்கிடையில் தமிழினி எவ்வாறு தன் உள்ளக்கிடக்கைகள் பற்றி எந்த ஒளிவு மறைவுமின்றி அவன்முன் கொட்டி வைத்தாளோ அத்தகைய ஒன்றையே அவனிடமும் எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அப்படியான ஒளிவு மறைவு என்ற நிலையிலிருந்து அவன் விடுபடாதவனாகவே இருந்தது அவளுக்கு தனது தெரிவு எங்கோ பிழைத்துவிட்டதை நினைவூட்டிற்று.

ஆனால் அது அவளது பிழையான முடிவால் வந்தது என அவளே தீர்மானித்தாள்.

முதலில் நாகராசன் தான் ஒரு சாதாரண போராளியாகவே இயக்கத்திலிருப்பதாகச் சொன்னான். ஆனால் குளுவன் அண்ணா ஒருபோதும் பொய் சொல்லமாட்டான் என்று அவளுக்குத் தெரியும். ஆகவே அவளின் வற்புறுத்தலின் பேரில் எத்தனையோ ஒளிப்பு மறைப்புகளுக்கு பின்னர் தான் அவன் தான் இயக்கத்தின் மத்திய சபை உறுப்பினர்களில் ஒருவனாக இருப்பதாகவும் தன்னில் இயக்கத்தின் தலைமை மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருப்பதாகவும் ஒப்புக் கொண்டான்.

தமிழினிக்கு இது புதிய விசயமல்ல.

இயக்கங்கள் எப்பொழுதும் ஒளிப்பும் மறைப்பும் ரகசியங்களைப் பேணுதலுமே தொழிலாகக் கொண்டவை என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் தமிழினிக்கோ தான் எல்லாவற்றையும் நாகராசனிடம் மனந்திறந்து கொட்டித் தீர்த்து இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டதாக அவள் கற்பித்துக் கொண்ட நிலையிலும் இருவரும் வெகு விரைவில் இரவோடு இரவாக வன்னிக்கு சென்று இருவரும் கணவன் மனைவியாக இணைந்து இயக்க வேலையில் ஈடுபடுவது என்றும் சங்கல்பம் எடுத்துக்

கொண்டதன் பின்னரும் நாகராசின் நடத்தையில் ஒளிப்பும் மறைப்பும் உள்ளோடுவதை தமிழினி கண்டபோது, அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

அன்று பின்னேரம் மதிய உணவுக்கு பின்னர் நாகராசன் செல்லத் துரையர் வீட்டுக்கு வந்தபோது, தமிழினியின் முகத்தில் தவமும் புன்னகைக்குப் பதில் எந்தவித உணர்வுகளும்ற்ற வெறுமை குடியேறியிருந்தது. நாகராசன் வந்ததும் இதற்காகவே காத்திருந்ததுபோல் அவள், வழமையாக அவன் வந்தமரும் முன் விறாந்தை நாற்காலியில் அமர்ந்ததும் “நாகராசன் நீங்க எப்ப வருவியள் என்று பார்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தனான்” என்றாள் ஒருவித பதற்றத்தோடு.

“அப்படி என்ன அவசரம்?” என்றான் ஆவலாக.

“நாங்கள் இருவரும் முன்னர் ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை மறந்து விடுவோம். நான் முன்பு போல் என் வழி செல்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் வழி செல்லுங்கள்” என்று அவள் கூறி முடித்தபோது எறிகணையொன்று அவன்முன் வீழ்ந்து வெடித்துச் சிதறிய அதிர்ச்சி அவனைத் தாக்கியது.

அவன் முகம் திடீரென வெளிறிச் சோபை இழந்தது.

“ஏன் தமிழினி அப்படிச் சொல்லி?” ஒருவித அழக்கப்பட்ட ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள்.

“ஒளிப்பும் மறைப்பும் பொய்மையும் உள்ள உங்களோடு கூடி வேலை செய்வதோ வாழ்வதோ முடியாத காரியம் என்று எனக்குப் படுகுது. அதனால்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்” என்றாள் மிகுந்த அழுத்தம் திருத்தத்தோடு.

“நான் என்ன அப்படி பொய் சொல்லி விட்டேன்?” என்றான் ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவிபோல்.

“உங்களிடமிருந்து ஒரு உண்மையைக் கறப்பதற்கு நான் எவ்வளவோ போராட வேண்டியிருக்கு. ஒரே இலட்சியத்தை நோக்கி இருவரும் இணைந்து போராடுவதற்கு இத்தகைய உங்கள் போக்கு பெரும் தடையாகவே இருக்கும் என்று எனக்குப்படுகுது” அவள் மீண்டும் அழுத்தினாள்.

“தமிழினி எதை வைத்துக் கொண்டு நீ இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறாய்?” அவன் வெளிப்படையாக ஆத்திரம் மேலிடக் கேட்டான்.

“நீங்க ஏன் திடீரென சங்கிலியன் தோப்புக்கு வந்தீர்கள் என்று நான் கேட்ட கேள்விக்கு இன்னும் நீங்கள் சரியான பதில் தரவில்லை. ஒவ்வொரு நேரத்துக்கு ஒவ்வொன்று கூறுகிறீர்கள். இவற்றை நான் நம்பத் தயாராய் இல்லை. அத்தோடு இடைக்கிடை கமத்துக்கு போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு நீங்கள் வேறெங்கோவெல்லாம் திரிவதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். இந்த ஒளிப்பும் மறைப்புந்தான் உங்களை நம்பாது தூர ஓட வைக்குது”

“எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொல்லிக் கொண்டுதான் செய்ய வேணும் என்றால் இயக்க வேலை செய்ய முடியாது” என்றான் ஒருவித ஆணவத்தோடு.

“அப்படியென்றால் நாம் பிரிந்து செல்வதே நல்லது” அவளும் ஆத்திரம் மேலிட்டவளாய் கதைத்தாள்.

‘ஐந்து வருடத்துக்கு மேலாக நான் இயக்கத்தில் இருக்கிறேன். இது வரை என்னை எவரும் இத்தனை அதிகாரத்தோடு கட்டளையிட்டதில்லை. இவளுக்கேன் நான் விட்டுக் கொடுக்க வேணும்? இவள் மட்டும் இப்போ வன்னிப்பகுதியில் இருந்திருந்தால் என் நிஜரூபத்தைக் கண்டிருப்பாள்...” என்று தனக்குள் பொங்கியவற்றை உள்ளிழுத்தவாறு, “உனக்கு நான் எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேணும் என்று ஏன் எதிர்பார்க்கிறாய்?”

“ஏன் என்றா கேட்கிறாய்? சொல்கிறேன் கேள்!” என்று ஆத்திரத்தோடு அடித்தொண்டையால் கதைத்தாள். “நான் உன்னோடு என் வாழ்க்கையை பகிர்ந்து கொண்டு, உன்னை கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதித்ததற்காக அல்ல. உன்னோடு நானும் ஒரே இலட்சியத்திற்காக போராட முன் வந்ததற்காகவும் அல்ல. அந்த இலட்சியத்திற்காக என் உயிரையே கொடுக்க எந்த நேரமும் தயாராக இருக்கிறேன் என்பதற்காகத்தான் கேட்கிறேன்” என்று உணர்ச்சி ததும்பக் கூறியவள், “இதோ பார்” என்று மீண்டும் அடித்தொண்டையால் கத்தி, தன் தாவணித் தலைப் பில் மறைத்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த சைனைட் குப்பியை வெளியே எடுத்து “இதுதான் நீ தந்த குப்பி எடுத்துக் கொள்” என்று காட்டினாள்.

அவன் முகத்தில் அறைந்தாற் போலிருந்தது அச்செய்கை.

“இதுகாலவரை” தமிழினியே தொடர்ந்தாள். “நான் உங்களைப் பற்றியோ உங்கள் நடவடிக்கைகள் பற்றியோ எந்தத் தகவலும் என் அம்மா அப்பாவுக்கோ சகோதரங்களுக்கு ஒரு ஊசி முனையளவு கூட

சொன்னதில்லை என்பதிலிருந்து இந்த இரகசியம் பேணுவதில் நான் எவ்வளவு கவனமாக இருக்கிறேன் என்பதை நீங்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட என்னிடம் நீங்கள் எதுவும் மறைப்பதில் நியாயம் இல்லை” என்று கூறிவிட்டு முன்னால் இருந்த நாகராசனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

நாகராசனுக்கு அவள் பார்வையை சந்திக்கும் திராணி இல்லாத நிலையில், மேசை மேல் இருந்த தண்ணீரை பருகுவது போல் பாவனை பண்ணினான்.

தமிழினி அந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு “ஒளிப் பும் மறைப்புந்தான் தம் இருவர் மத்தியில் தொடருமானால் நாம் பிரிந்து போவதே மேல். ஒரே லட்சியத்தை நோக்கிய போராட்டம் என்ற பேரில் நான் அர்த்தமற்ற இருட்டுக்குள் தள்ளப்பட விரும்பவில்லை” என்று அவள் தீர்க்கமாகச் சொன்னபோது அவன் முகம் இருண்டிருந்தது. “எனக்கு கட்டளை போட இவள் யார்?” என்ற வன்மமும் அவள் நெஞ்சப் பரப்பை கௌவி ஆக்கிரமித்தது.

அப்போது தூரத்தே சுருட்டும் புகையுமாக செல்லத்துரையர் வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் தூர வருவதைக் கண்டதும் தமிழினி மெல்ல நழுவி சமையலறைப் பக்கம் சென்றாள். நாகராசனும் எழுந்து புதிதாக அத்திவாரம் இடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வீட்டுப் பக்கம் சென்றான்.

5

தமிழினிக்கும் நாகராசனுக்கும் இடையில் நடந்து முடிந்த கடுமையான மோதலுக்குப் பின்னர் தமிழினியின் போக்கிலும் கதையிலும் ஒருவகை தூரம் பேணப்பட்டதை நாகராசன் உணர்ந்தான். அதனால் அவள் எதையோ பறி கொடுத்த நிலையில் இருந்தான் என்பது அவன் வேலையில் மூழ்கியிருப்பது போல் பாவனை பண்ணினாலும் தன்னை மறந்த யோசனையில் ஆழ்ந்து போய் இருப்பதில் இருந்து தெரிந்தது.

இதற்கிடையில் கனகாலமாக கமத்தைப் பார்க்கப் போகவில்லை என்று செல்லத்துரையரிடம் கூறிவிட்டு அவன் வட்டக்கச்சிக்குப் போய் இரண்டு நாட்கள் நின்று விட்டு வந்தாள். வரும்போது இன்னும் மூன்று இளைஞர்களை, மேசன் தொழிலில் நல்ல பயிற்சி உள்ளவர்கள் என்று

கூறிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். உண்மையில் அவர்கள் வந்ததற்குப் பிறகு வீட்டு வேலை வேகமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பது போல் தோற்றங்காட்டிற்று.

செல்லத்துரையரும் உள்ளூர் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் வழமைக்கு மாறாக மத்தியானத்திலும் ஒரு சுருட்டை மற்ற வைத்துக் கொண்டு திரிந்தபோது, அவர்கள் எதிர்பாராத நிகழ்வு ஒன்று நடந்தது. அரிகர்கள் அரியப்பட்டு அத்திவாரம் போட்டு சுவர் எழுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இடத்துக்கு ஐந்து பேர் வரிசையாக நின்று அவற்றை கை மாற்றித் தூக்கி தூக்கி வீசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது அங்கே ஏதோ நினைவில் வந்து கொண்டிருந்த நாகராசனின் கண்ணாமண்டையைப் பதம் பார்த்தது கடைசியில் நின்று வீசியவனின் அரிகல்.

“ஆ” எனக் கன்னத்தை பிடித்தவாறு அங்கே விழுந்தான் நாகராசன்.

அவனது வலப்பக்க கண்ண மண்டையில் இருந்து இரத்தம் வழிந்தது.

அங்கே வேலையில் நின்றவர்கள் போட்ட சத்தத்தில் அதிர்ந்து போன தமிழினியும் அவள் தம்பி தவமும் செல்லத்துரையரும் அங்கு ஓடி வந்தனர்.

அடிபட்ட நாகராசனை ஒரு தொழிலாளி தன் மடியில் கிடத்தி இரத்தத் தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். நாகராசன் மயக்கமுற்ற நிலையில் கிடப்பது போல் தெரிந்தது. உடனே கார் ஒன்று வரவழைக்கப்பட்டு உள்ளூர் வைத்தியரின் கிளினிக்கிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டான்.

வைத்தியர் அவனைச் சோதித்துப் பார்த்தார். நாடி துடிப்பு சீராகவே வேலை செய்தது. “பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் கண்ணா மண்டையில் சிறிது தாக்கமாகவே அடிபட்டிருக்கிறது. அதுதான் கொஞ்சம் மயக்க நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எதற்கும் அந்த இடத்தை எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்ப்பது நல்லது” என்று கூறிய டொக்டர் ஒரு துண்டெழுதிக் கொடுத்து X-Ray எடுக்குமாறு பணித்ததோடு நோவுக்கு பனடோல் கொடுத்து ஒரு பிளாஸ்டரும் கண்ணாமண்டையில் போட்டு விட்டார்.

நாகராசன் காயப்பட்டு கிடந்தநிலை தமிழினிக்கு அவன் மீது பரிதாபத்தை ஏற்படுத்திற்று. தான் தேவைக்கும் ஃபுகமாக அவனோடு சண்டை போட்டதை இட்டும் அவள் கவலைப்பட்டாள். வைத்திய நிலையத்தில் அவன் மயக்கம் தெளியும் மட்டும் நின்று, அவனது நண்பனும் அவளும் அவளது தம்பி தவமுமாக யாழ் வைத்தியசாலைக்கு கூட்டிச் சென்று

X-Ray எடுத்தனர். கண்ணா மண்டையில் எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை என்ற முடிவு தெரிந்த பின்னரே அவளுக்கு மூச்சு வந்தது.

அப்பாடா! அவள் பிரார்த்தனை வீண் போகவில்லை.

வழமை போல் சாமியறைக்குப் போய் விளக்கேற்றி காளி அம்மனுக்கு நன்றி கூறினாள். அதிக நேரம் பிரார்த்தனையில் ஈடுபடாது அவள் வெளியே வரமுற்பட்டபோது, யாரோ கிங்கிணிக் குரலில் அவள் பின்னால் சிரிப்பது போல் பட்டது.

அவள் நெஞ்சு துணுக்குற்றது யார்.

அம்மனா சிரிக்கிறாள்?

இப்போ அவள் அம்மனுக்கு செவி கொடுக்க முடியாத அந்த நிலையில் இருந்தாள். வெளியே நாகராசன் காத்துக் கொண்டிருப்பான். அவன் அவளோடு ஏதோ முக்கியமானவை பற்றிக் கதைக்க வேண்டும் என்றும் கூறியிருந்தது அவளை உந்தித்தள்ளியது.

அம்மன் சிரித்தது உண்மையா? அல்லது இவளது கற்பனையா? அவளது ஆழ்மனதில் அந்தச் சிரிப்பு உண்மையாக இருக்கலாம் என்றே பட்டது. ஆனால் இப்போ அவள் எடுத்திருக்கும் தீர்வை அது குழப்புவதாய் இருந்தால்....? இது வெறும் Superstitious belief!

ஆனால் அவளுக்கு வேறு தெரிவு இருப்பதாக தெரியவில்லை. ஆகவே வருவது வரட்டும் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாளா? இப்படித் தான் ஒவ்வொருவரும் தாம் தமது அவசர நிலையில் எடுக்கும் தீர்மானங்கள் மீண்டு வரமுடியாத அவலங்களுக்குள் அவர்களைத் தள்ளி விடுகிறதா? இந்த உணர்வு தமிழினியின் வலப்பக்க நெஞ்சில் எழுந்தெழுந்து ஓய்வது போல் பட்டது.

ஆனால் வீட்டு விறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்தகதிரையில் அமர்ந்திருந்த நாகராசனைப் பார்த்தபோது அவையெல்லாம் மறந்து போயிற்று. அவளுக்கு அவன்மேல் அனுதாபமே ஏற்பட்டது. அவனும் அதற்கேற்றாற் போல் தனது பெரிய தோரணைகளையெல்லாம் விட்டு விட்டு ஓர் அப்பாவிபோல் காட்சி தந்தான்.

முற்றத்தில் தமிழினியின் தாயாரோடு நாகராசனின் தாயார் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார். "என்ற பிள்ளைக்கு ஏதோ கெட்ட காலம். ஆற்ற கண்பட்டுதோ" என்றாள் நாகராசனின் தாயார்.

“நல்ல காலம் பெரிசா அப்படி ஒண்டும் அடிபடேல்ல. சட்ட நாதர் அப்பிடி ஒண்டும் தீங்கு செய்ய விடமாட்டா” என்றாள் தமிழினியின் தாயார்.

“அவர் தானே எங்கட குலதெய்வம்” என்று இன்னும் ஏதோ சொல்ல வந்த நாகராசனின் தாயார், விறாந்தையில் சாமி அறையிலிருந்து வெளி வந்த தமிழினியின் தலைக் கறுப்பைக் கண்டதும் “தம்பி நாகராச” என்ற வளாய் அவனருகே போனாள். “தம்பி வந்து சாப்பிட்டிட்டு கொஞ்சம் ஓய்வெடு” என்று கூறிவிட்டு அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“சரி அம்மா, நீ வீட்ட போ நான் வாறன்” எனறான் நாகராச சிறிது அழுத்தமாக.

அதற்கு மேல் அவள் அங்கு நிற்கவில்லை.

தமிழினியின் தாயைப் பார்த்து, “அப்ப நான் வாறன் சின்னத்தங்கம்” என்று கூறியவள் அங்கிருந்து மெதுவாக நடந்தாள். அவள் நடை பெரும் பாரத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் பெண்போல் தள்ளாடிற்று. அவள் நடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தமிழினியின் நெஞ்சில் ஏதா ஒரு துயர் திரண்டு வருவது போல் இருந்தது.

“என்ன அம்மா போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்?” என்றான் நாகராசா.

“ஓம் அவர் போவதைப் பார்த்தால் எது எதுவெல்லாமோ நெஞ்சில் கிளறப்படுவது போல் இருக்கிறது.”

“என்ன கிளறப்படுகுது?” என்ற அவனின் உணர்வற்ற மொட்டையான கேள்வி, அவள் நெஞ்சில் கிளர்ந்தெழுந்த மௌனப் பிரவகிப்பை கொச்சைப்படுத்துவது போல் இருந்தது.

“இந்தப் போர்க்காலத்தில் எத்தனையோ தாய்மாரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் எல்லாரிலும் ஏதோ ஒரு பெருந்துயர் விழுது விட்டு நிலம்முட்டாது அடிக்கொண்டிருப்போல் தெரியும். இப்போ உங்கம்மாவைப் பார்த்தபோது அத்தனை தாய்மாரின் துயரையும் தான் வாங்கி தன்னுள் இறக்கி தள்ளாடுவது போல் படுகிறது. எனக்கு இதைப் பார்க்க கவலையாய் இருக்கு”

“இதில் கலைப்படுவதற்கு என்ன இருக்கு?” மீண்டும் உணர்வுகளை ஒட்டத்தறிக்கும் நாகராசனின் கேள்வி.

“கவலைப்படுவதற்கு என்ன இருக்கா, அப்படி நாம் கதைப்பது பெரும் பிழை. ஒவ்வொரு தாய்மாரும் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள அரசியல் நிலை பற்றி எந்தத் தெளிவும் அற்றவராய் அடிமனதில் வந்து படியும் துயரைச் சுமந்து திரிகின்றனர். அவையெல்லாம் நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்” அவள் மீண்டும் அழுத்தினாள்.

“இவை பற்றியெல்லாம் கவலைப்பட்டால் நாம் போய்ச் சேர வேண்டிய இலக்கை அடைய முடியாது, இல்லையா? நமக்கு நமது இலக்குத் தான் முக்கியம், என்ன சொல்கிறாய்?”

“அதை நான் மறுக்கவில்லை” தமிழினி ஒப்புக் கொண்டாள். “ஆனால் இதற்காக மக்களின் கவலையை புறக்கணிக்க வேண்டும் என்றும் இல்லை இல்லையா?” அவள் அதை அழுத்தவே செய்தாள்.

“சரி தமிழினி இவை பற்றி பின்னர் கதைப்போம். இப்போ நான் கேட்பது, நான் உனக்குச் சொன்னது பற்றி, அதாவது நமது சண்டைக்கு முன்னர் சொன்னது பற்றி என்ன யோசித்து வைத்திருக்கிறாய்?” என்றான் நாகராசன்.

தனக்கு நேர்ந்த விபத்துக்குப் பின்னர் தமிழினி தன்னோடு மீண்டும் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டதைப் பயன்படுத்தி, தன் வலையை வீசினான் நாசராசன்.

“அதைப்பற்றித்தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று அவள் சொன்னதே அவனுக்கு நெஞ்சில் பாலை வார்ப்பது போல் இருந்தது.

தனது விபத்து அவனுக்கு நல்லதையே செய்திருக்கிறது என்பதால் அவள் உற்சாகமானாள்.

“தமிழினி நான் கனகாலம் இங்கே தங்க முடியாது. மேலிடதிலிருந்து எனக்கு அழைப்பு வந்து கொண்டிருக்கிறது” என்றாள் நாகராசன்.

“நான் வெகு சீக்கிரம் அது பற்றிய முடிவை சொல்கிறேன்” என்றாள் அவள்.

“வெகுசீக்கிரம் என்றால்?” நாகராசன் பதற்றத்துடன் கேட்டான்.

“இரண்டொரு நாட்களுக்குள்”

“ஏன் வீணாக காலத்தை கடத்துகிறாய்?”

“உன்னோடு நான் வருவதென்பது சரியாகத் திட்டமிட்டு வீட்டில் உள்ளவர்கள் அறியாத வகையில் வெளிக்கிட வேண்டும்”

“உன் அண்ணன் நடராசன் இந்தக் கிழமை கொழும்பில் இருந்து வருவான் என்று சொன்னாயே? அவன் வந்து விட்டால் நமது காரியம் தடைப்பட்டுப் போகும். தம்பி தவத்துக்கும் இதுபற்றி எதுவும் சொல்லி விடாதே”

“உனக்குப் பைத்தியமா! அவனுக்கேன் சொல்லிறன்? அண்ணா அடுத்த கிழமைதான் வருவாராம் அதற்குள் நாங்கள் போய் விடலாம்.

நாகராசன் ஆனந்தம் உந்தித்தள்ள வீட்டை நோக்கி நடந்தான். தனது காய் நகர்த்தல் இவ்வளவு சீக்கிரமாக கனிந்து வருமென்று அவனே நினைக்கவில்லை.

அன்றிரவு படுக்கைக்குப் போன தமிழியை கனவுகள் மொய்த்தன. அதில் ஒரு கனவு திரும்பத் திரும்ப நினைவுக்குள் சிக்கி அவளை அல்லாட வைத்தது. அவள் சிறுமியாக இருந்த காலத்தில் கதிர்காமம் போயிருக்கிறாள், அங்கிருந்து அப்பாவின் மத்துகமவில் இருந்த வியாபார நண்பர்களின் அழைப்பின் பேரில் அங்கு போய் நின்று அவர்களின் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து சிவனொளி பாதமலையிலும் ஏறி இருக்கிறாள். சிவனொளிபாத மலையில் நின்று காலையில் எழுந்துவரும் சூரிய உதயத் தைப் பார்ப்பதென்பது கண்கொள்ளாக்காட்சி. அவள் சிறுமியாக இருந்தாலும் அந்தக்காட்சியைக் கண்டபோது அவளால் விபரிக்க முடியாத ஏதோ விடுதலை உணர்வால் அள்ளப்படுவது போல்..... யாரோ ஒரு பெண் அவளை தூக்கி அணைத்து ஆசீர்வதிப்பது போல்.....

அவள் கண்ட கனவு ஆரம்பத்தில் சிவனொளி பாத மலையில் ஏறுவது போலவே ஆரம்பித்தது. ஆனால் அது திடீரென ஓர் பனிமலை போல் மாறுகிறது. அவள் அதன் மேல் ஏற முனைகிறாள். ஆனால் பற்றிக் கொள்வதற்கு எதுவுமில்லாது வழுக்கி வழுக்கி கீழே விழுகிறாள். அவளுடைய அம்மா அவளைத் தூக்கிப் பிடிக்கப் போய் எங்கோ வீசப்பட்டுப் போகிறாள். மீள மீள தமிழினி பனி மலையில் ஏறுவதும் விழுவதுமாய்... இப்போ அவளை அவள் அப்பா தூக்கி பிடிக்கிறார். ஆனால் அவராலும் முடியவில்லை. எங்கோ விழுந்து மறைந்து போகிறார். இத்தனைக்கும்

மத்தியில் நாகராசன் மலையில் ஏறிக்கொண்டு மேலே மேலே போகிறான். இவள் கீழே நின்று “நாகராஸ் நாகராஸ்” என்று கத்துகிறாள். மேலே ஏறுபவன் திரும்பிப் பார்க்கிறான். ஆனால் அவன் நாகராசன் அல்ல. இவளுடைய தம்பி தவந்தான் அங்கே ஏறிக் கொண்டிருக்கிறான். உடனே அவன் தன் இடுப்பில் தொங்கும் கயிற்றை இவளை நோக்கி எறிகிறான். அவன் முகத்தில் ஆனந்தம். அவளும் உற்சாகமாக ஏறத் தொடங்குகிறாள்.

ஆனால் நாகராசன் எங்கே?

அவள் மனம் அலைபாயத் தொடங்கிற்று.

இந்த அதிர்ச்சி அவளை கனவிலிருந்து விழிக்கச் செய்தது.

இக்கனவு கண்ட ஓர் நாள் இடைவெளிக்குப் பின்னர் தமிழினியும் நாகராசனும் சங்கிலியன் தோப்பை விட்டுத்தலை மறைவாயினர்.

6

தமிழினி நாகராசனோடு வன்னிக்குச் செல்வதற்கு இரண்டொரு மாதத் திற்கு முந்தி அவள் ஊரில் நாகராசனைக் கேட்டு நச்சரித்தும் விடை கிடைக்காமல் போன கேள்விகள் அனைத்துக்கும் தானாகவே விடைகள் அவளிடம் வந்து தஞ்சமடைந்தன.

ஒரு பகுதிக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்த அம்மான் நாகு என போராளிகளாலும் அப்பகுதி மக்களாலும் அழைக்கப்பட்ட நாகராசன் திடீரென சங்கிலியன் தோப்புக்கு வந்து சிறிது காலம் ஏன் தங்கியிருந்தான் என்ற கேள்விக்கு நாகராசன் அளித்த பதில் எதிலும் தமிழினி திருப்தியுற வில்லை.

அதனால் அவர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட மோதலும் பிணக்கும் முடிவுறாமல் இருவருக்குமிடையில் நிலவிய உறவை தூரத் தள்ளி வைத்த போது தான் அந்த விபத்து நடந்தது!

அந்த விபத்து எப்படி ஏற்பட்டது?

அதிலும் தமிழினிக்கு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அதற்கு காரணம் அடிக்கடி அவளுக்குள் கேட்பது போல் பட்ட அந்த கண்கிணர்ச் சிரிப்பொலி. அவள் அந்தச் சிரிப்பொலிக்கு செவிசாய்ப்பதை தவிர்த்து வந்தாலும்

அது சிலவேளைகளில் இரு செவிகளுக்குள்ளும் ஒரேயடியாய் கிணு கிணுக்கத் தொடங்கிவிடும்.

அன்று நாகராசனோடு இரவு இரண்டு மணிபோல், அவனது மோட்டார் சைக்கிளில் வெளிக்கிட்டு அதை கோப்பாயில் அவனது நண்பன் வீட்டில் நிறுத்தி விட்டு, அங்கிருந்து தூரப் பயணம் இலகுவாக அமைய வேண்டும் என்பதால் காரில் இருவரும் புறப்பட்டனர்.

காலைப் புலர்வில் வன்னியை நோக்கிய பயணம் என்பது தமிழியைப் பொறுத்தவரை தான் இழந்து வந்த சொர்க்கத்தை மீள அடைவதுபோல் ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்திற்று. கண்ணெதிரே தென்படும் காட்சிகளை இரசிக்கும் போது கண்களை மூடுவதும் பின்னர் விழித்தபடி தனக்குள் முறுவலிப்பதுமாக அவள் பிரயாணம் என்பது அறிதுயிலில் மிதப்பது போலவே இருந்தது.

மதியம் சாய்வதற்கு முன் அவர்கள் நாகராசனின் சித்தி வீட்டை அடைந்தனர். இப்பொழுதுதான் பிரயாணம் களைப்பு தமிழினியில் இறங்குவது போல் இருந்தது. நாகராசனின் சித்தி, வீட்டின் பின் விறாந்தையில் தமிழினிக்கு பாயை விரித்து படுக்க வைத்தாள். சாப்பிட்டு விட்டு படுக்கும்படி வற்புறுத்தியும் “பிறகு சாப்பிடுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு படுக்கையில் வீழ்ந்தாள் தமிழினி.

எங்கோ கனவில் மிதப்பது போல் இருந்தது. யார் யாரோவெல்லாம் வந்து நாகராசனோடு பெரிய மரியாதை கொடுத்து கதைப்பதும் தமிழினிக்கு கேட்டது.

“நீங்கள் போன காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்ததில் தலைவருக்கு பெரிய திருப்தி” என்று ஒருவன் கத்திக்கதைத்தபோது, தமிழினி அந்தத் தூக்க கலக்கத்திலும் செவிகளை கூர்மையாக்கிக் கொண்டாள்.

“தங்களட்ட ஆக்கள் அதிகமா இருக்கீனம் எண்ட துணிவில் தாங்க நினைச்சதையெல்லாம் செய்யத் துவங்கியிற்றாங்கள். தட்டிச் கேக்க ஆளில்லாட்டி தம்பி சண்ட பிரசண்டன் என்று அறியாமலா சொன்னாங்கள்” இன்னொருவன் கதைத்தான்.

“தீவுப்பகுதி எல்லாத்தையும் நாசமாக்கிப் போட்டாங்கள். அங்க நாங்க போட்டிருந்த மக்கள் கடையெல்லாத்தையும் அடிச்ச நொருக்கி, சனங்களுக்கு தானம் குடுத்தாங்களாம்!” இன்னொருவன் விளக்கினான்.

இப்போ தமிழினிக்கு எல்லாம் தானாகவே விளங்கிற்று. அப்போ இதுக்குத்தானா நாகரசான் சங்கிலியன் தோப்புக்கு அடிக்கடி வந்து போனான்? அவன் அதுபற்றி அவளிடம்

ஒரு சிறிதளவு சமிச்சை கூட காட்டவில்லையே! அவளுக்குள் பொங்கியெழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டாள்.

மெல்ல மெல்ல எழுந்து வந்த தூக்கத்தால் மெழுகப்பட்டு அவள் ஆத்திரம் அடியோடு மறைந்து போயிற்று.

வெகு நேரத்திற்குப் பின்னர் நாகராசன் வந்து எழுப்பினான். பயங்கரக் கனவுகளால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தவள் போல் திடுக்கிட்டெழுந்து எங்கிருக்கிறோம் என்று சிறிது நேரம் தெரியாது திரு திருவென கண்களை அகல விரித்தாள்.

"தமிழ் வந்து சாப்பிடு" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் போனான். அவனுடைய கதையில் முன்னர் இருந்து பரிவு இல்லாது போயிருந்தது.

அவள் முகம் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்த போது அவளுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. சாப்பாட்டு மேசைக்கப் பால் விறாந்தையில் நாகராசனோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்த நண்பர்களைப் பார்த்தபோது தான் ஓர் அவிழ் சோற்றை வாய்க்குள் கொண்டு போனவள் அதைச் சாப்பிடாது அதிர்ந்து போய் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஓ! அவர்களா இவர்கள்?

தனக்குள் அவள் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அவளுடைய அப்பா செல்லத்துரையரின் வீடு கட்டும் வேலையில் கடைசி நேரத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்ட மூவரும் இங்கே நாகராசனோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்! கண்ணா மண்டையில் அரிகல் பட்டு நாகராசன் காயப்பட்டு மயங்கி விழந்தபோது அவனை மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு வழிந்த இரத்தத்தை துடைத்துக் கொண்டிருந்தவனும் அங்கே இருந்தான்.

அப்படியானால் அந்த விபத்தும் நாகராசனால் திட்டமிடப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டதுதானா?

தான் யூகிப்பது தான் சரியென்று அவளுக்கு இப்போ மிகத் துல்லியமாக விளங்கிற்று. இயக்கங்கள் தமக்காக்கிக் கொண்ட தந்திரங்களும்

யுத்திகளும் அதில் படரவிடும் பொய்மையும் மாயையும் எல்லையற்றவை. யுத்தத்தின் போது அவர்கள் உருவாக்கும் வியூகங்களைவிட, பொது மக்களைத் தம் வலைக்குள் சிக்க வைக்க அவர்கள் வகுக்கும் வியூகங்கள் தான் மிக மிகச் சிக்கலானவை.

தமிழினியும் அந்த வியூகத்துள் சிக்கிய பறவையா?

அவள் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள்.

இல்லை, அவள் தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினையை பற்றி ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரை யோசித்தவள். தன்னாலான உதவியை அதற்காக செய்ய வேண்டும் என்பதில் தீராத வேட்கை கொண்டவளாய் இருந்தாள். அக்கால கட்டத்தில்தான் நாகராசனைச் சந்தித்தாள். அதாவது தன்னோடு கிராமத்தில் சிறு பாராயத்தில் கல்வியில் சோபிக்காத ஒருவனாக இருந்த நாகராசனில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட இரண்டாம் பிறப்பை கொண்டவளாய் வந்திருந்த நாகராசனைக் கண்டு அவள் ஈடுபாடு காட்டியது உண்மை. தனக்குள் புதைந்து போய் மேலெழக் காத்திருந்த விடுதலை வேட்கையைத் தூண்டிவிட வந்த இறைவனின் வரப்பிரசாதமாகவே அவனைக் கண்டாள்.

நாகராசன் சங்கிலியன் தோப்புக்கு வந்த ஆரம்ப காலத்தில் அவனைப் பற்றி தமிழினி எதுவும் அறியாதவளாகவே இருந்தாள். அவன் தங்கள் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் என்பதோடு வன்னிக்குப் போய் கமம் செய்கிறவன் என்பதற்கு மேல் அவனைப்பற்றி இவள் ஏதும் அறியாதவளாய் இருந்த போது தான் குளுவன் வந்து இவனது இயக்க ஈடுபாடுகள் குறித்து மேலோட்டமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தான்.

அதன் பின்னர் தமிழினி உஷாரானாள்.

அவளது புதிய புடம் போடப்பட்ட கவனிப்பில் அவனது ஆளுமை முன்னர் பள்ளிக்கூட நாட்களில் அவள் கண்ட நாகராசனிலிருந்து எவ்வளவோ வேறுபட்டிருந்தது அவளை ஈர்த்தது. மேலும் அவனுக்குள் வேறு யாருக்கும் தெரியாது உள்ளோடியிருக்கும் விடுதலை வேட்கை அவனது ஆளுமைக்கு இன்னும் மெருகூட்டுவதுபோல் பட்டது. அவளிடமும் இதே விடுதலை வேட்கையே தணலாய் கனன்று கொண்டிருந்ததால் அவளும் இவனோடு பழகுவதில் தனியான அக்கறை காட்டினாள். நாளடைவில் இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டனர் என்ற நினைவில் அவள் எடுத்த தீர்மானம் அவர்கள் இருவரும் வன்னிக்குச்

சென்று கணவன் மனைவியாய் போராட்டத்திற்கு தம்மை அர்ப்பணிப்பதென்ற வடிவைப் பெற்றது.

இயக்கத்தில் இருந்த நாகராசனை அவள் சரியாகப் புரிந்து கொண்டாளா?

அப்போதான் அவர்களுக்குள் சிக்கல் எழுந்தது.

விடுதலை என்பது எவ்வளவு சத்தியவடிவமானதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதை அடையும் வழிகளும் சத்தியமும் நேர்மையும் உடையவையாய் இருக்க வேண்டும் என்பதே அவளின் கொள்கை.

இது நாகராசனுக்குப் புரியாத ஒன்றாகவே இருந்தது.

இயக்கத்தால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட நாகராசன் பொய்யும் மறைப்பும் கபட நாடகங்களையும் அரங்கேற்றுவவனாகவே இருந்தான். தமிழினியின் உன்னிப்பான நோக்கில் அவன் பொய்யுரைக்கிறான். ஏதோவெல்லாவற்றையும் மறைத்து போலித் திரையிடுகிறான் என்பதெல்லாம் தெரிந்தபோது அவள் கடுமையானாள்.

நாகராசன் சங்கிலியன் தோப்புக்கு வந்து தங்கத் தொடங்கியதற்கு காரணம் என்ன என்ற கேள்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவள் அவனோடு போட்ட சண்டையின்போது பொய்யும் மறைப்புமே பதிலாக வந்தது. இதனால் அவர்கள் உறவில் விரிசல் ஏற்பட்டது. அவள் அவனோடு இருந்த உறவை கத்தரித்து விடப் போவதாகச் சொன்னபோது அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

அவன் இயக்கத்தால் வழிப்படுத்தப்பட்டவன்

இப்படி எவரும் தன் ஆளுமையை துச்சமாகத் தூக்கி எறிந்து விடுவதை அனுமதித்து அவனுக்கு பழக்கமில்லை. இயக்க வாழ்க்கையில் அவனுக்கு இது ஒரு முதல் அனுபவம். அதனால் அவளைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டான். தனக்கொரு செயற்கையான விபத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். அதைச் சாட்டாக வைத்து மீண்டும் தன் உறவை அவனோடு புதுப்பிக்கச் சந்தர்ப்பம் பெற்று அதில் வெற்றியும் பெற்றான். அதுமட்டுமல்லாது தமிழினியை தன்னோடு வன்னிக்கு கொண்டு வந்து சேர்ப்பதிலும் வெற்றி பெற்றான்.

அதன் பின்னர் அவன் சங்கிலியன் தோப்பில் இருந்த போது, தமிழினி மீது அவன் காட்டிய பரிவும் பணிவும் இல்லாமல் போயின. அந்த வெற்றிடத்தில் ஒருவித அதிகாரமும் குரூரமும் வந்து குந்திக் கொண்டன.

அவனிடத்தில் காணப்பட்ட இத்திடீர் மாற்றம் அவளுக்குத்தெற்றென தெரிந்தது.

அவன் விரித்த வலையில் வந்து விழுந்த பறவையா அவள்?

அல்லது

அவன் விதைத்த பாவங்களை அறுவடை செய்து எரிக்க வந்த தேவதையா அவள்?

7

நாகராசனின் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு தன் வயிற்றில் மூன்றாவது முறையாக உருப்பெற்றிருந்த குழந்தையைக் காப்பாற்றி விட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு தான் அவள் வன்னியை விட்டு நடராசன் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தாள். இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக அனுபவித்த சித்திரவதைகளும் மனச்சஞ்சலமும் நீங்கிய நிலையில் தமிழினி இப்போ, தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கோடிப்புற அறையில் படுத்திருந்தாள். அவள் இப்போ தனியே படுத்திருக்கவில்லை. அவளருகே அவள் பெற்றெடுத்த பச்சிளங் குழந்தையும் கிடந்தது. பட்டுப் போன்ற அதன் உடலை ஆரத்தழுவி, “சுதந்திரா” என அன்பு ததும்ப அழைத்தவாறு தன் பாலை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அண்ணன் நடராசன் வீட்டுக்கு வந்தபோது அவள் நாலுமாதக் கர்ப்பிணியாகவே வந்திருந்தாள். பிரசவ வலி எடுத்தபோது யாழ்நகரை நோக்கி இந்திய ராணுவம் வந்து கொண்டிருந்தது. இவளோ தனியார் மகப்பேற்று நிலையத்தில் சேர்க்கப்பட்ட அன்றே சுகப்பிரசவமாகி விட்டதால் அவள், உடனேயே வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டாள்.

எது எவ்வாறாக இருந்தபோதும் அடை மழைபோல் ஷெல் வீச்சுகள் நடந்தவண்ணமே இருந்தன. யாழ்.வைத்தியசாலைக்குள் ராணுவம் நுழையாது என்று வைத்தியர்கள் நம்பிய போதும், அதைப் பொய்யாக்கி, ராணுவம் உள்ளே நுழைந்து நோயாளிகளையும் வைத்தியர்களையும்

கொன்று தீர்த்தது. நல்ல காலம் தமிழினிக்கு இத்தகைய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்படவில்லை அவள் தன் மனதில் மெல்ல இறங்கிய அமைதியை ரசித்தாள். ஆனால் மறு நிமிடம் அது அவளுக்குள் ஒரு குற்ற உணர்வாய் வெளிப்பட்டபோது அவளுக்கே அவள் மேல் வெறுப்பேற்பட்டது. வைத்தியசாலையில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கு நேர்ந்த துர்ப்பாக்கியம் உனக்கு ஏற்படாமல் போனதால் இந்த உலகுக்கு என்ன லாபம் ஏற்படப் போகுது என்று அவள் தன்னையே கேட்டுச் சிரித்தாள். நாம் நடக்கும்போது எத்தனை அற்ப உயிர்கள் நம் காலால் மிதியுண்டு இறந்து போகின்றன! அவ்வாறு எத்தனையோ மனித உயிர்கள் அனாமதேயங்களாய் அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு மாறாக ஒரு மனித ஜீவிதம் சிறிது நீடிக்கப் பட்டுவிடுவதால் என்ன பெரிதாக நடந்துவிடப் போகிறது?

அப்படிச் சொல்லிவிட முடியாது. தமிழினிக்கு தான் எங்கவோ படித்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஒரு மனித உயிரின் சிறிய நீடிப்பே ஓடி வந்த மனித வரலாற்றையே மாற்றியமைக்க வல்ல புதிய வியூகத்தை மேற்கொள்ள வைத்து விடுகிறது! எந்த உயிருக்குள் என்னென்ன சூல் கொள்ளக் காத்திருக்கிறது என்பது பற்றி யாருக்குத் தெரியும்?

தமிழினி இவ்வாறு சிந்தித்தவாறே அருகே கிடந்த மகள் சுதந்திராவைப் பார்த்தாள். பால் குடித்த சுகத்தில் கண்ணயர்ந்து போன அந்தச் சிறிசு 'நரிவெருட்ட' கடவாயில் ஒரு சிரிப்பை தவழவிட்டது. அதைப் பார்த்த தமிழினி "என்ன குட்டி சிரிக்கிற? நான் நினைச்சது உனக்கும் விளங்கியிற்றா?" என்றவளாய் சுதந்திராவை மெல்ல அணைத்து முத்த மிட்டாள்.

அவள் மனத்திரையில் பழைய புராணக் கதைகள் மீட்டெழுந்து உயிர் பெற்றோடின.

மகாபாரதத்தில் வரும் கர்ணன் போல் குழந்தையாய் பேழையொன்றில் அடைக்கப்பட்டு ஆற்றில் விடப்பட்ட மோசஸ் மீட்கப்பட்டதால், அவள் வாழ்வின் நீட்சி யூத இனத்தையே வழிநடத்திக் காப்பாற்றியது. இன்னொரு சம்பவம். மகா பாரதத்தில் வரும் துரியோதனன் பிறந்த வுடனேயே துர்சகுனங்கள் ஏற்பட்டன. அதை உய்த்துணர்ந்த ஞான சிரேஷ்டர்கள் அந்தக் குழந்தையைக் கொன்று விடுமாறு தந்தையான திருத ராஷ்டிரனிடம் கூறியபோது அவன் அதை மறுத்து துரியோதனின் வாழ்க் கையை நீடித்ததால் கௌரவர் அனைவரும் அழிந்து பேரவலம் நிகழ்ந்தது.

ஓ உயிரின் நீடிப்பில் எத்தனை பொதிந்துள்ளது.

எம் மக்களை விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் எம் போராளித் தலைவர்கள் எமக்கு எதைத் தர போகின்றனர்?

விடுதலை வாழ்வா?

பேரழிவையா?

நித்திரையில் கிடந்த குழந்தை சுதந்திரா மீண்டும் 'நரி வெருட்டச்' சிரித்தது.

என்ன, உனக்கும் சிரிப்பு வருகுதா?

மகளை அணைத்து வருடிவிட்டவாறே, "என் சுதந்திரா குஞ்சே, கேள் உனக்கும் சேர்த்துத் தான் சொல்கிறேன். எந்த இனம் தன் உண்மையான சுதந்திரத்திற்காக போராடுகிறதோ எந்த இனம் தன் சுதந்திரத்திற்காக தியாகம் செய்கிறதோ அந்த இனம் எத்தனை அழிவைச் சந்தித்தாலும் இறுதியில் தன் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறது, நடிப்பு சுதேசிகளையெல்லாம் உதறிவிட்டவாறு!"

மீண்டும் தமிழினி தன் குழந்தையின் கன்னத்தை கிள்ளி விட்டுச் சிரித்தாள்.

நீ என்ன சொல்கிறாய் என் சின்னவளே?

சுதந்திரா, சுதந்திரம் என்றபேரில் நீ எதையெல்லாம் எமக்குத் தரப் போகிறாய்?

தமிழிக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர், நாகராசனோடு வாழ்ந்த காலத்தில் பட்ட துன்பங்கள் மேலெழுந்து வந்தன.

அவள் பல்கலைக்கழக பட்டப்படிப்பு இறுதி சோதனை எழுதி முடித்த காலத்தில் தான் அங்கு படித்த விஜிதரன் என்ற மாணவர் தலைவன் காணாமல் போயிருந்தான். மாணவர்கள் அதை எதிர்த்து சத்தியாக்கிரகம் இருந்தனர்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃம் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தனர். இக்காலத்தில்தான் நாகராசன் திரும்பவும் சங்கிலியன் தோப்புக்கு வந்து செல்லத்துரையரோடு சினேகம் பூண்டு வீட்டை நிர்மாணத்தை மேற்பார்வை செய்யும் வேடத்தில் இயங்கினான். அவனோடு வாழ்ந்த காலத்தில் பட்ட அனுபவங்களை வைத்து நாகராசன் போட்ட

வேடத்தை நினைத்தபோது இப்போ அவளுக்கு எல்லாமே விடுதலைப் போராட்டமே இயக்கங்கள் போடும் வேடமாகவே பட்டது. அவளுக்குள் பழைய நினைவுகள் ஓடின.

ஒரு தளபதி வந்தார் “விஜிதரனை விசாரித்து விட்டு வெகு விரைவில் விடுதலை செய்வோம்” என்று உண்ணா விரதம் இருந்த மாணவர் மத்தியில் கூறி ஆறுதல்படுத்தினார்.

அவர் பேசிவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது, “எப்பவோ அவனைக் கொன்று போட்டு நாடகம் ஆடிநாங்கடா!” என்று ஒரு மாணவன் அனைவருக்கும் முன்னால் கத்தினான்.

தளபதி கேட்காதது போல் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

இயக்கங்களைப் பொறுத்தவரை எப்பொழுதும் மக்களைத் அதிகாரத்தால் அடக்குவதில் பெரிதும் விருப்புபனவாக இருந்தனவே ஒழிய, அவர்கள் மனத்திறந்து சொல்வதை கேட்பதில் அக்கறை காட்ட வில்லை.

அப்படிச் கேட்பதென்பது தமது கௌரவத்துக்கு குறைவானதென்று எண்ணியமையே அவர்களின் பலவீமாக இருப்பது தமிழினிக்கு தெரிந்தது.

அவளுக்கு பல நிகழ்வுகள் கண்முன்னே ஓடி வந்தன.

இயக்கங்களுக்கு பிரச்சினைக்காரர்களாக இருந்த தனிநபர்கள் திடீர் திடீர் எனக் காணாமல் போயினர். பல இயக்கங்களின் கீழ் நிர்வகிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பிரதேசம் ஒரு இயக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தபோது, இத்தகைய மர்மமான மறைவுகளும் காணாமல் போதல்களும் இல்லாமல் போய் விடும் என மக்கள் தமது பெரிய இயக்கத்தின் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை பொய்யென சிறிது காலத்திலேயே தெரிய வந்தது.

இதைத்தான் தமிழினியால் தாங்க முடியாது போயிற்று.

விஜிதரன் மறைவு. அதைத் தொடர்ந்து விமலேஸ்வரன் என்ற மற்றொரு மாணவன் மறைவு என்று தொடர்ந்தது. இவைகள் நிகழ்வுகளாய் கருக்கூட்டி தெறித்து விழுவதற்கு முன் தமிழினியும் ஒருநாள் மாணவர் சத்தியாக்கிரகத்தில் தானுமொரு ஆளாய் பங்கெடுப்பதற்கென்ற தயாரிப்பு போடு தான் போனான்.

அவள் அங்கே போய் உண்ணாவிரதியாய் அமர்வதற்குத் தயாரான போது, “ஏய் தமிழி, உனக்கென்ன பைத்தியமா? நீ உன்மேய்ப்பர்

களை நம்பாதே!" என்றொரு குரல் அவள் முகத்தில் அறைந்தாற்போல் கேட்டது.

அது அவளுக்குள் கேட்டதா? அல்லது வெளியிலா?

அந்தக் குரல் யாருடையது? ஜீவிதாவுடையதா அல்லது கதீஜாவுடையதா? கதீஜா அப்படிச் சத்தம் போடமாட்டாள். அதோ ஜீவிதா போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். இப்போ தானே சத்தம் போட்டாள், அதற்குள் அவ்வளவு தூரம் போயிருக்க முடியாது.

ஆனால் கேட்ட குரல் நிஜமானதாகவே இருந்தது.

அதனால் அவள் மனநிலை மாறிவிட்டது. இனி அவள் உண்ணா விரதம் இருக்கப் போவதில்லை.

ஜீவிதாவின் தாய் தந்தையர் கிறிஸ்தவர்கள். அவர்கள் வீட்டு மொழியே ஆங்கிலந்தான். ஜீவிதாவைக் காணும் இடங்களில் கதீஜாவையும் காணலாம். ஆனால் இவர்கள் இருவரையும் தமிழினிக்கும் பிடிக்காது. காரணம் இவர்கள் இருவரும் தமிழ்த் தேசியத்துக்கு எதிரானவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதாலேயே. தமிழினியோ மாணவர் - மாணவிகள் மத்தியில் பிரபலமானவளாக இருந்தாள். காரணம் அவளிடம் இருந்த உண்மையும் நேர்மையும் அவளது போராட்ட குணமும் ஜீவிதாவையும் கதீஜாவையும் தமிழினி வெறுத்தபோதும் அவர்கள் இவளை விடுவதாய் இல்லை. ஜீவிதாவும் கதீஜாவும் கன்ரீனுக்குப் போகும் போது தமிழினியும் ஓய்வாக இருக்கிறாள் என்பதைக் கண்டால் அவளை விட்டு அவர்கள் போக மாட்டார்கள். அவளையும் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு தான் போவார்கள். மூவரும் அமர்ந்து தேநீர் பருகும் போது, இடம்பெறும் எத்தனையோ கதைகளுக்கு மத்தியில், "எங்களையேன் நீ எப்போதும் தள்ளி வைத்துப் பார்க்கிறாய், தமிழி?" என்ற கேள்வி ஏதோ விதத்தில் அவர்கள் கதையில் இடம்பெறாது போவதில்லை.

"இந்த இடைவெளி நான் தமிழ்மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் வைத்திருக்கும் உண்மையான பற்றுதலால் வருவது என்று நினைக்கிறேன்"

"நாமும் உம்மைப் போலவே உண்மையானவர்கள் என்பதை விரைவில் உணருவாய்"

"உங்களால் முடியாது"

“முடியும் முடியாது என்கிற விஷயங்களை எப்படி தீர்மானிக்கிறாய் தமிழி?” என்று ஜீவிதா கேட்டாள்.

“அதாவது தந்த கோபுரத்தில் வாழும் மக்களுக்கு சாதாரண மக்களின் நேர்மையான போராட்டங்கள் எல்லாம் அநாகரிகமானவையாகத்தான் தெரியும். சிறுபான்மை தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைக்காக போராட ஆயுதந்துக்கியுள்ள இளைஞர்கள் உங்களுக்கு அநாகரிகமானவர்களாகப் படலாம். அது உங்கள் குடும்பப் பின்னணியாலும் அதன் வழிவரும் வளர்ப்பு முறையாலும் இது ஏற்படுகிறது” தமிழினி பதிலளித்தார்.

“உயர்ந்த குடும்பங்களில் பிறந்த மார்ச்சும் ஏங்கல்சும் ஒடுக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்காக போராடவில்லையா?” ஜீவிதா கேட்டாள்.

“அப்படியென்றால் நீங்களேன் போராளிகளை கேவலப்படுத்துகிறீர்கள்?”

“இவர்கள் நடத்தைகள் அப்படித்தான் இருக்குது. இவர்கள் பேராட்ட முறைகளை விமர்சிப்பவர்களை அவர்கள் எதிரிகளாக நினைத்து கொலை செய்கின்றனர். ஏன் நம்ம விஜிதரனுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று ஜீவிதா வும் கதீஜாவும் கேட்டபோது அவர்கள் நியாயமானதையே கதைப்பதாக தமிழினிக்குப்பட்டது.

அவள் எதுவும் பேசாது அசௌகரியப்பட்டது ஜீவிதாவுக்கும் கதீஜாவுக்கும் தெரிந்தது. உடனேயே அவர்கள் தமது பேச்சை வேறு திசைக்கு இட்டுச் சென்றனர்.

“என்ன தமிழி, நீயும் உண்ணாவிரதம் செய்யப் போவதாகக் கதைகள் அடிப்பட்டதே, உண்மையா?” என்றாள் ஜீவிதா.

“அப்படி நானும் உண்ணாவிரதம் செய்யலாம் என்று தான் இருந்தேன். ஆனால் இப்போ எனக்கு அந்த உத்தேசம் இல்லை”

“ஏன் அப்படி திடீர் மாற்றம்?” இப்போ கதீஜா கேட்டாள்.

“திடீர் மாற்றம் என்று நீங்கள் நினைப்பதில் தவறில்லை. உண்மையில் நானும் உண்ணாவிரதத்தில் பங்கு பற்றத்தான் இருந்தேன். இன்றே அதை ஆரம்பிக்க இருந்தேன். ஆனால் ஏதோ ஒன்று என்னைத் தடுத்துவிட்டது”

“அப்படி என்ன நடந்தது?”

“அது எனது தனிப்பட்ட ஒன்று. சொல்ல முடியாது”

“இப்படி நீ ஒவ்வொன்றையும் நேரத்துக்கு நேரம் மாற்றி சொல்வதை நாங்க நம்பினாலும் மற்றவர்கள் நம்பமாட்டார்கள், சந்தர்ப்பவாதி என்று தான் சொல்வார்கள்.”

“சொன்னால் எனக்கென்ன? நான் என் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக நடக்க மாட்டேன்” என்று தமிழினி சொன்னபோது ஜீவிதாவும் கதீஜாவும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவள் முகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களிலிருந்து அவள் உண்மைதான் பேசுகிறாள் என்பது அவர்கள் உள்ளுணர்வுக்குப்பட்டது. தமிழினியின் அந்த முகபாவம் எப்பொழுதும் அவர்களுக்கு அவள்பால் ஈர்ப்பையும் அன்பையும் ஏற்படுத்துவது.

சிறிது நேரம் ஓர் இதமான மௌனம் அங்கே நிலவிற்று.

அந்த மௌனத்தைக் கலைத்துக் கொண்டே, “தமிழ் உனக்குத் தெரியுமா நமது உண்ணாவிரத காலத்துக்குள்ள இன்னொரு கொலை நடந்திருக்கு!” என்றாள் ஜீவிதா திடீரென.

“என்ன கொலையா? எங்கே?” தமிழினி அதிர்ந்து போய் கேட்டாள்.

“ஏன் நீ பேப்பர் பார்க்கவில்லையா?” என்று கேட்ட கதீஜா, அவள் பதிலுக்கு காத்திராமல், “குருநகர் பகுதியில்தான்” என்றாள் அழுத்தமாக.

“யார் கொலை செய்தது?”

“தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலைக்காக போராடும் உன் வீரர்கள் தான்”

“என்ன சொல்கிறாய் ஜீவிதா?” தமிழினியின் குரல் நடுங்குவது போலிருந்தது.

கதீஜா நடந்ததைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

சலூதியிலிருந்து வந்த குருநகர் இளைஞர் ஒருவர் பக்கத்து வீட்டுக் காரரோடு ஏற்பட்ட காணித்தகராறை தீர்ப்பதற்கு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் உதவியை நாடினர். இவர்களது குடும்பம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவானதெனக் கூறப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளின் அரியாலைப் பொறுப்பாளர் வந்து விசாரணை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது பொறுப்பாளரை புண்படுத்தும் வார்த்தைகளை இளைஞனின் தாயார் கூறியதால் பொறுப்பாளர் இளைஞனின் தாயாரை தள்ளி விட்டு அடிக்கப் போயிருக்கிறார். இதைப்பார்த்த இளைஞன் பொறுப்பாளருக்கு அடித்திருக்கிறான். அதனால் இளைஞன் அரியாலை முகாமுக்கு விசார

ணைக்காக அழைக்கப்பட்டிருக்கிறான். இதைக்கேட்டு பயந்து போன இளைஞன் தங்கள் பகுதி பங்குத்தந்தையான குருவானவரைச் சந்தித்து தனக்கு உதவுமாறு கேட்டிருக்கிறான். அவரும் அரியாலை இயக்கப் பொறுப்பாளரோடு தொடர்புகொண்டு இளைஞனுக்கு எந்த ஆபத்தும் ஏற்படாதென்றும் அவர் சிறு விசாரணைக்குப் பின்னர் விடுவிக்கப்படுவார் என்றும் உறுதியைப் பெற்ற பின்னர் அவனைத் தன் னோடு அழைத்துச் சென்றார். அவளை விசாரணைக்காக உள்ளே அழைத்துச் சென்றவர்கள், அரைமணித்தியாலயத்துள் வெளியே வந்து அவனைக் கொண்டு போகு மாறு பணித்தனர். குருவானவர் உள்ளே சென்று பார்த்தபோது, இளைஞன் இறந்து கிடந்தான்! இதை எதிர்பார்க்காத குருவானவர் அதிர்ச்சியால் மயங்கி விழுந்தார். அவர் உடனே வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டார். இளைஞனின் உடலை எடுத்துச் சென்ற உறவினர்கள் அவனது ஒவ்வொரு எலும்பும் உடைக்கப்பட்டிருப்பதாக வைத்தியர்கள் கூறியதைக் கூறினர்.

கதையைக் கேட்ட தமிழினியின் முகம் வெளிறிப் போயிற்று.

இதுதான் நமது விடுதலைப் போராட்டமா?

“என்ன தமிழி யோசிக்கிற?” ஜீவிதா கேட்டாள்.

“நான் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட பாதிரியாரை போய்ப் பார்க்கலாமா என்று யோசிக்கிறேன்” என்று தமிழி கூறினாள்.

“அதற்கென்ன நாங்களும் வருகிறோம்” என்றனர் மற்ற இருவரும்.

மூவரும் அங்கிருந்து வெளியேறினர்.

8

வைத்தியசாலையில் குருநகர்ப் பாதிரியாரைப் போய் பார்த்து விட்டு வந்த தமிழினி அன்றிரவு முழுக்கத் தூங்காது எத்தனையோ வகையான சிந்தனைகளால் பந்தாடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இறுதியில் விரக்தியே எஞ்சி நின்றது.

பாதிரியார் தனக்கு நடந்தவற்றைக் கூறிக்கொண்டிருந்தபோது ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் கதைக்க முடியாது போய் நா தகதளக்க கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழியத் தொடங்கிற்று. தம் மக்களின் விடுதலைக்காக

தம் உயிரை அர்ப்பணித்துப் போராடும் நம் இளைஞர்கள் பெரும் மனிதாபிமானம் மிக்கவர்களாக இருப்பார்கள் என்று தான் நான் இதிகாலவரை நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அரை மணித்தியாலத்திற்குள் ஒரு மனிதனின் உடம்பிலுள்ள அத்தனை எலும்புகளையும் முறித்து அவன் உயிரை 'பூ'வென ஊதிவிட்டு அமைதியாக இருக்கும் இவர்களை பேய்களோடு கூட ஒப்பிட முடியாது என்று அவர் விக்கி விக்கிச் சொன்னார். அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டே இருந்தது.

அவர்கள் அவரிடமிருந்து விடைபெற்றபோது அவர் நெஞ்சில் சிலுவையை ஏந்திப் பிரார்த்தித்தார்.

அன்றிரவு முழுதும் பாதிரியார் வெளிப்படுத்திய முகபாவங்கள் பல கோணங்களில் அவள் முன் தோன்றியவாறிருந்தன.

'விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்கள் முதலில் விடுதலை பெற்றிருக்க வேண்டும்' என்று இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்துக்கு முதன் முதலில் தலைமை தாங்கிய ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறியது அவள் நெஞ்சில் வந்து வந்து மோதியது.

அந்த ஞானி இப்படிச் சொன்னது எதைக் கருத்தில் வைத்து?

விடுதலை வேண்டி போராடும் மக்கள் தாம் தமக்குள் உள்ள சாதி ஒடுக்குமுறைகளால் கட்டுப்படாமல் இருப்பதோடு தமது விடுதலைப் போராட்டத்துக்காக தம்மை இட்டுச்செல்லும் தலைவர்கள், போராளிகள் என்று சொல்லப்படுவோரால் அடக்கியொடுக்கி வைத்திருக்கப் படவும் கூடாது. மக்களது விமர்சனங்களைக் கேட்கவும் போராளிகள் தயாராய் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் எந்த விடுதலைப்போராட்டமும் மக்கள் போராட்டமாக மாறும்.

இதனை விளங்கிக் கொள்ளாததால் தானா நமது போராளிகள் மத்தியில் இத்தனை அராஜகம்?

தனது படுக்கையில் கிடந்து புரண்ட தமிழினி 'ஆ' என்று தனக்குள் ளேயே கத்திக்கொண்டாள். அப்போது அந்தப்பாதிரியாரின் முகம் வந்து போயிற்று. எலும்புகள் அனைத்தும் முறிக்கப்பட்டு சாகடிக்கப்பட்ட அந்த இளைஞனின் தோற்றம் அவள் அவனைப் பார்த்திருக்காவிட்டாலும் உலகத்தின் சோகம் அனைத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு வருவது போல் பட்டது.

ஜீவிதாவும் கதீஜாவும் நம் போராளிகள் பற்றி வைத்த விமர்சனங்கள் சரிதானே?

இதுகாலவரை தனது கொள்கையாய் பொத்திப் பொத்தி பேணி வந்த விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் பற்றிய மரியாதை, தமிழியை விட்டு வழுவிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறதா?

இதற்குக் காரணம் போராட்டம் பற்றிய சில எதிரிகளின் பிரச்சாரமே, வெற்று விமர்சனமே என்பது உண்மையா?

அந்தப் பாதிரியார் கூறியது வெற்று விமர்சனம்?

ஏற்கனவே ஓர் இயக்கத்துக்கு சார்பான மனமுற்சாய்வு ஏற்பட்டு விடின் அந்த இயக்கத்திலுள்ளவர்கள் என்ன பிழைகள் செய்தாலும் எத்தகைய அராஜக வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அதை உள்வாங்கி ஜீரணிக்கவே முடியாவிட்டாலும் கூட கெழுத்துமீனை விழுங்கும் நாரைகள் தம் தொண்டைகள் முள்ளால் கிழிக்கப்பட்டாலும் அதைத் தாங்கிக் கொண்டே மீனை விழுங்கி வைப்பது போலவே நாமும் இயக்கமானது விடுதலைப் போராட்டத்தின் பேரில் செய்யும் அராஜகங்களையெல்லாம் விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு கட்டாய நிலையில் விழுங்கி வைக்கிறோம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

விழுங்கி வைக்கிறோமா அல்லது விழுங்கி வைக்கப்படுகிறோமா?

விழுங்கி வைக்கப்படுகிறோம் என்பது தான் உண்மை.

அதனால்தான் நாம் அவர்சன் போடும் ஆட்டத்துக்கெல்லாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இழுபடுகிறோம். மக்கள் போராளிகளால் மந்தைகளாக் கப்பட்டு மேய்க்கப்படுவது தான் நமது விடுதலைப் போராட்டமா? இது எங்கே போய் முடியப் போகிறது? அழிவுதான் நமக்கு எஞ்சுமா? தமிழினியின் சிந்தனை முற்றுப்பெறாது நீண்டது.

***

தமிழினி தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவள் முன்னால் அவள் குழந்தை சுதந்திரா தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இந்தச் சின்னவயதுக்குள் தமிழினி இரண்டு கால கட்டங்களுக்கு முகம் கொடுத்து அதைக் கடந்து வந்திருப்பது தான் பெரி சாதனை.

முதலாவது காலகட்டம் அவள் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தபோது அங்கு அவளோடு படித்த ஜீவிதா கதீஜா போன்ற தரமான தோழிகளோடும் இயக்க நண்பர்களோடும் கழித்த நான்கு வருட காலங்கள்.

அடுத்தது பல்கலைக்கழக இறுதியாண்டுப் பரீட்சைக்குப் பின்னர் நாகராசன் விரித்த வலையில் விழுந்து, அவளோடு வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய் அவளோடு கழித்துவிட்டு வந்த மூன்று வருடங்கள்.

இந்த ஏழு வருடங்களில் பல்கலைக்கழகத்தில் கழித்த முதல் நான்கு வருடங்கள் ஆனந்தத்துக்குரியதாகவும், அவள் சிந்தனையை பரந்து விரிய வைத்ததாகவும், அவள் தன் ஆற்றலை பரீட்சிக்கும் இடமாகவும் விரிந்ததைக் கண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அவளது தமிழ் மக்களது விடுதலைப் போராட்ட உணர்வும் அதனால் அவள் கொண்டிருந்த இயக்கங்களோடான தொடர்பும் அவள் முதுகில் அவளே தூக்கி வைத்துக் கொண்ட பெருஞ்சமையாய் அவளைக் கூன வைத்தது. அவள் தன் முதுகில் ஏற்றி வைத்துள்ளது பூர்வ பிறவியின் கர்மமா? இன்றைய மனிதச் செயற்பாடு ஒவ்வொன்றும் ஒருவனது பூர்வ பிறவியின் தொடர்போடு ஒட்டிக் கொண்டு வருபவைதான். ஆனால் எவரையும் “கர்மம் கர்மம்” என்று தலையில் அடிக்க வைப்பது, தற்போது அவன் செயற்படும் போது அவன் செயல்கள் அதர்மத்தில் வழுக்கி விழும்போதே.

அவள் நினைவுகள் தொடர்ந்து ஓடின.

விடுதலைப் போராட்டம் என்பது மிக அவசியமானது.

அது ஒரு புனிதமான போராட்டம். ஒவ்வொருவரது தந்தியாகிப்பில் உள்முகிழ்த்து ஒளிரவது.

நமது புனிதமான போராட்டத்தில் எத்தனை கறைக் படிந்துள்ளன. எத்தனை அராஜகங்கள், எத்தனை அப்பாவிகளின் கொலைகள், எத்தனை கொடுமைகள் என்று தொடர் கர்மத்தாலேயே நமது விடுதலைப் போராட்டம் குளிப்பாட்டப்பட்டதா?

பல்கலைக்கழக காலத்தில் இயக்கங்களின் ஆள் கடத்தல்கள், நிருபிக்கப்படாத குற்றத்திற்கு மின்கம்பத்தண்டனைகள், கொலைகள், இயக்க மோதல்கள் என்ற பேரில் கொன்றொழிக்கப்பட்ட இளைஞர்கள் பற்றி

யெல்லாம் வரும் கதைகளால் அவள் நித்திரையின்றித் தவித்தவித்திருக்கிறாள். தாங்காத வேதனையில் வீழ்ந்திருக்கிறாள் என்று மட்டும் சொல்லி இதை முடித்துவிட முடியாது. இவற்றோடு சேர்ந்து இவற்றுக்கெல்லாம் தானும் உந்தையாக இருந்திருக்கிறேனோ என்ற இனந்தெரியாத குற்ற உணர்வால் துடித்திருக்கிறாள். இது ஒரு காலம்.

ஆனால் பல்கலைக்கழகம் படிப்பு முடித்து நாகராசனோடு வீட்டை விட்டு ஓடி அவனோடு வன்னியில் வாழ்ந்த மூன்று வருடங்களில் அவள் ஒரே இடத்தில் இருந்தவாறே எத்தனை எத்தனை பிறப்புகளுக்குள் புகுந்து வந்திருக்கிறாள், எத்தனை எத்தனை வடிவங்களில் வாழப் பழக்கப்பட்டிருக்கிறாள்! அத்தனை அனுபவங்களின் கூட்டுமொத்தப் பார்வையின் முன்னே அவள் பல்கலைக்கழக காலத்தில் அனுபவித்த துன்பங்கள் துயரங்கள் என்று இயக்க ரீதியாக அவள் முன் விரித்தவைகள் நகைப்புக் கிடமானவையென்றே ஒதுக்கப்பட்டுத் தள்ளப்பட்டன.

நாகராசனோடு தமிழினி ஓடிப்போன போது எத்தனையோ விதமான, வார்த்தைகளால் வெளிச் சொல்ல முடியாத கற்பனைகளோடும் லட்சிய அர்ப்பணிப்போடும் தான் ஓடிப் போனாள். நாகராசன் மத்திய குழு உறுப்பினராக இருந்ததால் அவனோடு இணைந்து இயக்கத்தின் போராட்ட முறைகளில் புதிய மாற்றங்கள், அரசியல் பார்வையில் வித்தியாசமான விரிவு, ஒவ்வொரு போராளியும் பொது மக்களுக்கு மதிப்பளித்து அவர்களை போராளிகளின் வீரப்பிரதாபங்களைப் பார்த்து வியக்கும் பார்வையாளர்களாக வைத்திருக்காமல் போராட்டத்தில் பங்கெடுப்பவர்களாக மாற்ற வேண்டும் அப்போதான் மக்கள் போராட்டமாக நமது விடுதலைப் போராட்டம் மாற்றமுறும் என்றெல்லாம் கற்பனை பண்ணி தனக்குள் புளகாங்கிதம் உற்று வந்தவளுக்கு எதிராக இரும்புச் சுவராக நின்றான் நாகராசன்.

நாகராசனோடு வன்னிக்கு வந்து இரண்டு மாதமாகியும் தமிழி நாகராசனை தனியாகச் சந்தித்ததில்லை. எப்பொழுதும் அவன் வாழ்ந்த வீட்டை இல்லை, முகாமைச் சுற்றி இளமட்டங்கள் நடமாடிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள். அவர்கள் யார் என்று இவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை. அதைப்பற்றி அவளும் அக்கறை கொள்ளவில்லை. அவள் அக்கறைப்பட்டதெல்லாம், சங்கிலிய தோப்பில் இருந்த போது தானும் நாகராசனும் மனம் விட்டுக் கதைத்து இயக்கத்துள் நடைமுறைப்படுத்த

விருந்த கொள்கைகளை நாகராசன் இங்கே வந்ததும் முற்றாக மறந்து விட்டானா என்பதே.

அவள் அவனோடு ஏதோ கதைக்க வருவது போல் தோன்றும் போதெல்லாம் அவன் அவளை உதாசீனப்படுத்தினான்.

ஒருநாள் அவன் எதிர்பார்த்திராத நேரம் பார்த்து, “நாங்கள் சங்கிலியன் தோப்பில் இருந்தபோது, நீயும் நானும் நமது இயக்கத்துள் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சங்கல்ப்பம் எடுத்ததை மறந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டாள் திடீரென்று.

நாகராசன் சிறிதுத் தடுமாறித்தான் போனான்.

ஆனால் சற்று நேரத்துக்குள் சுதாகரித்துக் கொண்ட அவன் முகத்தில் கேலி செய்யும் புன்னகை ஒன்று தவழ்ந்தது.

“நீ எனக்கு தந்த வாக்குறுதிகளை இவ்வளவு சீக்கிரமாகவே மறந்து போவாய் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை” அவள் தொடர்ந்து கூறினாள்.

அவனிடமிருந்து இதற்குப் பெரிய சிரிப்பொன்றே பதிலாய் வந்தது.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” ஒருவித ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள் தமிழி.

“வேறென்ன செய்வது, உங்களைப் போல படித்தவைகள் சொல்லி ரதை எல்லாம் இயக்கத்துக்குள் செய்யப் போனா சனங்கள் எங்கட தலையில ஏறி மிளகாய் அரைக்க வெளிக்கிட்டிரும் தெரியுமா? பிறகு நம்ம போராட்டமே புஸ் வாணம் ஆகியிரும், புரியுமா?” அவன் கதையில் கேலியும் கிண்டலுமே நின்றன.

“அப்பிடி என்றால் நீ இதை எனக்கு ஏற்கனவே சொல்லி இருக்க லாமே?”

“அப்பிடி கதைக்காவிட்டால் நீ என்னோடு வந்திருப்பாயா?”

அவன் கேள்வியில் கிண்டலும் கேலியும் மீண்டும் தலைகாட்டின.

“அப்பிடியென்றால் நீ எனக்கு சொன்னதெல்லாம் பொய்யும் புரட் டுமா?” அவள் கேள்வியில் ஆத்திரம் கனன்றது.

“நான் பொய்யும் சொல்லவில்லை புரட்டும் சொல்லவில்லை. இயக்கத் திற்கு வரும்போது எல்லாரும் பெரும் இலட்சியங்களோடு தான் வரு வினம். பிறகு இங்கு வந்த இரண்டு கிழமைக்குள் தமது இலட்சியங்கள் எல்லாவற்றையும் தூக்கி வீசிவிட்டு எம்மை விட தீவிர இயக்கவாதிகளாய்

மாறிவிடுவார்கள். அப்படித்தான் இன்னும் கொஞ்ச நாளில் நீயும் மாறி விடுவாய்'' நாகராசன் தனது கேலி கலந்த சிரிப்போடு கூறினான்.

அவள் எதுவும் பேசாது வெறித்த பார்வையோடு நின்றாள்.

அங்கு பேரமைதி நிலவிற்று.

பின்னர் மெதுவாக தனது ரவிக்கைக்குள் மறைந்து கழுத்தில் கிடந்த சைனைட் குப்பியை கழற்றி மேசையில் வைத்துக் கொண்டே, “எனக்கு நீ விளக்கம் தந்ததற்கு நன்றி. இனிமேல் நான் உனது மனைவி மட்டுந்தான். எனக்கும் இயக்கத்துக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. நான் வெறும் பார்வையாளர் மட்டும் தான்” என்று அவள் முடிக்கமுன், திடீரென ஆத்திரங்கொண்ட நாகராசன் “நீ நினைக்கிற மாதிரி நடப்பதற்கு இது உன் வீடல்ல, தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்காக போராடும் இயக்கத்தின் முகாம் இது!” என்று அடித்தொண்டையால் கூறிக்கொண்டே அவள் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான்.

அவள் நிலை குலைந்து கீழே விழுந்தபோது அவளது கையோடு இழுபட்டுவந்த சைனைட் குப்பி நிலத்தில் விழுந்து உடைந்தது. அவளுக்கு மயக்கம் ஏற்படுவது போல் இருந்தது. அப்போது அவள் முன்னே அச்சத்தை ஊட்டும் பெரிய பெண்ணொன்றின் வாய் திறந்து கொண்டிருப்பது போலவும் அங்கு நிகழும் அத்தனை நிகழ்வுகளும் அசைவுகளும் அதன் வாயுள் போய்ப் போய் வருவது போலவும் பட, அவள் உடல் மேலும் அதிர்ந்தது.

அவள் விழுந்து மயக்கமானதைக் கண்டு அச்சமடைந்த நாகராசன், அவள் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்துவிட்டு அவளைத் தூக்கிகொண்டு போய் படுக்க வைத்தான்.

மயக்கம் போட்ட தமிழினியின் கண்முன்னே கனவு போல் சில காட்சிகள் தெரிந்தன.

மீண்டும் அந்தப் பெண்ணின் வாய் திறந்த முகம், அகோரத்திலும் அழகு அதில் தெரிகிறது. தெய்வீக அழகு. அவளருகே ஜீவிதாவும் கதீஜாவும் தமிழினியைப் பார்த்து, “நாங்கள் எவ்வளவு உனக்குச் சொல்லியும் நீ கேட்கவில்லையே! இப்போ அழுவதால் என்ன ஆகப்போகுது? அழு அழு நல்லாக அழு” என்று அவர்கள் சிரிக்கின்றனர்.

திடீரென வேறொரு காட்சி!

“ஐயோ என்னால் முடியாது. எனக்கு மூச்சு வாங்குது. கொஞ்சம் இளைப்பாறி நடந்து போவம்” தமிழினி கெஞ்சுகிறாள்.

“இல்லை, இளைப்பாறிப் போக இது நேரமில்லை” நாகராசன் கத்துகிறான் “சீக்கிரம், சீக்கிரம்”

“என்னால் முடியாது. ஐயோ என்னை விட்டு விடு” தமிழினி அழுகிறாள்.

“நீ தானே விரும்பி வந்தாய்? இப்போ அழுவதால் எந்த பிரயோசனமும் இல்லை” அந்த அகோரப் பெண்ணின் முகம் அவளை இரக்கம் எதுவுமின்றி ஏசியது.

“அதற்காக வழங்கப்படும் தண்டனையா இது?”

“தண்டனையா இல்லையா என்பதை நீயே தீர்மானிக்க வேணும்”

கல்லிலும் முள்ளிலும் அவள் காலங்கள் இழுபட்டு இரத்தம் சிந்த நாகராசன் அவளை இழுத்துக் கொண்டு போகிறாள். அவள் அணிந்திருந்த சேலை, சட்டை உள்ளாடைகள் எல்லாம் கிழியுண்டு கந்தலாக எங்கும் இரத்தம் ஓடுகிறது.

அவன் நிறுத்தவில்லை.

“ஐயோ... ஐயோ...” என்ற அவளின் ஓலம் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

9

அது ஒரு காலம்.

இப்போ, அவள் முன்னர் அனுபவித்த துன்பமெல்லாம் சூறையால் அள்ளப்பட்ட தூசுக் கற்றையாய் கலைந்து போக, தெளிந்த நிலையில் மனம் பளிங்கு கல்லாய் பிரகாசிக்க, சுறுசுறுப்பாய் இயங்குகிறாள். முன்னர் போல் வெளிப்படையாக இயங்காவிட்டாலும் உள்ளோடிய அதே தீவிரத் தோடு விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு தனது பங்களிப்பைச் செய்யும் முனைப்பு அவளிடம் குறையவில்லை.

நேர்மையான போராளிகள், அரசியல் பொறுப்பாளர்கள், அனுசரணையாளர்கள் என்று அவளுக்கு பலரோடு தொடர்புகள் இருந்து கொண்டே

இருக்கும். இவற்றுக்கும் மத்தியில் அவள் தனது மகள் சுதந்திராவோடு நேரத்தைக் கழிக்கவும் தவறுவதில்லை. அவளோடு கழிக்கும் நேரத்தில் கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியே ஏனைய அவளின் இயக்க வேலைகளுக்கு பின்னுதைப்பாக நின்று அவளை உந்தித் தள்ளும்.

தனக்குள் ஆனந்தமாக சினிமாப்பாட்டுகளை அல்லது இயக்கப் பாட்டுகளை மீட்டு முணுமுணுத்தவாறு திரியும் அவள் அன்று திடீரென எதனாலோ ஓங்கி அறையப்பட்டவளாய் அனைத்து உற்சாகங்களும் உறிஞ்சப்பட்ட நிலையில் இருந்து யோசிப்பதைப் பார்த்து அவள் தம்பி தவந்தான் அவளிடம் பேச்சை தொடங்கினான்.

“என்னக்கா அப்படி யோசனை?” அவன் நேராகவே கேட்டான்.

“பெரிய பிரச்சினை, நீ ஒன்றும் கேள்விப்படவில்லையா?” அவள் அவனைத் திருப்பிக் கேட்டாள்.

“அப்பிடி நான் ஒன்றும் கேள்விப்படவில்லை. நீ சொன்னால் தான் உண்டு. அப்பிடி என்ன பிரச்சினை?”

“முஸ்லிம் மக்களை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அதாவது தமிழ் மக்கள் வாழும் இடங்களிலிருந்து வெளியேறும்படி புலிகள் கட்டளை போடப் போறாங்களாம்!” என்று தமிழினி கூறியபோது அவள் வார்த்தைகளில் அதிர்வு தெரிந்தது.

“என்ன காரணமாம்?”

“முஸ்லிம்கள் தானாம் ஆமிக்காரங்களுக்கு தங்களுடைய முகாம் களை காட்டிக் கொடுக்கிறதாக புலன் விசாரணையில் தெரிய வந்துள்ள தாம். கொஞ்சப் பேரைக் கைது செய்திருக்கிறாங்களாம்.”

“அப்படியென்றால் அதில் சம்பந்தப்பட்டவங்களை வெளியேற்ற லாம். ஆனால் அதுக்காக முழுச் சமூகத்தையும் வெளியேறச் சொல்வது பெரிய அநியாயம். அநீதியான செயல்” தவம் சிறிது ஆத்திரமுற்ற நிலையில் கதைத்தான்.

“இதைத்தான் நானும் சொன்னேன். அவர்களது பெரிய பொறுப்பா ளர்களோடும் கதைத்தேன். நான் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டபோதும் இது மேலிடத்து உத்தரவென்று எல்லாரும் கையை விரித்து விட்டார்கள்”

“ஏன் மேலிடத்தில் உள்ளவர்களை நாங்கள் ஓர் குழுவாகச் சென்று கதைக்கக் கூடாது?” தவம் கேட்டான்.

“அப்படித்தான் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போய் கதைத் திருக்கிறார்கள். நமது போராட்டத்துக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆதரவாக இருந்து வந்த முஸ்லிம் பேராசிரியர் ஒருவரும் இந்த அவலத்தில் சிக்கிய நிகழ்ச்சி பலரை ஆத்திரத்துக்குள்ளாக்கியிருக்கிறது”

“போய்ச் சந்தித்து பலனேதும் கிடைத்ததா?”

“இல்லை. அந்தப் பேராசிரியருக்கா அவர்கள் அனுதாபப்பட்டார்கள். ஆனால் ஒருவருக்காக சட்டத்தில் நெகிழ்வை ஏற்படுத்தப் போனால் எல்லாவற்றையும் குழப்புவதாக முடியுமாம் என்பதே அவர்கள் பதிலாம்”

அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, அவள் வீட்டுத் தொலைபேசி கிசுகிசுத்தது.

தமிழி யாருக்கு எடுத்துக் கதைக்க வேண்டும் அல்லது முடியாவிட்டால் போயாவது உடன் சந்திக்க வேண்டும் என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தாளோ அவளே கதைத்து விட்டாள்.

கதைத்தவள் கதீஜா!

அவள் கதைத்தது விம்மலும் விசம்பலுமாய் இருந்ததால் வெகு நேரத்துக்குப் பின்னரே தெளிவு ஏற்பட்டது.

தமிழ் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

“இல்ல தமிழ், நம்ம ஆட்களும் பாரிய பிழை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அதற்காக நம் முழுச் சமூகத்தையும் பழிவாங்குவது என்பது எந்த சட்டத்திலும் இல்லை” என்று கதீஜா கூறியபோது தமிழி மீண்டும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டதோடு, அவளை உடன் சந்திக்கவும் சென்றாள்.

தமிழினியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்ற கதீஜா, அவளைக் கண்டதும் தனது உடன் பிறப்பைக் கண்டதும் ஓடித்தழுவுதல் போல் தழுவிக் கொண்டாள். இருவரது விழிகளிலும் ததும்பிய ஒளிர்ப்பு உடன் பிறப்பைத் தாண்டிய பேருறவாய் நிலைத்தன.

இன்னும் இரண்டு நாட்களே பாக்கி இருந்தன.

அதற்குள் தாம் செய்யவிருந்த திட்டங்களோடு தான் தமிழினி வந்தாள். ஜீவிதாவும் தமிழினி எதை எதைச் செய்யும்படி சொன்னாளோ அவையனைத்தையும் செய்து முடித்து விட்டே இருந்தாள். மேலும்

மன்னாரிலிருந்த தோழிகள் வவுனியாவை வதிவிடமாகக் கொண்ட தோழிகள் என்று பதினைந்து பேருக்கு மேல் இதில் இணைத்திருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேறும் முஸ்லிம்கள் தமது அசையும் அசையாச் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்பது ஒரு புறம் இருக்க, இடம் பெயர்ந்து போவோர் தமது எதிர் காலத்தை புதிய இடங்களில் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கு பேருதனியாய் இருக்கக் கூடிய தங்க நகை, பணம் இவற்றையும் கொண்டு போக முடியாதவாறு தடுக்கப்பட்டது தான் பேரவலமாகும்.

எனினும் தமது மட்டுப்படுத்தப்பட்ட திட்டங்களின் அடிப்படையில் பல முஸ்லிம் குடும்பங்களுக்கு அவர்களது தங்க நகைகள் பணம் ஆகிய வற்றை வவுனியாவிற்கு அப்பாற்பட்ட இடத்தில் வைத்துக் கொடுப்பதற்கு இவர்கள் உதவினர்.

முஸ்லிம்கள் சாரிசாரியாக இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருந்தனர். சிறுவர்களும் குழந்தைகளும் ஏன் அழுகிறோம் என்று தெரியாது அழுது கொண்டிருந்தன. அவர்கள் போவதை பலர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். அவர்களில் ஒருவனாக தவமும் நின்றான். ஆனால் அவன் ஏற்கனவே தனது முஸ்லிம் நண்பர்களைச் சந்தித்து தனது சகோதரி போல் பல மறைமுக உதவிகளுக்கு ஒழுங்கு செய்து விட்டு விடைபெற்று வந்திருந்தான். அவ்வாறே அவன் போன்று அங்கு பலர் மனம் தளதளத்து நின்றனர். அங்கு போய்க் கொண்டிருந்த வயது போன ஆண்களையும் பெண்களையும் பார்க்க, தமக்கு முன்னெழுந்த தமது தாய் தந்தையரின் முகங்களை மிகச் சிரமப்பட்டு அழுக்கிவிட்டு மரத்துப்போய் நின்றனர். அப்போது எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த ஒரு வயது போன கிழவி, பெரியவர் போல் தோற்றந்தந்த முஸ்லிம் ஒருவரின் காலில் விழுந்து “ஐயா இனி நான் எங்கே போய்ச் சாப்பிடுவன்” என்று பெருங்குரல் எடுத்து அழுதான். அப்போது அந்தப் பெரியவர் அவளை குனிந்து தூக்கி விட்டு “இன்ஷா அல்லாஹ்” என்று தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டே “எல்லாருக்கும் சாப்பாடு ஆண்டவன் தான் கொடுக்கிறான் அம்மா” என்றார்.

அவரைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற தவத்துக்கு அவன் தனது அண்ணா நடராசனோடு போய் சந்தித்த தாளையன் சுவாமிதான் நினைவுக்கு வந்தார். அவன் கொழும்புக்கு போகும் ஒவ்வொரு சமயமும் அவன் அண்ணாவோடு டாம் சில்நீற்றில் இருந்த அந்த இஸ்லாமிய

யோகியைப் பார்த்திருக்கிறான். வியாபாரி போல் பாவனை பண்ணிக் கொண்டு இருந்த அவர் எத்தனை பெரிய ஞானி! அப்போது அவன் சிறுவன். அவர் சொன்ன ஒன்றும் புரியாத பருவம். ஆனால் அவர் சொன்னதாக அவன் அண்ணா அடிக்கடி சொல்லும் வாக்கியங்கள் இப்போது நினைவுக்கு வந்தன.

“எல்லாருக்கும் இறைவன் ஒருவனே
அவன் வேறெங்கும் இல்லை, எமக்குள்தான் இருக்கிறான்.
இறைவனைச் சுமக்கும் நாங்கள்
ஈனச் செயல் செய்யாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்”

இவை நினைவுக்கு வந்த போது தவத்தின் உடல் புல்லிரித்தது.

***

வவுனியாவுக்கு அப்பால் சென்ற தமிழினியும் அவள் தோழிகளும் திரும்புவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பேருதவிக்கு நன்றி கூறிய தமிழினியின் பச்சேற்றான அப்துல் றசாக் என்பவர் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் முஸ்லிம்கள் என்கிற இவ்விரு இனமும் எம்மைப் போன்று எப்பொழுதும் ஒற்றுமைப்பட்டு இயங்கினால் எமது விடுதலைப் போராட்டம் தோல்வியுறாது. ஆனால் விடுதலைப் புலிகள் இவைபற்றிச் சிந்திப்பதில்லை. அவர்கள் தான் எப்பொழுதும் முஸ்லிம் தமிழ் இன உறவுக்கு ஊறு விளைவிப்பவர்களாக, முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிராக இயக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்பவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர். இதை அவர்கள் உணர்ந்து சிறுபான்மை மக்களிடையே அமைதி காத்து விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்றும் அப்பொழுதே விடுதலைப் போராட்டம் வெற்றிபெறும் என்றும் நம்புகிறேன்” என்றார்.

அப்துல் றசாக் பேசியதற்குப் பின்னர் அதுபற்றிய ஏற்புகையை தமிழினி வழங்கிய போது பின்வருமாறு கூறினாள்.

“சிறுபான்மை இனமான தமிழ் பேசும் இனத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடும் விடுதலைப்புலிகள் எப்பொழுதும் தாம் மேற்கொண்ட போராட்ட வழிகள் அனைத்தையும் சரியான முறையிலேயே எடுத்துச் சென்றார்கள் என்று சொல்லமாட்டேன். தவறுகளும் பாரிய தவறுகளும் விட்டுள்ளனர். ஆனால் அதற்காக முஸ்லிம் மற்றும் தமிழ் மக்களிடையே

பிரிவினையை ஏற்படுத்தி இரு சமூகங்களுக்குமிடையே பகையை ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாக இருந்தவை விடுதலை புலிகளின் தவறான சில நடவடிக்கைகள் மட்டுமல்ல சில முஸ்லிம் அரசியல் சூதாடிகளும் தான் என்பதை எவரும் அறிவர். அதற்கு உதாரணமாக நிற்பது முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்ற அரசியல் ஸ்தாபனம் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் தோன்றிய ஆரம்ப காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான முஸ்லிம் இளைஞர் இயக்கங்களில் இருந்தார்கள். ஆனால் முஸ்லிம் தலைமைகள் தம் அரசியல் வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்காக இவர்களைப் பிரித்தெடுத்தார்கள். பகைமையை வளர்த்தார்கள். நமது விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சிதறடிக்க பேரினவாத அரசியலுக்கும் முண்டு கொடுத்தார்கள்" என்று தமிழினி நடுநிலை நின்று சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லி விடைபெற்ற போது, தமிழினி உட்பட எல்லாரது கண்களும் கலங்கவே செய்தன.

வவுனியா பயணம் முடித்து தமிழினியும் ஜீவிதாவும் நேரடியாக தமிழினியின் வீட்டுக்கே வந்தனர். மாலை நாலரை மணியிருக்கும். அண்ணி கமலியின் உபசரிப்பில் பிரயாணக் களைப்பிலிருந்து விடுபட்டு இருவரும் சற்று ஆறியிருந்தபோது "தமிழி உன்னைச் சந்திக்கவென்று இரண்டு இயக்கப் போராளிகள் வந்திருக்கிறார்கள்" என்றாள் கமலி.

தமிழினிக்கு மனம் திக்கென்று இருந்தது.

ஜீவிதாவின் முகத்தில் ஒருவகைப் பீதி படர்வது போல் இருந்தது.

தமிழி வீட்டு முற்றத்துக்கு வந்த போது, அங்கே நின்ற போராளி இளைஞர்கள் அவளைக் கண்டதும் மிக அன்பான பார்வையோடு, மரியாதையான முறையில் அவள் அருகே வந்தனர்.

"உங்களைத்தான் பார்க்க வந்தனாங்க. புலனாய்வுப் பொறுப்பாளர் உங்களைச் சந்திக்கச் சொன்னார்"

"அப்படியா, நல்லது சொல்லுங்க" தமிழியும் அமைதியாகவே சொன்னாள்.

"நீங்க கொஞ்ச முஸ்லிம் சனங்களின் பெறுமதி வாய்ந்த பொருட்களை வவுனியாவுக்கப்பால் கொண்டு சென்று கொடுத்துவிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்...." வந்தவர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

"ஓம், உண்மை" தமிழினி எந்தப் பதற்றமும் இல்லாது அதை ஒப்புக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் அப்பிடிச் செய்ததற்கு தனது நன்றியைத் தெரிவிக்கும்படி பொறுப்பாளர் சொன்னார். உங்களைப் போன்று இயக்கத்துக்காக உழைத்தவருக்கு அப்பிடிச் செய்வதற்கு உரிமை உண்டாம்.” என்று முதல் கதைத் தவன் கூற, அடுத்தவன் “நீங்கள் அவர்கள் மத்தியில் பேசிய பிரியா விடைப் பேச்சு சிறப்பானதாக இருந்ததென்றும் அதற்கு தனது பாராட்டு தல்கள் என்று சொல்லும்படியும் சொன்னார்” என்றான்.

“சிறிது நேரம் அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்த தமிழினி “நீங்கள் இங்கு வந்து சொன்னதற்கு நன்றி” என்றாள்.

“அப்ப நாங்க போயிற்று வாறம்” என்று சொல்லிவிட்டு அவர்கள் அங்கிருந்து சென்றனர்.

அவர்கள் போனதும் “இதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை” என்று சத்தம் போட்டே கூறினாள் ஜீவிதா.

“இதிலிருந்து நீ எதை அறிகிறாய்?” தமிழினி ஜீவிதாவிடம் கேட்டாள்.

“தாங்களும் முற்போக்கா நடந்து கொள்கிறோம் என்பதைக் காட்டவா?” என்றாள் ஜீவிதா.

“இல்லை. எங்களுக்கு தெரியாமல் நீங்கள் எதையும் செய்து கொள்ள முடியாது. அப்பிடிப்பட்டது எமது புலனாய்வு என்பதை காட்ட” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் தமிழினி.

10

1990 இல் முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியேறியதற்கு பின்னர் 1991 இல் தீவுப் பகுதி மக்கள் தம் இருப்பிடங்களை விட்டு யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி இடம் பெயர்ந்தது இன்னொரு முக்கியமான இடப்பெயர்வாகும். ஊர்காவற்றுறை மற்றும் அதை அண்டிய நாரந்தனை சரவணை, சுருவில், வேலணை, வேலணைக்கப்பால் கடலால் பிரிக்கப்பட்டு றோட்டால் இணைக்கப்பட்டிருந்த புங்குடுதீவு, இன்னும் அராலிச் சந்தியிலிருந்து கிழக்கு நோக்கியிருந்த சாட்டி மங்கும் பான் மண்டை தீவு ஆகிய தீவுகளில் இருந்த அனைத்து மக்களும் பதற்றத்தோடு யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி புறப்பட்டனர்.

சிலர் தம்மால் காவக் கூடியதாக இருந்த அத்தியாவசியப் பொருட்களைக் காவிக் கொண்டு கால்நடையாகப் புறப்பட்டனர். சிலர் சைக்கிள்களில் முன்னாலும் பின்னாலும் பொருட்களையோ சின்னஞ்சிறுசுகளையோ ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டனர். ஏனையோர் கார்களிலும் வான்களிலும் தனியார் மினி பஸ்களிலும் எடுத்துச் செல்லக்கூடிய அனைத்தையும் தம்முடன் கொண்டு சென்றனர். வான்கள் மேல் போடப்பட்டிருந்த பெட்டிகளில் நாய்க்குட்டிகள் இருந்து குரைத்தன. சிலவற்றில் கோழிகளும் கோழிக்குஞ்சுகளும் இருந்து கீச்சிட்டன.

இதற்கு ஆறு மாதத்திற்கு முன்னரும் போலியான இடப்பெயர்வு அறிவிக்கப்பட்டு இதேவிதத்தில் மக்கள் யாழ்ப்பாணம் சென்று அலைக்கழிக்கப்பட்டு திரும்பி வந்த கதைவேறு. ஆனால் இந்த இடப்பெயர்வுகளால் பாதிக்கப்படாது கடற்படையின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த நெடுந்தீவு, நயினா தீவு, எழுவைதீவு மக்கள் தப்பினர்.

ஆனால் கவலைக்குரிய விஷயம் என்னவெனில், இத்தகைய ஓர் அந்தர நிலைக்கு காரணமானவர் தாமே என்பதை விடுதலைப்புலிகளோ மக்களோ அறியாது ஒருவரையொருவர் பரஸ்பரம் ஏமாற்றிக் கொண்டனர். 'பொடியள் விடான்கள்' என்று முழுப்பொறுப்பையும் புலிகள் மேல் போட்டு விட்டு தமக்கான எந்த இழப்புக்கும் தயாராகாத மக்களும், போராளிகளுக்கும் மக்களுக்குமிடையே இடைவெளியைப் பேணிக் கொண்டு பொது மக்களை பார்வையாளர்களாக வைத்திருப்பதைத் தவிர போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டமாக மாற்றுவதற்குத் தயாராகாத அதன் வழியறியாத இயக்கமும் இடைக்கிடை இந்த அந்தர நிலையை தோற்று வித்தனர்.

எண்பதுகளின் இறுதிக்காலத்திலிருந்து இந்திய அமைதிப் படை நாட்டை விட்டுச் சென்றதிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தை தமதாக்கி கோலோச்சிக்கொண்டிருந்த புலிகளின் இருப்பு 1995 கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டது. இலங்கை இராணுவத்தின் புலனாய்வின் தகவல்படி இராணுவம் தொடர்ந்து தாக்கினால் அதை எதிர்த்துத் தாக்குப்பிடிப்பதற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள புலிகளிடம் போதிய போராளிகள் பலம் இல்லை என்பது தெரிய வந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

இது உண்மைதான் என்பதற்குச் சான்றாக 'யாழ் மக்கள் எனக்கு 5000 போராளிகளைத் தருவார்களாயின் நாம் ராணுவத்தை விரட்டியடித்து

யாழ்ப்பாணத்தைத் தக்கவைப்போம்' என்று பிரபாகரன் சொன்னதாக மக்களிடையே அடிபட்ட கதை நிற்கிறது.

இக்கதைப் பற்றி கேள்விப்பட்ட தமிழினியின் மனதில் பலவித எண்ணங்கள் ஓடின.

“எங்கட பொடியள் விடான்கள்” என்று அங்காங்கே நின்று கதைப்பவர்களை நினைத்து அவள் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள். இவர்கள் தங்கள் குடும்பங்களிலிருந்து எந்தவொரு போராளியையும் அனுப்பியதும் இல்லை எந்தவொரு இழப்புக்கும் தயாரானவர்களும் இல்லை. வெற்று கதையளக்கும் சக்கைகள்.

எவ்வாறாயினும் ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு முகம் கொடுக்கும் முனைப்பற்றவர்களாகவே யாழ்ப்பாணத்து தமிழர்கள் இருந்தார்கள். ஆயுதப்போராட்டம் என்பது இவர்களுக்கு சங்கிலியன் காலத்தோடு முற்றுப் பெற்ற ஒன்றாகவே இருந்தது. ஆனால் கிழக்கு மாகாணத் தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களிடம் இன்னும் நாகரிகமுறாத ஆபிரிக்க கறுப்பின மக்களிடம் உள்ளோடும் எதற்கும் தயாரான வீர நிமிர்வை இன்றும் காண்பது வியப்புக்குரிய விஷயந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தானுக்கு வீர முனப்பு இல்லாமல் போனதற்கு காரணம் என்ன?

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் அவரின் பிரித்தாளும் தந்திரத்தின் வழிவந்த அனுசரணையால் கிடைத்த கல்வியை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்ட யாழ்ப்பாணத்து தமிழன் தென்னிலங்கையின் அனைத்து திணைக்களங்களிலும் ஏதோ ஒரு லிகிதர் வேலையில் குந்திக் கொண்டிருக்கும் பேறுபெற்றான்.

படிப்பைத் தவிர வருவாய்க்கு வேறு வழியில்லை.

பெரியளவு விவசாயம் செய்வதற்கான இடமும் இல்லை. நீரும் இல்லை. மூன்று பக்கமும் கடலால் சூழப்பட்ட வடபகுதியில் மீன்பிடியை பெரிய தொழிலாகச் செய்வதற்கு வாய்ப்பிருந்தும் அதை செய்வதற்கு நம்ம 'வெள்ளாளத் தமிழர்' விரும்பவில்லை. ஆகவே அவருக்கு இருந்த ஒரே வழி 'படிப்பு'த்தான்.

படிப்பென்றால் பெரிய படிப்பென்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு அதில் ஒன்றுமில்லை. கிளறிக்கல் உத்தியோகத்தை சரிவரக் கடைப்பிடித்து பென்ஷன் வாங்கிக் கொள்வதற்கு தகுதிபெறும் படிப்பு.

இந்தத் தகுதியை வைத்துக் கொண்டுதான் சிங்களவரை 'மோட்டுச் சிங்களவன்' என எள்ளிநனையாடினர் யாழ்ப்பாணத்து தமிழர். உண்மையில் அனேகமான நாட்டுச் சிங்களவர் கிணற்றுத் தவளைகளாகவே இருந்தனர். காரணம், அக்காலத்து சிங்களவருக்கு யாழ்ப்பாணம் எங்கே இருக்கிறதென்றே தெரியாது. அண்மையில் கூட ஒரு நாட்டுச் சிங்களவன், 'யாழ்ப்பாணத்துக்கு கடல் கடந்து கப்பலில் போக வேண்டுமா?' என்று தன்னைக் கேட்டதாக நடராசன் சொல்லி கமலினியோடு சிரித்தது தமிழினிக்கும் தெரியும். எது எப்படியோ தமது உத்தியோகத்தை வைத்துக் கொண்டு தாம் 'மூளைசாலிகள்' என்றும் சிங்களவர் 'முட்டாள்கள்' என்றும் யாழ்ப்பாணத்து தமிழர் கணக்குப்போட்டனர். அவ்வாறே எந்த அலுவலகத்துக்குப் போனாலும் அங்கே தமிழர் வேலை செய்வதைக் கண்டு பல சிங்களவர் தப்புக் கணக்குப் போட்டதும் உண்டு. அதாவது யாழ்ப்பாணம் என்பது ஒரு முன்னேற்றமடைந்த சீமையாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதினர். அதனால் தான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சிங்களப்பகுதிக்கு அனுப்பப்பட்ட புகையிலையை சிங்களவர் 'றடதுங்கொல' (சீமைப் புகையிலை) என்றே அழைத்தனர்.

ஆயினும் சிங்களவர் அனேகருக்கு தமிழர் எல்லா அரச அலுவலகங்களிலும் இருந்து அதிகாரம் செய்வது பிடிக்கவில்லை. இந்த வெறுப்பு 1956க்குப் பிறகு அதிகரித்தது. நடராசனின் சொந்த மாமனார்தான் அவன் தற்போது நடத்திக் கொண்டிருந்த வியாபாரத்தை முன்னர் நடத்தினார். அப்போது ஒரு நாட்டுச் சிங்கள வியாபாரிக்கும் அவருக்குமிடையே ஏற்பட்ட சிறுமுறுகலின்போது அந்த வியாபாரியின் வாயிலிருந்து வெளிவந்தவை அக்காலச் சிங்களவரின் மனநிலையைக் காட்டுவதாய் வெளிவந்தது.

நடராசனின் மாமனார் கதைத்தற்கு சரியான பதில் கொடுக்க முடியாமல் போன சிங்கள முதலாளி தனது பதிலில் இனவாதத்தைக் கொட்டினார்.

"தமிழர் எல்லாருக்கும் இருக்கு ஒரு நாளைக்கு" என்றார் சிங்கள முதலாளி முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக் கொண்டே.

முதலாளி கூறியதன் கருத்தை புரிந்து கொண்ட நடராசனின் மாமனார், அதை புரிந்து கொள்ளாதவர் பாவனையில் “என்ன முதலாளி சொல்லி நேங்க?” என்று கேட்டார்.

சிங்கள முதலாளி பெரிதாகச் சிரித்துவிட்டு விளக்கமாகச் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு தெரியுமா 1915 இல் மரக்கலயோவுக்கு என்ன நடந்த தென்று? அது மாதிரித்தான் உங்களுக்கும் தருவம் கிட்டடியில்!” என்று பகிடிக்குச் சொன்னது போல் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான் அவன். நடராசனின் மாமனார் கல்வியறிவு உடையவர் என்பதால் சிங்கள வியாபாரி சொன்னதை விளங்கிக் கொண்டார். அதாவது அவன் ‘மரக்கலயோ’ என்று குறிப்பிட்டது முஸ்லிம் மக்களை. 1915 இல் முஸ்லிம்களுக்கு நடந்த மாதிரித்தான் உங்களுக்கும் தருவம் கிட்டடியில்” என்று தான் அவன் கூறினான். முஸ்லிம்களை தமிழர் ‘மரக்காயர்’ என்பர். சிங்களவர் ‘மரக்கலயோ’ என்பர். இவையெல்லாம் மரக்கலத்தில் வந்தவர்கள் என்பதன் மருவதான்.

இது தொடர்பாக தமிழினியின் வரலாற்றாசிரியர் ஒருமுறை கூறியவை மிக முக்கியமான விஷயங்களை அம்பலப்படுத்திற்று.

1915 இல் நடந்த முஸ்லிம்களுக்கெதிரான சிங்களவர்களின் தாக்குதல், ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் பல்வகையான சலுகைகளை அனுபவித்த சாராயத் தவறனைகளுக்குரிய உரிமம் போன்றவற்றைப் பெற்று வியாபாரத்தில் எழுச்சி பெற்றிருந்த கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர்களுக்கு முக்கிய தடையாக இருந்தவர்கள் முஸ்லிம்களே என்ற உணர்வின் வெளிப் பாடே இத்தாக்குதல்! முஸ்லிம்கள் மீதான மிருகத்தனமான தாக்குதலைக் கண்ட பிரிடிஷ் ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவிலிருந்த குர்க்கா படையைத் தருவித்து கலகக்காரரை கண்ட இடத்தில் சுடுமாறு கட்டளை பிறப்பிற்று ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பித்தனர். குர்க்கா படை கலகக்காரர் பலரை சுட்டுத்தள்ளியது. இதைக் கண்ட, இதற்கு மறைமுகமாக தலைமை தாங்கிய இனவாதிகள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டனர். இவர்களின் ஒருவராக ஆத்மீக வாதியும் சமயவாதியுமான அனகாரிக தர்மபாலவும் இருந்தார் என வரலாற்றாசிரியர் கூறுவர்.

“இச்சந்தர்ப்பத்தில் நமது தமிழ்த்தலைவர்கள் எவ்வாறு இயங்கினர்?” என்ற கேள்வி தமிழினியிடமிருந்து எழுந்தது.

“நம்மவர்கள் நடந்து கொண்டது வெட்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகவும் தீர்க்க தரிசனமற்றதாகவும் வரலாற்றில் பேசப்பட வேண்டியது என்று கூறிய விரிவுரையாளர் மேலும் கூறினார்.

நமது பெருந்தலைவர்களில் ஒருவரான சேர் பொன்னம்பலம் இராம நாதன் செய்ததுதான் பெரும் வரலாற்றுத் தவறு.

இவ்வாறான நிலையில் அவர் சிங்களவர்களுக்கு ஆதாரவாக எழுந்தார். அவர்கள் ‘நிலைப்பாடு’ பற்றி பிரிடிஷ் அரசுக்கு விளக்குவதற்காக இங்கிலாந்து சென்றார். அங்கே சிங்களவர்களின் ‘நியாயத்தை’ விளக்கி வெற்றியும் பெற்றார்.

அவர் கொழும்பு திரும்பியபோது அவரின் சேவையை மெச்சிய சிங்களத்தலைவர்கள் ஒரு பல்லக்கை கொணர்ந்து, அவரை அதில் ஏற்றி, குதிரைக்குப் பதிலாக டாங்களே பல்லக்கை இழுத்து அவருக்கு மரியாதை செய்தனர் என்பர்.

பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் உச்சி குளிர்ந்திருக்கலாம்!

இந்தக் குளிர்ச்சியினால் சிறுபான்மையினத்தவர்க்கு எதிரான பேரினவாதிகளின் இனவாதம் கழுவப்பட்டுப் போய் விடுமா? இல்லை. இத்தகைய சிறுபான்மை இனமக்கள் தமக்குத் தரும் ஆதரவைப் பயன்படுத்தி பயன்பெறுவதும் அடுத்த கணமே அதை மறந்து அவர்களை ஏறிமிதிப்பதுமே சிங்களப் பேரினவாதிகளின் இயல்பாக இருந்துள்ளதே வரலாறு.

சேர்.பொன்னம்பலம் இராமநாதன் பல்லக்கை விட்டிறங்கிய கொஞ்சக் காலத்துக்குள்ளேயே சிங்களத் தலைவர்கள் அவருக்கும் அவர் சகோதரர் அருணாசலத்துக்கும் முஞ்சியில் குத்துவது போலவே Pan Sinhala Movement என்ற ஏற்கனவே கால்கோள் போடப்பட்டிருந்த அமைப்பை விஸ்தா ரப்படுத்தி சட்ட சபையில் சிறுபான்மை பிரதிநிதித்துவத்தை ஒதுக்குவதற்கு முன்னின்றனர்.

கல்வியில் சிறந்த நமது பொன்னம்பலம் இராமநாதன், அருணாசலம், பேரின்பநாயகம் ஆகியோர் சிங்களவரோடு கூடிக்குலாவி ‘ஒண்டு’க்கிருந்தனரேயொழிய அவர்களை ஒன்றுபட்டு நமது உரிமைகளை வழங்கச் செய்ய முடியவில்லை.

மேலும் அந்த விரிவுரையாளர் தொடர்ந்தார்.

1956 பண்டார நாயக்கா ஆட்சிக்கு வந்த போது இந்தப் பேரினவாதக் கும்போக்குத் தீவிரமடைந்தது.

சிங்களம் மட்டும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

அதை எதிர்த்து சத்தியாக்கிரகம் செய்த தமிழ்த்தலைவர்கள் காதையர் களால் ஏவப்பட்டு தாக்கப்பட்டனர்.

1957 இல் சிங்களவர் பயங்கரவாதிகளாகினர், தமிழர்களுக்கு எதிரான இனக்கலவரம் ஆரம்பித்தது. பலர் தாக்கப்பட்டனர், கொல்லப்பட்டனர்.

1958 இல் மிக மோசமான இனக்கலவரம். ஆயிரக்கணக்கில் தமிழர் கொல்லப்பட்டனர். பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர். தமிழர் அகதிகளாய் கப்பலில் சென்றனர்.

77 மற்றொரு இனக்கலவரம் தமிழர் கப்பலில் அனுப்பப்படல்

81, 82 யாழ்ப்பாணத்தில் நூல் நிலையம் எரிக்கப்பட்டதோடு மக்களும் தாக்கப்பட்டனர்.

83 பேரழிவை ஏற்படுத்திய இனக்கலவரம்.

திட்டமிட்டு அரசாங்கமே இப்பேரினவாதக் கலவரத்தை ஏற்படுத்திற்று. சிறைக் கைதிகள் கொல்லப்பட்டனர். குட்டி மணியின் கண்கள் தோண்டப்பட்டு புத்தருக்குப் படைக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு சிங்களவர்கள் பயங்கரவாதிகளாக மாறித் தமிழ் மக்களை கொன்றொழிக்கத் தொடங்கியதால் தான் தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்ற இளைஞர் ஆயுதம் ஏந்தத் துணிந்தனர்.

அதேநேரம் தமிழ் இளைஞரின் கல்வியிலும் பேரினவாதம் கைவைத்தது. வடபகுதி மாணவர்கள் கல்வியில் காட்டிய ஆற்றல் சிங்கள மாணவர்களுக்குத் தேக்கத்தை தந்ததால் அதை உடைப்பதற்காக 'தரப் படுத்தல்' என்ற அஸ்திரத்தைப் பாவித்து அரசாங்கம் தமிழ் மாணவர்களின் ஆற்றலை பின்தள்ளி அவர்களுக்கு விரக்தியை ஏற்படுத்தினர். இனவாத அரசுக்கெதிராக ஆயுதம் தூக்க மாணவ இளைஞர்களும் முன் வந்தனர்.

இக்காலத்தில் இந்திய அரசுக்கும் இலங்கையை அச்சுறுத்தி தன் கைக்குள் போட்டுக் கொள்வதற்கு ஈழத்தமிழர் இனப்பிரச்சினை தொடர்பான இளைஞர் போராட்டம் மிக அவசியமான ஒன்றாய் இருந்தது. ஆகவே அவர்கள் நம் இளைஞர்களுக்கு ஆயுதப்பயிற்சி வழங்கவும் முன் வந்தனர்.

இயக்கங்கள் பல தோன்றின.

போராளிகள் என்று ஒவ்வொரு இயக்கத்திலும் இளைஞர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். ஆனால் இவர்களில் அனேகமா னோர் நமது 'வெள்ளாளத் தமிழர்' என்போரால் தாழ்த்தப்பட்டவர் என ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட நமது வீரமறவர் குல இளைஞர்களாகவே இருந்தனர். இயக்கத்தில் சேர்வதென்பது அவர்களுக்கொரு விடுதலைப் பயப்பதாகவும் தம்மை அடக்கி வைத்த தம் இனத்தவர்களுக்கும் சிங்கள இனத்தவர்களுக்கும் ஒரு சவாலாகவும் இருப்பதில் மகிழ்ச்சி கண்டனர்.

இயக்கங்கள் தோன்றி, ஆயுதங்களோடு தமிழ் இளைஞர்கள் சிங்கள இராணுவத்துக்கு எதிராகப் போராட முன் வந்ததானது சிங்கள அரசியல் வாதிகளுக்கு பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்திற்று. இயக்கங்கள் ஆரம்பத்தில் பல நாமங்களில் இருந்தபோதும் விடுதலைப் போராளிகள் அனைவரும் சிங்களவரால் 'கொட்டியா' அதாவது புலி என்றேழைக்கப்பட்டனர். பின்னர் இயக்கங்களுக்குள் சண்டை ஏற்பட்டு ஈற்றில் சிங்களவரால் கொட்டியா என அழைக்கப்பட்ட புலிகளின் எழுச்சியோடு போராட்ட முறைகளிலும் உத்திகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. புலிகள் சைனைட் குப்பிகளைத் தொங்கவிட்டவாறு திரிந்ததும் தற்கொலைத் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டதும் இராணுவத்துக்கு மட்டுமல்ல சிங்களப் பொதுமக்கள் மத்தியிலும் ஒரு புராணமாய் எடுத்துப் பேசப்பட்டதோடு இனந்தெரியாத பேரச்சத்தையும் ஏற்படுத்திற்று.

இதன்பின்னர் தெற்கில் வியாபாரம் செய்த உத்தியோகம் பார்த்த தமிழர் மீது அடிக்கடி கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட பேரினவாதத் தாக்குதல்களும் அகதிகளாய் தமிழரை கப்பலில் அனுப்புவதும் தானாக அடங்கிப் போயிற்று.

தமிழினிக்கும் அவளைப்போல் அக்கறை கொண்ட மாணவர்களுக்கும் தமிழரின் அண்மைக்கால வரலாற்றை விளக்கிக் கொண்டு வந்த விரிவுரையாளர் சிரித்துவிட்டு, "நாங்கள் எல்லாருக்கும் அன்பு, அகிம்சை என்று பெரிய லட்சியவாதங்கள் கதைப்பதால் பயனில்லை. அவரவர்க்கு தெரிந்த பாதையில் சென்று தெரிந்த பாஷையில் சொன்னால்தான் விளங்கும்" என்று கூறிவிட்டு மேலும் சிரித்தார்.

அப்படிச் சிரித்த அந்த விரிவுரையாளர் பின்வருமாறு கூறிமுடித்தார்.

‘கொட்டியா’ எனச் சிங்களவரால் அழைக்கப்பட்ட இயக்கப் போராளிகளின் உயிர்த்தியாக நடவடிக்கைகள் குட்டக்குட்ட குனிந்தவாறு கோழைகளாய்க் கிடந்த தமிழினத்துக்கு வீரநிமிர்வை பாய்ச்சியதன் மூலம், இயக்கங்கள் என்னதான் தவறுகள், சகிக்க முடியாத குரூர்செயல்கள் புரிந்திருந்தாலும் அவையெல்லாம் அடிப்பட்டுப் போயின.’’

11

1994 இல் நிகழ்ந்த தேர்தலின் மூலம் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது.

சந்திரிகா ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆட்சிக்கு வந்தது தமிழர் உட்பட சிங்களவர் மத்தியிலும் மிகவும் விரும்பப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது.

ஏற்கனவே சந்திரிகா, அதவாது அவரது கணவரான குமார துங்கா இருந்த காலத்தில் அவருடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்து போராளிகளைச் சந்தித்து அவர்களது அபிலாசைகளை அறிந்து சென்றிருந்தார். யாழ்ப்பகுதிக்கு அப்போது பொறுப்பாய் இருந்த கிட்டு, அவர்கள் எதையெல்லாம் அறிய விரும்பினார்களோ அதற்கேற்றவிதத்தில், அவர்கள் விருப்புகளை நிறைவேற்றி அனுப்பி வைத்தார்.

முன்னர்போல் இல்லை, அவர் இப்போ ஆட்சியில் இருக்கிறார்.

அதனால் புலிகளின் தலைவரின் பேச்சு வானொலியில் ஒலிபரப்பாகிறது. சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை தீர்வுக்கு தான் முயற்சிக்கப் போவதற்கான சமிக்ஞை இது.

இதனால் போராளிகளுக்கும் நல்லெண்ணச் சமிக்ஞை விடப்படுகிறது.

இடையில் சந்திரிகா யாழ்ப்பாணம் செல்கிறார்.

தமிழ்ப் பிரதேசம் அவர் பின்னால் அள்ளப்படுகிறது.

சந்திரிகா காப்பு

சந்திரிகா சாறி

தமிழ்ப் பெண்களின் வாயில் உச்சரிக்கப்பட்ட சொற்கள்!

ஆனால் புலிகளின் தலைமைக்கு இப்படி அள்ளப்படுவது பிடிக்கவில்லை.

சந்திரிகாவுக்கு பின்னால் இப்போ அவள் கணவன் குமாரணதுங்க இல்லை. அவருக்குப் பதிலாக இப்போ சிவப்புச் சட்டைக்காரரே பின்னுக்கு நின்றனர். இவர்கள் மார்க்சிய செம்படையினர் அல்ல, செம்படை மூலாம் பூசப்பட்ட இனவெறியர். இவ்வாறே ஜனாதிபதியான சந்திரிகாவுக்கு பின்னால் நின்றார், படைத்தளபதியாக நியமனம் பெற்ற அவரது தாய் மாமன் அனுருந்தரத்வத்த. இவர் போர்க்களம் எதுவும் காணாவிட்டாலும் புலிகளின் ஆட்சிக்குள் வீழ்ந்திருக்கும் யாழ்ப்பாணத்தை எவ்வாறாவது கைப்பற்றி தனது பெயரை நிலைநாட்ட விரும்பினார். இவ்வாறு இவர் கற்பனை செய்தபோது 16 ஆம் நூற்றாண்டில் கோட்டை ராஜ்ஜியத்திலிருந்து சென்று யாழ்ப்பாணத்தை கைப்பற்றிய சப்புமல் குமாரயா என அழைக்கப்பட்ட அரச தளபதியே அவர் நினைவில் அடிக்கடி வந்து போனான்.

இது ரத்வத்தைக்கு மட்டும் இருந்த வியாதியல்ல. ஆங்கிலேயர் போனதன் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள அரசியல்வாதிகளிடம் உள் நுழைந்த வியாதியாகவே அது காணப்பட்டது.

பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவுக்கு முன்னால் தியசேன குமாராயா நின்று கொண்டிருந்தார்.

சிறிமாவோவுக்கு முன்னால் விகாரமாகாதேவி நின்று கொண்டிருந்தார்.

ஐயவர்த்தனாவுக்கு முன்னால் ஐயவர்தனபுரக் கோட்டை அரசன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

இப்போ ரத்வத்தைக்கு முன்னால் சப்புமல் குமாரயா நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்காக பல பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தேறின. ஆனால் எதுவும் ஒர் தீர்வைக் கொண்டு வருவதில் வெற்றி பெறவில்லை. இத்தனைக்கும் முக்கிய காரணமாக இருந்தவர்கள் மார்ச்சீய மூலாம் பூசப்பட்ட இனவெறியர்களே. இவர்களுக்கு அக்காலத்தில் பாராளுமன்ற ஆசனங்களும் அவர்களே எதிர்பார்க்காத அளவுக்கு கூடுதலாகக் கிடைத்திருந்தன. மேலும் தளபதி ரத்வத்தையின் தனிப்பட்ட ஆசைகளும் இதற்கு வலுச்சேர்த்தன.

இதுகாலவரை ஆட்சிக்கு வந்த அரசியல்வாதிகளை விட சந்திரிகாவே இனப்பிரச்சினைக்குரிய தீர்வை கொண்டு வரவேண்டும் என்பதில்

முனைப்புடையவராக இருந்தார். மேலும் அத்தீர்வானது தமிழ் மக்களை ஆறுதல்படுத்தக்கூடிய சமஷ்டி ஆட்சிக்கு நெருங்கியதாக இருக்க வேண்டும் என்பதிலும் அவர் அக்கறை இருந்தது. இதற்கு காரணமாக அவர் சிறிதுகாலம் சோர்போன் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்றதால் பெற்ற அனுபவங்களும் இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் எவை எப்படியிருந்தபோதும் தமிழ்மக்களை பேரினவாதத்திலிருந்து விடுவிக்கப் போராடிய புலிகளோ, போர் ஒன்றே இனப்பிரச்சினைக்குரிய தீர்வாகக் கண்டனர். இந்த விதத்தில் பேரினவாதிகளுக்கு புலிகளும் புலிகளுக்கு பேரினவாதிகளும் துணைபோயினர்!

திருகோணமலை துறைமுகத்தில் புலிகளின் தற்கொலைத்தாக்குதல் இடம்பெற்றது.

கடற்படைக் கலங்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டன.

இலங்கை அரசின் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிய படை நடவடிக்கைக்கு புலிகளே காரணமாயினர். சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த ரத்வதை இராணுவத்தை முடுக்கி விடுவதற்கான அதிகாரத்தை ஜனாதிபதியிடமிருந்து வலிந்து பெற்றார். ராணுவம் எல்லா பக்கங்களிலிருந்தும் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி முடுக்கிவிடப்பட்டது.

இதை எதிர்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தை தக்க வைப்பது என்பது தமது ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதை உணர்ந்த புலிகள் தந்திரோபாயமான பின்வாங்கலை மேற்கொண்டனர். அதாவது வன்னியை நோக்கி தமது ஆயுதவளத்தையும் போராளிகளையும் பின் நகர்த்தியதோடு மட்டும் நிற்காது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மக்கள் அனைவரையும் தம்மோடு அழைத்துச் செல்லும்நோக்கில் இயங்கினர்.

அதனால், புலிகள் யாழ்நகரை ராணுவம் கைப்பற்றப் போவதாகவும் அதனால் மக்கள் அனைவரையும் ராணுவத்தின் கையில் சிக்காது வன்னியை நோக்கி இடம்பெயருமாறும் கட்டளையைக் கசிய விட்டனர்.

இது முதலில் பொய் வதந்தியாக உலவிற்று.

அப்போது 'நம்ம பொடியன் விடான்கள்' கதை அதை அழுக்கிக் கொண்டு மேலெழுந்தது.

இல்லை. இதை பொடியன் தான் சொன்னாங்கள் என்ற கதை இவற்றுக்கு மேலாக எழுந்து உறுதிப்படுத்திற்று.

இச்செய்தி உண்மையென்பது தெளிவாகியபோது யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு நெஞ்சுக்குள் இருந்த இதயம் எங்கோ கீழே விழுந்து கொண்டிருப்பது போலவும் அதை மீளத்தூக்கியெடுத்து இருந்த இடத்தில் வைத்து ஆறுதல் படுத்த கைகள் செயலற்றுப்போவது போலவும் உணர்ந்தனர்.

எங்கே போவது? எங்கே தங்குவது? வீட்டில் உள்ள பொருட்களையெல்லாம் என்ன செய்வது?

இவற்றையெல்லாம் நினைத்தபோது அவர்களுக்கு முன்னே பெரும் அந்தகாரம் சூழ்வதுபோயிரந்தது. முன்னர் முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறியபோது வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டும் தீவுப்பகுதிகளிலிருந்து சனங்கள் இடம் பெயர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தபோது தாம் 'அசையா வரம்' பெற்றவர்கள் போல் உதாசீனப் பார்வையோடு எலிவளை போன்ற சிறிய இடங்களுக்கே கூலிகளைக் கூட்டிக் கொண்டும் இருந்தவர்களுக்கு இப்போ பேரிடி அவர்கள் தலைமேலேயே இறங்குவது போலிருந்தது.

எது எவ்வாறிருந்தாலும் அவர்களையெல்லாம் புலிகள் வன்னியை நோக்கி விரட்டுவதிலேயே கண்ணாய் இருந்தனர்.

இவற்றுக்கு மத்தியில் பெருந்திரளான மக்கள் கூட்டம் வன்னியை நோக்கி, அதாவது யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு நகர ஆரம்பித்திருந்தது. ஏற்கனவே வாகனங்களில் போனவர் நீங்கலாக ஏனையோர் பெருஞ்சுமைகளோடு பிள்ளைகளோடும் குழந்தைகளோடும் பெரும் நடைக்கு தயாராயினர். மாவோவின் Long March புரட்சிகர அணிநடையென்றால் இதுவோ உயிர் தப்பும் பணி மேற்கொண்ட தனிநடை.

யாழ்ப்பாணமே வெறுமையாகிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த இடப்பெயர்வுக்கு ஒத்துழைக்காத, 400 அல்லது 500 உட்பட்ட சனங்கள் புனித பற்றிக்ஸ் கல்லூரியைச் சார்ந்த இடங்களிலும் மடங்களிலும் தங்கியிருந்து புலிகளோடு ஒளித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களையும் ஏனையவர்களோடு அனுப்பி விட புலிகள் எடுத்த முயற்சி வீணாகிற்று. இவர்களை புலிகள் நேரில் சென்று விரட்ட, போவது போல் அவர்களுக்கு பாசாங்கு செய்துவிட்டு மறுவழியால் அங்கு வந்து நுழைந்து அவர்களை ஏமாற்றினர்.

வன்னியை நோக்கி நீண்ட பெருநடை போகப் போக நெருக்கமும் இறுக்கமும் கொண்டு நீண்டது. ஒருவர் ஓர் அடி எடுத்து வைத்து நகர்வ

தற்கு பல நிமிடங்கள் எடுத்தன. பின்னால் ராணுவத்தின் ஷெல் தாக்குதல் களும் துப்பாக்கி வேட்டுகளும் தூரக் கேட்டு நெஞ்சில் அதிர்ந்தன. முன்னால் சீறியடித்த காற்றும் மழையும் கைநீட்டி அழைத்து வெள்ளத்தில் வீழ்த்தின. நோட்டை விட்டு விலகியோர் வெள்ளத்தில் நடந்தனர். வெள்ளம் மேவிய கிணறுகளில் தெரியாமல் போய் காலை வைத்தவர் காணாமல் போயினர். பற்றை வளர்ந்த பாதையில் சென்று பாம்பு திண்டி சிலர் மரணத்தை அழைத்தனர். வீட்டில் விட்டு வந்த கிழங்களை நினைத்து குற்ற உணர்வால் பலர் குழம்பிப் போயினர். இருந்து ஆறி தண்ணீர் பருக ஓர் இடமில்லை. நெருப்பு மூட்டி சனமக்கலாம் என்றால் ஈர விறகுகள் அவர்களைப் போலவே கண்களைக் கசக்கி புகைந்தன.

எறும்பு வரிசைபோல் நாட்கணக்காக ஊர்ந்து கொண்டிருந்த இடப் பெயர்வு சாகவச்சேரியை வந்தடைந்து சிறிது ஓய்வு பெற்றது. அப்போது அது பல கிளைகளாகப் பிரிந்தது. உறவினரைத் தேடி ஒரு கூட்டம் சென்றது. வடமராட்சியை நோக்கி பலர் சென்றனர். இன்னொரு பெருங் கூட்டம் வன்னியை நோக்கிச் சென்றது. அந்தக் கூட்டத்தோடு தான் தமிழினியும் தவமும் சென்றனர். சுதந்திராவைக் காவிக்கொண்டு தவம் சென்றான். நாகராசனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் தமிழினி துணைக்கு தவத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு சுதந்திராவோடு சென்றான். நடராசனின் மனைவி கமலியின் உறவினர் சிலர் வடமராட்சிப் பகுதியில் இருந்ததால், நடராசனும் கமலியும் பிள்ளைகளும் அங்கு சென்றனர்.

வன்னியை நோக்கிச் செல்லவிருந்தவர் உடனேயே அங்கிருந்து வெளிக்கிடவில்லை. நெடுந்தூர நடைப்பயணம் அவர்களை அங்கு ஒரு நாள் தங்கி ஆறி அலுப்பை அகற்றி விட்டுப் போகும் மனநிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தது. முக்கியமாக குழந்தை சுதந்திராவை முன்வைத்தே தமிழினியும் தவமும் அங்கு ஒருநாள் தங்கி போகலாம் எனத் தீர்மானித்தனர்.

ஆனால் சுதந்திரா?

அந்தக் குழந்தையின் விழிகளில் எந்தச் சோர்வும் இருந்ததாய்த் தெரியவில்லை. குறுகுறுவெனத் துடித்த சுதந்திராவின் விழிகள் காணும் ஒவ்வொன்றையும் ஆவலுடன் பார்ப்பதும் கிரகிக்க முயல்வதும் தனக்குள் மகிழ்வதுமாய் மேலும் மேலும் புதியவை தன் பார்வைக்கு வாராவா எனத் தவிப்பதுமாய் தெரிந்தன.

உண்மையில் சோர்வு தவத்துக்கும் தமிழினிக்குந்தான். மாறி மாறி சுதந்திராவை காவிக்கொண்டு வந்தவர்கள் அவர்கள் தான். அப்போதும் சுதந்திரா அவர்கள் தன்னை எப்போது கீழே விடுவார்கள் என்று காத்திருப்பாள். அப்படி அவர்கள் பிடியை தளர்த்தும் சந்தர்ப்பங்களில் வில்லை விட்டுப் போகும் அம்பு போல் முன்னால் 'விரி' எனப் பாய்வான். எவரென்றும் பார்க்காது அவர்களின் கைகளில் தொங்குவாள். அந்தச் சோர்விலும் அவள் பரிசம் பட்டதும் புதுத்தெம்பு பெற்றவர்களாய் அவர்கள் மகிழ்வர்.

தாம் அங்கு தங்கப் போவதாகத் தீர்மானித்ததும் தமிழினியும் தவமும் முதலில் சுதந்திராவுக்குத் தேவையானவற்றை வாங்கி அவளது பசியையும் தாகத்தையும் தணித்த பின்னர் தாமும் தமது களைப்பையும் தீர்த்துக் கொண்டு தமக்குத் தெரிந்த நண்பர் வீட்டில் தங்கினர்.

இவ்வாறு இவர்கள் தமக்கு சிரமப்பரிகாரம் செய்து கொண்டிருந்த வேளை யாழ்நகர் படைகளின்வசம் வீழ்ந்தது. படையினரும், தன்னை தானே சப்புமல் குமாராயா என அழைத்துக் கொண்ட படைத்தளபதி அநுருத்த ரத்வத்தையும் அவரது குழாமும் யாழ்நகருள் புகுந்தபோது நகர் வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. அந்த வெறிச்சோடலை, விட்டு விட்டு 'விஸ் விஸ்' என எழுந்து ஊளையிட்ட வாடைக்காற்று அதிகரிக்கச் செய்தது. அவ்வேளை அவர்களை வரவேற்பது போல் எங்கோ இருந்து ஓடி வந்த சொறி நாயொன்று கதை உதறி வாலை விட்டு விட்டுக் கடித்தவாறு வர வேற்றது.

அதன்பின்னர் தமக்குத்தாமே பாண்டு வாத்தியங்களோடு தேசிய கீதம் இசைத்ததன் பின்னர், வெள்ளிப்பேழையில் யாழ்மண்ணை வெற்றியின் சின்னமாய் எடுத்துக் கொண்டு விமானத்தில் பறந்தார் சப்புமல் குமாராயா. ஜனாதிபதியிடம் யாழ்மண் அடங்கிய பேழை கையளிக்கப் பட்ட மறுகணமே கொழும்பு எங்கும் கொண்டாட்டம் கரைபுரண்டது.

தொடர் வெடிகள் காதை அடைத்தன.

ஒவ்வொரு ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலிலும் பாட்டும் ஆட்டமும் கூத்தும் கும்மாளமும்.

மதுப்போத்தல்கள் உடைக்கப்பட்டு குளிர்பானங்களோடு இரண்டறக் கலந்தன.

அவை தொண்டைக்குள் இறங்க இறங்க அவைக்குச் சுவைகூட்ட சிற்றுண்டி வகைகள், பொரியல்கள் என்று இரவிரவாகக் கொண்டாட்டம் தொடர்ந்தது.

அதேநேரம் சங்கிலியன் தரையில் சப்புமல் குமாராயவின் தடங்கள் பல வடிவங்களில் நின்றாடின.

நள்ளிரவுகளில் எஞ்சியிருந்த சிலரின் வீடுகள் தட்டப்பட்டன.

கதவைத்திறந்தால் ஆமிக்காரர் நின்று கொண்டிருப்பர்.

திரும்பி வந்த இளைஞர் பலர் காணாமல் போயினர்.

இளம் பெண்களின் வீடுகளுள் ஆமி புகுந்து வந்தது.

விடுவிக்கப்பட்ட நகர் புது வரலாற்றை நோக்கி நடந்தது.

12

உடலுக்கும் மனதுக்கும் உபத்திரவத்தை தந்து இழுவுண்ட அந்தப் பயணம் சிறிது முடிவுக்கு வந்த போது தமக்குக் தங்கக்கிடைத்த இடத்தில் 'அப்பாடா' என விழுந்த தமிழினியை யாழ்நகரில் சப்புமல் குமாரயாவின் பரிவாரங்கள் நடத்திய 'கொண்டாட்டங்களும்' 'கூத்துக்களும்' தூங்க விடாது தடுத்தன. அவளுக்கு அச்செய்திகள் எவ்வாறோ கடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அவள் தன்னை அறியாமலே ஆழ்ந்த துயிலுக்குள் இழுபட்டுக் கொண்டு போகும் ஒவ்வொரு சமயமும் ஏதோ அவளைத் திடுக்கிட வைத்து வெளியே இழுத்துப் போட்டது.

அவள் குழப்பப்பட்டாள். தொடர்ந்து இந்நிலை ஏற்பட்டதால் அவள் துயிலும் விழிப்புமற்ற நிலையில் நீடித்துவிடப்பட்டாளா?

யாரோ பெருங்குரல் எடுத்து சத்தமிடுவது போல் அவளுக்கு அருகே கேட்டது.

யாரது?

அவளுக்குத் தெரிந்த குரலே அது. உடனே அவள் தன்னைச் சுதா கரித்துக் கொண்டாள்.

அவள் முன்னே நிற்பது யார்?

கம்சனா? தாட்சன?

நாகராசன்தான் நின்று கொண்டிருந்தான். நாகராசன் எந்தத் தோற்றம் எடுத்தால்தான் என்ன? அவள் பயப்படவில்லை. அவள் யாருக்கும் எந்தக் காலத்திலும் பயப்பட்டதில்லை. எந்தச் சித்திரவதைகளின் மத்தியிலும்!

“எடி துரோகி! நீ என்ன இங்கே செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?”
நாகராசனின் கர்ச்சனை அந்தப் பிரதேசத்தையே அதிர வைத்தது.

தமிழினியின் முகத்தில் சிரிப்பு தவழ்ந்தது.

“விடுதலைக்காகவே என்னை அர்ப்பணித்துள்ளேன். அதை நிறைவேற்றவே உன்னோடு வருகிறேன்” என்று பெரிதாகக் கதையளந்த நீ, ஏன் துரோகியாய் மாறினாய்? ஏன் எனக்குச் சொல்லாது ஒளிந்து ஓடினாய்?” அவன் மீண்டும் கத்தினான்.

“நான் உன்னைப்பார்த்து கேட்க வேண்டியதை நீ என்னிடம் கேட்பது தான் வேடிக்கை! நீ எனக்குச் சொன்னதெல்லாம் பொய். பொய் கூறி என்னை நம்ப வைத்தே வன்னிக்கு என்னை கூட்டி வந்தாய். நீங்கள் இருக்கும் இடங்கள் விடுதலைப் போராளிகளின் முகாம்கள் அல்ல. பொய்யர்களின் கூடாரங்கள்” என்று அவள் கூறி முடிப்பதற்குள் அவன் பாய்ந்து வந்து அவள் தொண்டையை நோக்கி கையைக் கொண்டு போனாள்.

அவள் அவன் கையைத் தட்டிவிட்டாள்.

“ஏன் உண்மையைச் சொன்னால் சுடுகுதோ? உன்னை நம்பி வாழும் மக்களை பொய் கூறி நம்ப வைக்காதே!” அவள் பேச்சில் கோபம் கனன்றது.

“போராட வந்து விட்டு சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிப் போய் ஒளிந்து கொண்ட கோழை நீ! உங்களைப் போன்றவர்களை சும்மா விடக்கூடாது!” என்று மீண்டும் அவன் கத்தினான்.

“வாயை மூடு! இப்படி கேவலமான பொய்யைச் சொல்ல உனக்கு வெட்கமில்லையா?” என்று சீரிய தமிழினி, “எங்கள் விடுதலைப் போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாக மாறவேண்டும். மக்களைப் பார்வையாளர்களாக சதா வைத்துக் கொண்டு, போராளிகளின் வீரப்பிரதாபங்களைக் காட்டி அவர்களை வியக்க வைப்பது விடுதலைப் போராட்டமாகாது.

அது வெற்றியும் பெறாது” என்று நான் சங்கிலியன் தோப்பில் வைத்து உனக்குச் சொன்னபோது நீ அதை ஏற்றுக் கொண்டு “என்னோடு, வா நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து, படிப்படியாக நம் போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டத்துக்கு ஆற்றப்படுத்தும் வேலைகளைச் செய்வோம் என்றாய். நானும் நீ சொன்னதை நம்பி வந்தேன். நடந்தது என்ன?” என்று அவள் முடிக்குமுன்.

“கொஞ்சம் நில், நானே சொல்கிறேன்” என்று கூறிய நாகராசன் பெரிதாகச் சிரித்து விட்டு, “நீ சொல்லி மக்கள் போராட்டமெல்லாம் பொய் வேலை. சனங்களட்ட நாங்க மக்கள் போராட்டம் அது இது என்று சொல்லிக் கொண்டு போனா, அதுகள் எங்களை கணக்கில் எடுக்காது. சனங்களுக்கும் எங்களுக்குமிடையில் ஒரு இடவெளி இருக்கவேணும் அப்பதான் சனங்கள் எங்களை மதிக்கும் தெரியுதா? இது எங்களைப் போன்ற அனுபவப்பட்ட போராளிகளுக்குத் தான் தெரியும், உன்னைப் போன்ற ஓடுகாலிகளுக்குத் தெரியாது” என்றான் நாகராசன் அவளை எடுத்தெறிந்தவனாய்.

“நான் ஓடுகாலிதான். அதனால்தான் ஓடிப்போனேன். ஆனால் போராடப் பயந்தல்ல. உன்னைப் போன்றவர்களோடு போராடி எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை என்று தெரிந்த நான் கடைசி என் வயிற்றில் இருந்த குழந்தையையாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஆவலில் தான் ஓடினேன். இதற்கு முன்னரும் இருமுறை கர்ப்பமுற்றேன். ஆனால் இருமுறையும் உன் அடியாலும் உதையாலும் கர்ப்பம் கலைந்து இரத்த பெருக்கில் கிடந்தேன். ஆனால் என் மூன்றாவது குழந்தையைக் காப்பாற்றி விட்டேன்!

“குழந்தையா? எங்கே?” நாகராசன் ஒருவித ஆவலோடு கேட்கிறான். முந்தியிருந்த கோபமெல்லாம் திடீரென மறைந்து போகிறது.

“அதோ என் குழந்தை சுதந்திரா!” என்று காட்டுகிறாள். ஐந்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண் குழந்தை அவள் தம்பி தவத்தோடு விளையாடிக்கொண்டு நிற்கிறது. நாகராசன் ஆவலோடு அதனருகே செல்கிறான்.

“அதோ என் குழந்தை சுதந்திரா” என்று அவள் காட்டிய போது திடீரென அவள் தான் எங்கே நிற்கிறாள் என்று அறிய முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். அவள் எங்கே? இந்த மண்ணிலகிலா அல்லது விண்ணிலகிலா? அல்லது அவள் இதற்குமுன் அறிந்திராத பிரதேசத்திலா?

நாகராசன் இப்போ அவள் முன்னே இல்லை.

அவனுக்குப் பதிலாக அங்கே பெரிய நெடிய அகோர உருவம் நிற்கிறது! அது கம்சனா? அல்லது தட்சனா?

அந்த அகோர உருவம் அவள் கையிலிருந்த சுதந்திராவைப் பறித் தெடுக்கிறது.

பின்னர் அக்குழந்தையை ஒற்றைக் கையால் உயரத்துக்கியவாறு “இதுவா உன் குழந்தை! இதற்குப் பெயர் சுதந்திராவா?” என்று கேட்டு விட்டு பயங்கரமாகச் சிரித்த அவன் “இந்த மண்ணில் என்னைத் தவிர யாரும் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது. சுதந்திரமாக இருக்கவும் விடமாட்டேன்” என்று கத்தினான்.

அவனைக் கண்டதுமே பல நினைவுகள் அவளுக்கு ஓடி வந்தன.

காலிமுகத்திடலில் தமிழினி ஓடுகிறாள்.

அவளைத் துரத்தி துரத்தி ஒருவன் கல்லெறிகிறான் அவள் நெற்றியிலிருந்து இரத்தம் வழிகிறது.

தமிழினியை இன்னொருவன் பலருடன் சேர்ந்து வன்புணர்வு செய்கிறான். பின்னர் அகதி என்ற போர்வையில் கப்பலில் அனுப்புகிறான்.

தமிழினி இன்னொருவனால் சிறையில் தள்ளப்படுகிறாள். அவன் இவளைப் பார்த்து சண்டையா? சமாதானமா? என்று சவால் விடுகிறான். ஈற்றில் அவள் கண்களைத் தோண்டி இரத்தம் சிந்தச் சிந்த புத்தருக்குப் படைக்கிறான்!

தமிழினி இருக்க இடமின்றி தெருத்தெருவாகத் திரிகிறாள். எண்ணிறந்த பிள்ளைகளோடு அகதி முகாம்களில் அடைபட்டுக் கிடக்கிறாள்.

அகதி முகாம்களிலும் அவள் இம்சை, வன்புணர்வு, பட்டினி என்று பல இன்னல்களுக்கு முகம் கொடுக்கிறாள்.

அவளும் அவள் பிள்ளைகளும் தெருத் தெருவாக அலைகின்றனர்.

இத்தனை செய்கைகளுக்கும் வெவ்வேறாகத் தெரிந்தவர்கள், இப்போ அவள் முன்நிற்கும் அகோர முகத்தவனில் ஒன்றாகி ஐக்கிய முறுகின்றனர்.

திடீரென அந்த அகோரத் தோற்றமுடையவன் அவளிடமிருந்து பறித்தெடுத்த குழந்தை சுந்திராவை நிலத்தில் ஓங்கி அடித்துக் கொல்ல கையை உயர்த்தியபோது, அக்குழந்தை மாயமாக மறைந்து போகிறது!

எவ்வாறு கம்சனின் கையிலிருந்து, தேவகியின் குழந்தை மறைந்து போயிற்றோ அவ்வாறே குழந்தை சுதந்திராவும் மாயமாய் மறைந்தது!

தமிழினி சிரித்தாள்.

அது அவனுக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அதனால் ஆத்திரங் கொண்ட அவன் “என்னடி மாயாஜாலம் காட்டுகிறாய். உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்” என்று கத்திக்கொண்டே அவளை இழுத்துக் கொண்டு போகிறான். ஓர் பாழடைந்த கட்டடம். அங்கே மூவர் எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் நடுவே தீ நாக்குகளை எறிந்து கொண்டிருக்கும் யாகம் ஒன்று வளர்க்கப்படுகிறது.

குந்தியிருக்கும் மூவருக்கும் தலைவராய் ஒருவர் நின்று கட்டளையிடுகிறார். அவரை எங்கே அயல் நாட்டில் பார்த்த ஞாபகம் அவளுக்கு மெதுவாக நினைவில் ஆடுகிறது. அவர் கட்டளையிட மூவரும் யாக குண்டத்தில் ஆகுதியிடுகின்றனர்.

அப்போது அங்கே தமிழினி இழுத்து வரப்படுவதைக் கண்டதும் அவன் உற்சாகமடைந்து “இதோ இவள் தான் எமது யாகத்துக்கான ஆகுதியின் முக்கியபொருள். இவள் உடலின் கேந்திரநிலைகளை வெட்டி ஆகுதியிடுங்கள். இது என்னப்பலப்படுத்தும் உங்களுக்கும் எச்சங்கள் கிடைக்கும்” என்று அவன் கூறியதும் அவர்கள் இவளை நோக்கி எழுவ தற்குமுன் அம்மூவரையும் அவள் தன் காலால் எற்றி யாக குண்டத்தில் தள்ளுகிறாள். அவர்கள் யாக குண்டத்தி் லிருந்து வெளிவர முடியாது எரி காயங்களுக்குள்ளாகி கத்துகின்றனர்.

அவர்கள் தலைவன் மெல்லவாக அங்கிருந்து நழுவும் போது “அவளை வெட்டியெறி! அல்லாவிட்டால் உனக்குப் பெரும் ஆபத்து” என்று தமிழியை இழுத்து வந்தவனுக்கு உத்தரவு கொடுத்தவன் “இதோ எனது மெய்க்காப்பாளர்களை உனக்கு உதவிக்கு வைத்துக்கொள்” என்று இன்னும் பலரை அவனுக்கு உதவியாகத் தருவிக்கிறான்.

இதைக்கேட்டு உற்சாகமடைந்த அவன், “சரி இனி நீ என்னிடமிருந்து தப்ப முடியாது. எங்கே உன் மகள் சுதந்திரா? எப்படி அவள் மாயமாக மறைந்தாள் சொல்” என்று தன்னிடமிருந்த வாளை உருவியபோது சத்தமிடுகிறான்.

“சுதந்திராவா?” என்று கேலியாகக் கேட்ட அவள், “நான் தான் சுதந்திரா! சுதந்திராதான் நான். நாங்கள் இருவரும் ஒருவர்தான்!” என்று அவள் சத்தமிடுகிறாள்.

கோபங்கொண்ட அவன் தமிழினியை வெட்டுகிறான்.

அப்போது அவள் சுதந்திராவாக மாறுகிறாள்.

சுதந்திராவை வெட்டுகிறாள். உடனே அவள் தமிழினியாக மாறுகிறாள்!

முதன் முதலாக நாகராசனோடு வந்தபோது, அவனால் இழுத்துவரப் பட்ட தமிழினியை அவன் தள்ளிவிட்ட குகைவாயிலாக அது தெரிகிறது.

அங்கே அந்த நிர்வாணக் கருமேனியாள் நின்று கொண்டிருக்கிறாள். அவளருகே படுத்திருந்த புலியின் மீது அவள் தன் வலக்காலை ஊன்றிய வாறு மோகனச் சிரிப்பை அவிழ விடுகிறாள்.

“வந்து விட்டாயா?” என்று உரத்துக் கேட்ட கருநீலி, “எமது கணக்குத் தீர்ப்பதற்கான காலம் கனிந்துவிட்டது, இல்லையா?” என்று சொல்லிப் பெரிதாகச் சிரிக்கிறாள்.

“.....”

“ஏன் மௌனம்? இன்னும் நீ தயாராய் இல்லையா?” கருமேனியாள் கேட்கிறாள்.

“இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால்.....” தமிழினி இழுத்தாள்.

“எந்த விளக்கமும் இனித்தேவையில்லை. கட்டாயப்படுத்தியாவது இதற்கு நீ தயாராக வேண்டும். மீறினால் நீ ஆராதனை செய்யும் சுதந்திரா உன்னோடு இருக்கமாட்டாள்!” என்று அந்தக் கருமேனியால் கூறியபோது அவள் மோகினியாக மாறுகிறாள். அவள் கருத்தில் சுதர்சன சக்கரம் சுழல்கிறது.

“தயாரா?” அவளின் அதட்டல்

“தயார்!” இவளின் வீரக் குமுறல்

நீ ஆகுதியாவதற்கு முன் இதைக்கேள். உன் இனத்தவர் செய்த ஒரு நூற்றாண்டு காலத் தவறுகளுக்கான பிராயச்சித்தத்தின் ஆகுதிப்பொருள் நீ!

தமிழினி பேசவில்லை.

“அம்மா சுதந்திரா!” என்று அலறியவாறு திடுக்கிட்டெழுந்த தமிழினியைப் பார்த்து தவம் சிரித்தான். அவன் பின்னால் நின்று சுதந்திராவும் சிரித்தாள்.

“என்னக்கா படுத்தவுடனேயே கனவா?” என்று அவளைப் பார்த்து கேட்டு விட்டுச் சிரித்தான் தவம்.

“என்னடா தவம், நான் செய்ய, வர வர எனக்கு கனவுக்கும் நனவுக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் போவதுபோல் தெரிகிறது. நாம் நிஜம் என்று நினைப்பதுதான் கனவோ” அல்லது கனவுதான் நிஜமா?” என்றாள் தமிழினி சிரித்தவாறே.

“நாளைக்கு நமது வன்னிக்கான பயணம் என்பது நமது கனவா அல்லது நிஜமா?” என்று தவம் கேட்டு விட்டுச் சிரித்தபோது தமிழினியும் சிரித்தாள்.

13

தவம் தமிழினியை இடைகிடை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் தனது மனம் எடுக்கும் கோலங்களுக்கெல்லாம் பழக்கப் பட்டவள்.

அவளே கனவுகளாலும் கற்பனைகளாலும், லட்சிய வேட்கைகளாலும் எதிர்வுகூறும் தரிசனங்களாலும் வேயப்பட்டவள் என்பது மட்டுமல்லாமல் சதை தொட்டுக் கொள்ளும் உணர்வுகளின் ‘குரங்குப் பிடி’களையும் சிந்தனைக்கிழுத்து வலுவிழந்து வீழச் செய்பவள் என்பதையும் தவம் அறிவான்.

அவளைப் பார்த்து, அவளது நுட்பமான அசைவுகளைப் பார்த்து ரசிப்பதில் அவனுக்கு நல்ல பரிச்சயம்.

அதனால் எந்நிலையிலும் அவள் தன்னை இழக்கவிடாதவள் என்பதிலும் அவனுக்கு நல்ல பரிச்சயம்.

வழமையாக கிளாலிப்பயணம் ஆபத்தானதாகவே இருப்பது.

முன்னர் தமிழினி நாகராசனோடு வன்னிக்குப் போனபோது இந்திய ராணுவம் அதிகாரத்திலிருந்த காலம். அதற்கேற்ப நாகராசன் காய் நகர்த்தி வன்னிக்கு தமிழினியோடு போனான்.

எவ்வாறாயினும் இப்போ கிளாலியால் போவது தான் பாதுகாப்பானதாகும். ஹெலிகள் இரவில் வந்து ஃபிப்ரிகலிபர் தக்குதல் செய்தபோதும் அதுவே விரைவான போக்குவரத்துக்குரிய வழியாகும்.

அவள் கிளாலிப் பயணத்தின்போது இன்னும் அமைதியானாள்.

அதற்கேற்ப அவளது பயணமும் அமைதியாகவே நடந்தேறியது. எந்தவித தாக்குதல், அவலம், அலறல், கூக்குரல் இன்றி அவள் தவத்தோடும் சுதந்திராவோடும் சென்ற பயணம் சுமுகமாக அடுத்த கரையை அடைந்தது.

கடற் பயணம் முடிந்த உடனேயே தரைப்பயணம் தொடங்கிற்று.

தமிழினி, தவம் ஆகியோர் தாம் நீண்ட நடை நடந்தபோது பழக்கப்படுத்திக் கொண்ட நண்பர் ஒருவர் மூலம் ஒரு சிறிய வாகனம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு, கிளிநொச்சியை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். தவமும் சுதந்திராவும் வாகனத்தில் முன்னால் அமர்ந்திருந்தனர். தமிழினியும் வாகனத்தை ஒழுங்குபடுத்தியவரும் அவரது மனைவியும் பின்னால் இருந்தனர்.

வாகனம் வன்னியின் நடுப்பகுதியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்த போது ஏதோ ஒரு வித்தியாசமான உணர்வு மனதை வந்து தொட்டுத் தொட்டு பின் வாங்குவது போலிருந்ததை தமிழினி உணர்ந்தாள்.

கிளிநொச்சியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தபோது அங்காங்கே கறுப்புச் கொடிகளைத் தொங்கவிடும் முயற்சியில் பலர் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. நகரத்தின் மையப்பகுதியில் அப்போது தான் 'வீரமரணம்' என்ற தலைப்பிட்ட அஞ்சலிப் படங்களை போராளிகள் சிலர் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென வாகனத்தை நிறுத்தும்படி கூறிக்கொண்டே தமிழினி இறங்க, தவமும் சுதந்திராவும் இறங்கினர்.

“யார் இறந்தது?” என்ற தமிழினி கேட்கவில்லை.

அது அர்த்தமற்ற கேள்வி. காரணம், நாகம்மானின் படத்தோடு வீர மரணம் என்ற வார்த்தைகளும் அந்த அஞ்சலித்தாளில் பெரிதாகத் தெரிந்தன!

அஞ்சலித்தாள் ஒட்டப்பட்டிருந்த இடத்தருகே ஓரமாகப் போய் தனியாளாக எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற தமிழினியின் விழிகளை தவத்தின் விழிகள் சந்தித்தபோது அவை எங்கோ எங்கோ எத்தனையோ யுகங்களுக்கப்பால் அவனை அழைத்துச் செல்வது போன்ற மர்ம வெளியல் விழுத்தின.

“மாமா, அம்மா ஏன் அப்பிடி பார்க்கிறா?” என்றாள் சுதந்திரா.

அவன் பதில் சொல்லவில்லை.

“அந்த நோடசில இருக்கிறது ஆர் மாமா?” சுதந்திரா மீண்டும் கேட்டாள்.

“நம்ம சுதந்திரத்துக்காக பாடுபட்ட ஒருவர்”

“சுதந்திரம் என்றால் என்ன, மாமா?”

“சுதந்திரம் என்றால் நீதான்” என்று தவம் பதிலளித்தபோது, அவன் தன்னை ஏதோ கேலி பண்ணுகிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டு “சும்மா போங்க” என்று சினுங்கினாள்.

தமிழினி மெதுவாக தனியே அஞ்சலித்தாங்களை ஒட்டிக்கொண்டு நின்ற ஒரு போராளியிடம் போய், “நாகம்மான் எப்படி இறந்தார்?” என்று கேட்டாள்.

“இன்று அதிகாலை மல்லாவிக்கு போகிறவழியில் ஆழ ஊடுருவும் படையின் கண்ணிவெடிக்கு பலியாகி போனார்!” என்றான் அவன்.

அதற்கு மேல் அங்கு அவர்கள் நிற்கவில்லை.

தம்மோடு வந்த கணவனையும் மனைவியையும் கிளிநொச்சியில் இறக்கிவிட்டு, அதே வாகனத்தில் வட்டக்கச்சிக்குச் சென்றனர். வட்டக்கச்சியில் தான் நாகராசனின் தாயார், சித்தி அவரது பிள்ளைகள் என்று இரத்த உறவுகள் இருப்பதை தமிழினி அறிவாள். அவர்கள் வட்டக்கச்சியை அடைந்தபோது, நாகராசன் கண்ணிவெடிக்குப் பலியான தகவலை அறிந்த அவனது தாயாரும் சித்தியும் உறவினர்களும் மல்லாவிக்குப் போயி ருந்தனர்.

நாகராசனின் உடலை சென்று பார்க்கவோ அதனால் ஏற்படும் அசௌ கரியங்களுக்கும் வெற்றுக்கதையளப்புகளுக்கும் இடைமளிக்கவோ தமிழினி விரும்பவில்லை.

நாகராசனின் தாயார் இருந்த வீட்டில் நாகராசனின் பாட்டிதான் அழுதுகொண்டிருந்தாள். வந்தவர்கள் யார் என்று அறிந்ததும் அவரது ஒப்பாரி மேலும் அதிகரித்தது. அவளை அமைதிப்படுத்துவதற்கே அவர்கள் அதிக நேரம் செலவழித்தனர்.

அங்கே தமிழினியின் நெஞ்சில் எழுந்தெழுந்து விழுந்த வண்ண மிருந்த எண்ணச்சிதறல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அவள் இருப்பின் உயிர் துடித்தது. அந்த உயிர் சுதந்திராவாகவே வியாபித்து தமிழினியின் ஆளுகையைவிட்டு நழுவுவது போல் அவளைத் தவிக்க வைத்தது.

அதனால் சுதந்திராவின் எதிர்காலம் அவள் முன் பெரிதாய் எழுந்து விரிந்தது.

“என்னம்மா யோசிக்கிற?” என்றவளாய் சிறுமி சுதந்திரா தாயின் நாடியைத் தொட்டாள்.

“உன்னைப்பற்றித்தான் யோசிக்கிறேன்” என்றாள் தமிழ்.

“என்னைப்பற்றியா?” என்ற குழந்தை புரியாத புதிரோடும் நாணத்தோடும் “சும்மா போம்மா” என்று விட்டு ஒருவித சிணுங்கலை வெளிப்படுத்திற்று.

***

நாகராசனின் உடல் மாவீரர் துயிலும் இல்லத்தில் விதைக்கப்பட்ட பின்னரே அவனது தாயாரும். சித்தியும் ஏனையோரும் வட்டக்கச்சிக் குத் திரும்பினர்.

வீட்டுக்குத் திரும்பியவர்களுக்கு, அங்கு தமிழினி சுதந்திரா, தவம் ஆகியோரின் பிரச்சன்னம் ஓர் இன்ப அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது.

சுதந்திராவை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

சுதந்திராவில் அவர்கள் கண்ட நாகராசனின் அவைய அடையாளங்கள் அவனே மீள உயிர் பெற்றது வந்துவிட்ட பெருமகிழ்வைக் கொடுத்தது.

நாகராசனோடு தமிழினிபட்ட துன்பம் அனைத்தும் அவனது தாயாருக்கும் சித்திக்கும் நன்றாகவே தெரியும். எவ்வளவு பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவன்! அதையும் விட நன்றாகப் படித்தவன். அப்படியிருந்தும் அவையனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு போராளியாக வாழ

வேண்டும் என்று வந்த அவளை நாகராசன் படுத்தியபாடு அவள் அவனை விட்டு ஓடியிருக்காவிட்டால் இப்போ அவளும் இருந்திருக்க மாட்டாள். அவளது குழந்தை சுதந்திராவும் இருந்திருக்காது.

அதனால் அவர்கள் அவளைக் கண்டபோது கடவுளைக் கண்டது போலவே மகிழ்ந்தனர். நாகராசன் மறைவு கூட அவர்கள் மனதில் இருந்து மறைந்து போயிற்று.

நாகராசன் மறைந்த நாற்பதாவது நாள் பெரிய தானம் ஒன்றை அவன் நினைவாக செய்ய வேண்டும் என்று தமிழினி அவர்களுக்குச் சொன்னாள். அதற்குரிய முழுப் பொறுப்பையும் தான் ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் கூறினாள். அவள் தம்பி தவம் இதை பெரிதாக வரவேற்றான். நாகராசன் மறைந்த எட்டாம் நாள் இப்படி அவள் தனது திட்டத்தை அங்குள்ளோருக்கு கூறிய அன்றிரவு அதிகாலை மூன்று மணியிருக்கும், நித்திரையிலிருந்து அவள் கண்களை விழித்தபோது நாகராசன் அவள் முன்னே தோன்றினான். அவள் முன்னே அவன் தனது சூக்கும் உடலில் நின்றிருப்பதை அவள் உடனேயே அறிந்து கொண்டாள்.

அவன் ஒருவித அசௌகரிய நிலையில் ஒருவித இறைஞ்சும் கோலத்தில் நின்றிருந்தான்.

“என்ன நாகு, என்ன சொல்ல வந்தாய் அதைச் சொல்லு” என்றாள் தமிழினி, அவனைக் கண்டு அதிர்ச்சியடையாமலும் அவனை உதாசீனப் படுத்தாமலும் அவனுக்குரிய மரியாதையோடு தான் தமிழினி கேட்டாள்.

“என்னை மன்னித்து விடு, தமிழினி நான் உன்னோடு மிக கேவலமாக நடந்து கொண்டேன். உன்னை ஏமாற்றினேன். பொய் சொன்னேன். நீ ஒரு வித்தியாசமானவள் என்று நான் கண்டு கொள்ளவில்லை” அவனது பேச்சில் நடுக்கம் தெரிந்தது.

“நீ உன்னோடு உன் அறியாமையால் அப்படி நடந்து கொண்டாய். அதனால் உனக்கு எந்த எதிர்விளைவும் இல்லை. ஆனால் உன்னை முழுக்க முழுக்க நம்பி, எதிர் இயக்கங்களிலிருந்து வந்து இயங்கினார்களே மோகனும் அவன் நண்பர்களும், அவர்கள் சாவுக்கு நீதான் காரணமாய் இருந்தாய்! அது தான் என்னால் தாங்க முடியவில்லை. நாகு!” என்று தமிழினி கூறியபோது “என்னை மன்னித்துவிடு தமிழினி” என்று கண்களிலிருந்து நீர் கசிய நாகு இறைஞ்சினான்.

“சரி சரி இது எல்லாம் முடிந்து போனவை, அதை விட்டு விடு”

“இனி எமது விடுதலைப் போராட்டம் எங்கே போகப் போகுது? என் மன ஆறுதலுக்கு அதுபற்றிச் சொல்வாயா?”

“இந்தியாவை மீறி எதையும் அடைய முடியாது. இந்தியாவின் உறவை வெட்டுவதும் ஒட்டுவதும் நமது ராஜ தந்திர காய் நகர்த்தல்களில் தங்கியிருக்கிறது. ஆனால் உங்களுக்குத்தான் ராஜ தந்திரம் பேச்சு வார்த்தைகள் காய் நகர்த்தல்கள் என்பவை விடுதலைப் போராட்டத்தின் மற்றொரு வடிவம் என்று தெரியாதே. விடுதலைப் போராட்டம் என்றால் ஆயுதம் எடுத்துப் போராடுவதும் இரத்தம் சிந்துவதும் என்று தான் நினைக்கிறீர்கள். அதனால் எத்தனை போராளிகளைக் காவு கொடுத்தீர்கள். இது பிழையான போராட்ட முறை” என்றாள் தமிழினி.

“தமிழினி நீ இப்போது சொன்னாய் இந்தியாவை மீறி எதையும் செய்ய முடியாது, அதனுடைய உறவை வெட்டுவதும் ஒட்டுவதும் நமது ராஜ தந்திர பேச்சுவார்த்தைகளால் என்று. அப்படியானால் அன்று இந்திய உளவுப் பூசாரிகளோடு யாகம் செய்து கொண்டிருந்த மூன்று இயக்கத்தலைவர்களை ஏன் யாக குண்டத்தில் தள்ளிவிட்டுக் கொன்றாய்?” நாகு கேட்டான்.

“அவர்களை நான் கொல்லவில்லை. நீங்கள் தான் கொன்றீர்கள். அதற்கு சாட்சியாக நான் இருந்ததால், என்னைக் குறியீடாக இழுத்து விட்டேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“அப்படியானால் நான் பிறஇயக்கங்களை அழித்ததை பிழையென்றா சொல்கிறாய்?”

“பிழை மட்டுமல்ல சகோதரப் படுகொலைகள்!” என்று கூறியவள் சிறிது நிறுத்திவிட்டு “உனக்கு ஆறுதல் தரக்கூடிய விஷயம் என்னவெனில் “உன்னையும் உனது இயக்கத்தையும் அவர்கள் இந்தியாவின் துணையோடு அழிக்கத்தான் திட்டமிட்டார்கள். ஆனால் நீ முந்தி விட்டாய்!” என்று கூறியபோது அமைதியாகச் சிரித்துவிட்டு இன்னும் அவளிடமிருந்து அறியும் பாணியில் பார்த்தான் நாகு.

“இன்னொரு விஷயத்தில் நீ பெருமைப்படலாம்” என்று தமிழினி மீண்டும் கூறியபோது “என்ன அது?” என்றா நாகு ஆவலாக.

எமது ஆங்கில விமர்சகர் உன்னைப்பற்றி கூறியபோது பின்வருமாறு சொன்னார். “எல்லா இயக்கத் தலைவர்களுக்கும் உன்னைப்போல் பெருந்தலைவனாக இருக்கத்தான் ஆசைப்பட்டார்கள். ஆனால் உன்னிடமிருந்த விடுதலைக்கான அர்ப்பணமும் வீரமும் அவர்களிடம் இல்லை!”

“நீ இதை ஏற்றுக் கொள்கிறாயா?” நாகு அம்மான் ஆவலாகக் கேட்டான்.

“ஆம் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் விடுதலைப் போராட்டம் என்பது ஆயுதம் எடுத்துப் போராடுவது தான் என்ற உனது போக்குத்தான் பிழையானது. உனது வீழ்ச்சிக்கும் அதுதான் காரணமாயிற்று” என்று அவள் கூறியபோது, “நான் உன்னைச் சந்திக்க வந்ததன் முக்கிய நோக்கம் இன்னொன்றுண்டு.” என்றான் நாகு. “என்ன அது?” என்று கேட்டாள் தமிழினி. விடுதலைப் போரில் இறந்த எண்ணிறந்த மக்களும் போராளிகளும் ஆவிகளாக திரிந்து அல்லல் படுகின்றனர். அவர்களை முன்னர் விவேகானந்தர் செய்ததுபோல் விடுவிக்க வேண்டும். செய்வாயா?” என்றான் நாகு. நிச்சயமாகச் செய்வேன். அதுதான் என்றுடைய திட்டமும்!” என்றாள் தமிழினி.

அதைக் கேட்டதும் அங்கிருந்து நாகு மெல்ல மெல்ல மறந்து போனான்.

***

அன்று காலை கண்விழித்ததும் முதல் வேலையாக நாகராசன் தன்னை வந்து சந்தித்தது பற்றி தவத்திடம் கூறினாள். இவ்வாறான விஷயங்கள் தமிழினிக்கு அனேகம் நடந்தாலும் அதை அவள் சொல்வதானால் தவத்திடம் மட்டுந்தான் சொல்லுவாள். அவள் பற்றிய ஆழ அகலங்களையும் அவள் பின்னால் அதிரும் அமானுஷய கோலங்களையும் அவன் மட்டுமே அறிவான்.

நாகராசனோடான உரையாடலை அவன் கவனமாகக் கேட்டாள்.

அதில் நாகராசன் தமிழினியிடம் முன்வைத்த வேண்டுதலே முன்னுரிமை பெற்றது.

நாளைக்கு அடுத்தநாள், நாகம்மானின் 40வது நாள் நடைபெற விருக்கும் பெருந்தானமும் யாகமும் செய்வதற்கான தயாரிப்புகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அதற்கான அடர்ந்த காட்டினிடையே இருந்த வெளியொன்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பந்தல் போட்டு பெரும் யாக குண்டத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கதிர்காமப் பகுதியிலிருந்தும் மட்டக்களப்பு கிழக்கு பகுதியிலிருந்தும் பல ரிஷிகள் தவசிகள் என்போர் யாகம் சிறப்புற நடைபெறுவதற்காக வருகை தரவிருந்தனர் என்பதை அறிந்தபின் போராட்டத்தில் இருந்து போன போராளிகள் மக்கள் என்போரின் அவல நிலைக்கான தீர்வு பற்றி தவம் தமிழினியிடம் கேட்டான்.

“இதுபற்றிச் சொல்வதானால் ‘ஒரு நூற்றாண்டு காலத்தவறு’ என்ற தலைப்பில் தான் நான் விடுதலை போராட்டத்தில் இறந்தமக்கள் போராளிகள் பற்றிச் சிந்தித்துள்ளேன். இந்த ஒரு நூற்றாண்டின் தவறின் ஆரம்பமாக நான் 1915த்தான் எடுத்துள்ளேன்” என்றாள் தமிழினி.

“இப்படி 1915ஐ ஆரம்ப கட்டமாக நீ தெரிவு செய்ததற்கு காரணம் என்ன?” தவம் கேட்டான்.

1915ல் தான் சிங்கள-முஸ்லிம் கலவரம் நடந்தது. பிரிடிஷ் ஆட்சிக் காலத்தில் துளிர்ந்த சிங்கள முதலாளிவர்க்கம் தமக்கு போட்டியாக முஸ்லிம்கள் இருந்ததால் அவர்களைத் தாக்கிற்று. முஸ்லிம்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். இதற்கெதிராக பிரிடிஷ்காரர் மார்ஷல் சட்டம் கொண்டு வந்து வன்முறையை தூண்டிவிட்ட தலைவர்களை தண்டிக்க முற்பட்ட போது நமது பெருந்தலைவர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் இங்கிலாந்து சென்று சிங்களவர்களுக்காக பரிந்துரை செய்து வெற்றி பெற்றார். ஆனால் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் செய்த பெரும் பிழை தானும் ஒரு சிறு பான்மை இனத்தவன் தனக்கும் இதையே சிங்களப் பேரினவாதிகள் செய்வார்கள் என்பதை மறந்ததே. அவர் அன்று விட்ட பிழை தான் இன்று வரை சிறுபான்மை இனத்தவரை பீடித்துள்ள நோயாகும்.

“ஆனால் முஸ்லிம்கள் இவ்வகையான தவறை தமிழ் விடுதலைப் போராட்டத்தின்போதும் செய்துள்ளனர். விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களில் பரவலாக இருந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களைக் கண்டு பொறாமை யுற்ற முஸ்லிம் பிரமுகர் ஒருவர் தான் தலைவராகும் நோக்கில் தான் முஸ்லிம் காங்கிசை அமைத்தார். இயக்கங்களிலிருந்த முஸ்லிம் இளை

ஞார்களை அடிப்படைவாதத்தை தூண்டி விட்டு தம் பக்கம் இழுத்தார். இதனால் நம் போராட்டம் பலம் குறைந்த பிரிவு ஏற்பட்டது. இது அவர்கள் செய்த தவறில்லையா?" தவம் கேட்டான்.

“தவறுதான். ஆனால் அதற்காக நாமும் திருப்பித்தவறு செய்ய வேண்டும் என்றில்லை. இன்னும் நேர்மையாகவும் அன்பாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இதை நான் ஏற்கிறேன். ஆனால் அபத்தமாகவும் இருக்கு என்றான் தவம்.

“வாழ்க்கையே அபத்தம் என்று தானே இருப்பியல்வாதிகள் கூறுகின்றனர். இந்த அபத்த வாழ்க்கையில் நீ எதையுமே செய்யலாம். ஆனால் வரும் விளைவுகளுக்கு நீ தயாராக இருக்க வேண்டும். அதுதான் உனக்கு விடுதலையாகவும் தீர்வாகவும் இருக்கும்” என்றாள் தமிழினி, இருப்பியல்வாதிகள் சொன்னதை.

“சாவையே சுமந்து திரியும் நம் போராளிகளுக்கு இது தேவையில்லை” என்று கூறிய தவம், அவலச்சாவைச் சந்தித்த மக்களென்றும் போராளிகள் என்றும் பெரும் பட்டியலே நீளும்” என்றான்.

“அதே நேரம் பிரிவு ஆட்சியின்போது தனிமனிதராக நின்று பெரும்போர் நிகழ்த்திய கெப்பிற்பொல, புரான் அப்பு ஆகியோரின் வீர மரணத்தையும் நினைவுகூர்ந்தவாறே தான் நான் யாக குண்டத்தில் ஆகுதி இடுவேன்” என்றாள் தமிழினி.

“நீதான் இவை பற்றி நன்கறிவாய். எல்லாம் சிறப்புற நீ செய்தால் போதும்”

“எல்லாம் சிறப்பும்! சிறப்பும்!” என்று கூறிய தமிழினி திடீரென “தவம், ஒரு good news” என்றாள்.

“என்ன good news அக்கா” என்றான் தவம்.

“எங்கள் யாகம் முடிந்த அடுத்தநாள் உனது அன்புக்குரிய சமஸ்தா உன்னைச் சந்திக்க இங்கே வருவாள்.

தவத்தின் முகம் இன்சிரிப்பை ஏந்த, கண்ணிமைகள் ஒரு பட்டாம் பூச்சிபோல் சிறகடித்து ஓய்ந்தன.

***

நாகு மறைந்து போன 40வது தினம் விடிந்தது.

தவம், யாகமும் தானமும் நடைபெறத்தயாரான நிலையில் பந்தல் போடப்பட்டிருந்த அந்தத் தூய்மையொளிகாலும் இடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். நல்ல வெள்ளை வேட்டி அணிந்திருக்கிறான். இடுப்பில் பட்டுச் சால்வை சுற்றப்பட்டிருக்கிறது.

ரிஷிகளும், ஞானிகளும், தவசிகளும் நெடுந்தாடிகளோடு யாக குண்டத்தைச் சுற்றி அமர்ந்துள்ளனர்.

வேத மந்திரங்களின் ஒலி அவ்விடத்தை நிரப்புகிறது.

சாம்பிராணி புகை எங்கும் பரவி இன் மணத்தைத் தருகிறது.

எவ்வாறு சனம் அங்கே நிரம்பியது. ஒரு சொற்ப நொடிக்குள்?

தவம் அங்கே வந்தபோது, எவருமே இருக்கவில்லை. இவ்விடம் மனிதர் வாழும் இடமாகத் தெரியவில்லை.

மணிப்புறாக்கள் மட்டும் எங்கோ இருந்து ஒன்றுக்கொன்று ஒலிச் சமிக்கை செய்து கொண்டிருந்தன அவ்வளவே.

இப்போ சனத்தினால் அவ்விடம் நிரம்பி வழிந்தது.

பெண்கள் ஒரு பக்கமாகவும் ஆண்கள் ஒரு பக்கமாகவும் ஒழுங்கு முறையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

பந்தலுக்குள் புகுவதற்கு, தமது கோலம் அனுமதிக்காது எனத் தம் மைத்தாமே ஒதுக்கிக் கொண்டவர்கள், பந்தலுக்கு வெளியே சென்ற மர்ந்திருந்தனர். இன்னோர் உப பந்தல் சற்றுத்தள்ளிப் போடப்பட்டிருந்த இடத்தில் சாப்பாட்டுக்கான பெருஞ்சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சமையல் நடைபெறும் இடத்தையும் யாக குண்டத்தையும் சுற்றி பயங்கரமான அவல ஒலிகள் விட்டு விட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. எங்கிருந்து அவை வருகின்றன என்பது எவருக்கும் தெரியவில்லை.

ஏழை மக்களுக்கே, சிறுவர் சிறுமிகள் உட்பட முதலில் சாப்பாடு வழங்கப்படுகிறது.

அமிர்த்தத்தைக் கையில் ஏந்தியவர்களாய் ஆனந்தம் மேலிட அனைவரும் அருந்துகின்றனர். அங்குவரும் ஏழைகள் எவரும் பாக்கியில்லாமல்

அமுதுண்ணுகின்றனர். அதற்கான வரிசை முடிவற்று நீண்டு கொண்டே போகிறது.

அவ்வாறே யாகம் நடைபெறும் இடமும் முடிவற்று முழுப் பிரதேசத்தையும் உள்ளடக்கி விரிவது போல் தெரிகிறது. அங்கு யாகத்தில் பங்கு கொண்டு, அதை மேன்மைப்படுத்த புதிது புதிதாய் ரிஷிகளும் முனிவரும் வந்து கொண்டிருப்பது போல் வருகிறது.

இவர்கள் எங்கிருந்து வருகின்றனர்?

எங்கு போகின்றனர்?

முன்பிருந்து மந்திரம் ஓதிய குழுவினர் மறைய அவ்விடத்தை வேறொரு புதிய ரிஷிகள் குழுவந்து நிறைக்கிறது.

எங்கும் மந்திர ஒலியாய் நிறைகிறது. ஆயினும் அந்த அவல ஒலிகள் அடிக்கடி கேட்கவே செய்தது.

இத்தனைக்கும் இன்னும் தமிழினியை அங்கே காணவில்லை.

ஏன் அவள் வரச் சுணங்குகிறது?

மந்திரங்களை ஐபித்துக் கொண்டிருந்த ரிஷிகளுக்கு முதல்வராய் இருந்தவரிடம் “தமிழினி இன்னும் வரவில்லையே, போய் அழைத்து வரவா?” என்று தவம் கேட்கிறான்.

“வேண்டாம். அவர் சரியான நேரத்தில் இங்கு வருவார்” என்கிறார் அந்த ரிஷி முதல்வர்.

அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?

சரி, தமிழினிதான் வராவிட்டாலும் நான் சுதந்திராவையாவது போய் அழைத்து வருகிறேன்” என்று தனக்குள் நினைத்த தவம் அங்கி ருந்து புறப்படுகிறான்.

“இல்லை வேண்டாம்!”

ஒரு பெருங்குரல் அசாரீயாக ஒலிக்கிறது.

அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

சுதந்திராவை அழைத்து வரப்போகிறான். ஆனால் போகும் திசை தெரியாது தடுமாறுகிறான். எங்கும் திசையற்ற பெருவெளியாய் நீள்கிறது. எங்கே அவன் இருந்த வீடு? எப்பக்கம் செல்வது?

அவன் முன்னே சென்ற கால்களை திருப்பி தன் எண்ணத்தைக் கை விட்ட போது, மீண்டும் எல்லா நிகழ்வுகளும் பழைய நிலைக்குத் திரும்பின. ஆனால் தவம் அசையவில்லை அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தாள். மந்திரங்களை மீறி அந்த அவல ஒலிகள் எழுந்து சிலரை அச்சுறவைத்தன.

மாலை ஆகி இருள் கவியத் தொடங்கியது.

அந்த இருளை ஒட்டுவதுபோல யாக குண்டத்திலிருந்து தீ நாக்குகள் எழுந்து கொண்டிருந்தன. மாலை மறைந்து பூரணமாக இருள் கவ்விய போது, அங்கே யாகம் நடந்து கொண்டிருந்த இடத்தை நோக்க தமிழினி வந்து கொண்டிருந்தாள். அன்னதான அமுது வழங்கல் முடிந்து அனைத்து மக்களும் அங்கே ஆவலோடு கூடியிருந்தனர்.

தமிழினியின் வருகையால், மந்திர உச்சாடனங்களைத் தவிர ஏனையவை எல்லாம் மெளனித்து நின்றன. மந்திரந்திர உச்சாடனங்கள் செய்தவர்களைத்தவிர ஏனையோர் அனைவரும் அவளுக்குத் தம் அன்பைத் தெரிவிப்பது போல் எழுந்து நின்றனர்.

மந்திரங்கள் ஒலிக்க ஒலிக்க அதனோடு போட்டி போட்டு தீ நாக்குகள் யாக குண்டத்திலிருந்து எழுந்த வண்ணமிருந்தன.

தமிழினி நான்கு சதுரப்பட வெட்டப்பட்டு ஆழமாக இருந்த யாக குண்டத்தைச் சுற்றி வந்தாள். மூன்று முறை சுற்றி வந்தவள் அதன் முடிவில் அங்கிருந்த மேலோர் பணிப்பில் பின்வருமாறு கூறினாள்:

“கேட்பீர் காதினால், ஆயினும் கேட்டதை
கிரகித் தீர்த்திட காதோ மரத்தது
பார்ப்பீர் ஆயினும் பார்த்தபாதக் கண்டிட
பாழும் கண்களும் மூடியே கொண்டன
ஓர்த்து ணர்ந்திடும் உள்ளொளிச் சிந்தையும்
உணர்வு கெட்டுத்தளும்படைவுற்றது
மீட்டும் இங்கு நீர் கேட்கவும் பார்க்கவும்
மிக விளங்கவும் நான்திறன் நல்குவேன்”

என்று கூறி முடித்தாளோ இல்லையோ மறுகணம் யாரும் எதிர்பாராத வகையில் யாககுண்டத்தில் பாய்ந்தாள்.

ஓம்... ஓம்.... ஓம் என்ற ரிஷிகளின் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது.

அடுத்த வினாடி பேரொளி ஒன்று அங்கே எழுந்து எங்கும் பரவிற்று. அங்கு அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவல ஒலிகளும் அடங்கின.

***

காலையில் எழுந்த தவம் முன்விறாந்தையில் குந்திக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அங்கு வந்த சுதந்திரா “அம்மா எங்கே மாமா?” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா உன்னைத் தேடித்தான் போய்விட்டா” என்று தவம் கூறினான்.

“இதோ நான்தான் இருக்கிறேனே!”

“நீ இருக்கிறாய் சரி. ஆனால் எங்களிடமிருந்து நழுவிக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ எங்களோடு இருந்திருந்தால் அம்மா உன்னைத் தேடிப் போயிருக்க மாட்டா”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய?”

“ஓம் நீ ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நாங்கள் விட்ட பிழைதான். நாங்கள் விட்ட பிழையால்தான் எம்மை விட்டு நழுவுகிறாய். ஒரு நாற்றாண்டு காலமாக விட்டுவரும் தவறு.

“எனக்கு நீங்க சொல்வது விளங்கேல்ல மாமா”

“கவலைப்படாத அதோ உன் அத்தை சமஸ்தா வருகிறா அவா உனக்கு விளக்குவா”

அந்தத் திசையில் கண்ணெறிந்த சுதந்திரா ஆனந்தமாக சமஸ்தாவை நோக்கி ஓடுகிறாள்.

சங்கிலியன் துரை

மு. பொ.

எங்கள் விடுதலை
குறைப்பிரவசமா?
பிறக்க முன்னரே வயிற்றில் மரித்த
அரை வேக்காடா?
நமது இலட்சியம்
அடைய முன்னரே அணைந்த விளக்கா?
குழுக்களாய் சிதைந்து
கருத்தினில் மெலிந்து
பலத்தினில் நைந்து
ஈற்றில்
விடுதலை என்னும் இலக்கையே உண்ணும்
பிறழ்வுப் பிறவியா?
மக்கள் மனதில் நம்பிக்கை முறிவு
காலம் சுழல்கிறது
ஆணவப் பிடிகள் அலுத்துத் தளரும்
ஐக்கியம் என்னும் கருத்துமினுங்கும்
விடுதலை நோக்கில் கனதி ஏறும்
ஆடிய சூரனின் வெற்றுத்தலையை
முருகன் சூடினான்....
(காலி லீலை)

ISBN 978-955-0350-13-1

Price Rs. 600.00

#P014